

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · quart període · sèrie P · número 55

Ple del Parlament

Sessió 30, segona i darrera reunió, dijous 23 de febrer de 2017

Presidència de la M. H. Sra. Carme Forcadell i Lluís

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Interpel·lació al Govern sobre el balanç d'un any de govern 300-00130/11	3
Interpel·lació al Govern sobre les seves actuacions a la província de Lleida 300-00131/11	10
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de seguretat 300-00132/11	17
Interpel·lació al Govern sobre els incompliments de l'Estat en l'execució d'obres presu- supostades 300-00133/11	25
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les actuacions per a preparar una eventual secessió 302-00110/11	29
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'obtenció de dades fiscals 302-00111/11	38
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política fiscal 302-00113/11	47
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els criteris d'avaluació de les baixes laborals 302-00112/11	56
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el col·lapse dels serveis d'ur- gències 302-00114/11	66
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la sanitat 302-00116/11	74
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'estat del litoral 302-00115/11	81

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 30.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major i el lletrat Joan Ridaó i Martín.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat i de Treball, Afers Socials i Famílies.

La presidenta

Es reprèn la sessió.

Molt bon dia a totes i tots. Els faig avinent que, d'acord amb l'article 93 del Reglament, la diputada Assumpta Laïlla, del Grup Parlamentari de Junts pel Sí, que a la sessió d'ahir va delegar el seu vot en el president del seu grup parlamentari, el senyor Jordi Turull, avui el delega en la portaveu del seu grup, la senyora Marta Rovira.

Interpel·lació al Govern sobre el balanç d'un any de govern

300-00130/11

El novè punt de l'ordre del dia és: interpel·lació al Govern sobre el balanç d'un any de govern; presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per exposar-la, té la paraula el senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, presidenta. *Consellera*, diputados y diputadas... Ha transcurrido, *consellera*, más de un año desde que llegaron al Gobierno, y, al entender de Ciudadanos –supongo que no le extrañará–, el balance es desolador. Le voy a hacer un pequeño repaso de varios de los departamentos donde ha brillado por su ausencia la actividad del Gobierno. Ha sido un Gobierno inactivo.

Fíjese, en Cataluña suspendemos en justicia social para los más débiles de la sociedad. Según la UGT, en Cataluña el 19 por ciento de la población vive en situación de riesgo de pobreza, y el 12,2 por ciento de los trabajadores cuentan con un salario insuficiente. Se intentó hacer una renta garantizada; llevan ustedes mareando la perdiz más de un año, y las leyes de desconexión, en cambio, se aprobaron en dos días. No sabemos todavía ni siquiera si esa renta garantizada va a ser posible compatibilizarla con las rentas de trabajo.

Hay muchos niños, hijos de padres que trabajan a tiempo parcial, muchos hijos de madres solas, y esta prioridad social de su Gobierno ha estado absolutamente descuidada; en beneficio, eso sí, de otras muchas cosas a las que ustedes se dedican, que no son en interés de todos los catalanes. El propio vicepresidente Junqueras, con lo de la renta garantizada, no quiso incluir ninguna partida en los presupuestos, igual que en el *programa de protecció d'infants*, porque decía que no había una ley que lo apoyara. Pero sí que se incluyeron partidas para repetir otra vez el 9-N; esas son sus verdaderas prioridades.

Fíjese, en dependencia, por ejemplo. El informe del Observatorio de la Dependencia, de febrero de 2017, es global, territorial, compara todas las comunidades autónomas. Cataluña sale fatal con las listas de espera que hay en dependencia. En cambio, Castilla y León tiene lista de espera cero en dependencia –lista de espera cero. Y ¿por qué? Pues, primero, porque gestionan mejor, y, segundo, porque dedican a la dependencia un dinero que suple aquel que ciertamente el Estado no está poniendo. Pero ellos, en Castilla y León, dan remedio; ustedes tienen otras prioridades. La cartera de servicios sociales, desde 2011, sin actualizarse; se lo hemos reiterado en diversas ocasiones, nunca lo han hecho. Eso en materia social.

Materia de educación: seguimos con barracones para miles de alumnos y profesores. Los barracones..., le recuerdo que se presentó una moción en julio, para acabar en cuatro años con los barracones; se aprobó en este Parlamento. Debían hacer ustedes un informe que debía estar listo para octubre. No lo han hecho, no lo han presentado; una cosa que está aprobada, que es un mandato –este sí– legal. ¿O usted solo cumple los mandatos que no se ajustan a las leyes? Cuando se ajustan a las leyes, como es acabar con los barraco-

nes, ¿eso no es un mandato democrático a cumplir, para su Gobierno? Mire, nos estuvimos reuniendo con padres del colegio Fluvià, de Barcelona, que sus hijos tenían que ir al instituto. Toda la enseñanza primaria en un colegio de Barcelona en barracones. Ahora llegan a un instituto y tienen más barracones. Y los padres se sienten estafados. Dicen: «Mis hijos no habrán conocido un colegio normal en toda su vida estudiantil.» ¿A usted le parece normal que el Gobierno se dedique a otras cosas, y que se pida y se apruebe aquí un informe sobre barracones, y no lo hayan hecho, siquiera, el informe?

La educación de cero a tres es fundamental para la igualdad y para la igualdad de oportunidades, porque precisamente afecta más a aquellos hijos de familias desfavorecidas. ¿Cuánto dinero dedica la Generalitat a la enseñanza de cero a tres, una de estas prioridades? Cero. No se hace nada por la educación de cero a tres de nuestros menores, ni nada tampoco para mejorar las condiciones laborales de las educadoras.

En salud. Mire, recuerdo cuál fue nuestra primera moción sanitaria, que presentó nuestro compañero Jorge Soler. Les pedíamos que reactivaran las ambulancias que estaban aparcadas por los recortes. ¿Sabe dónde están esas ambulancias? Aparcadas en donde estaban; siguen allí. Le recuerdo que prometieron mejorar la lista de espera. Y ha venido la gripe y se han colapsado los hospitales. Ha pasado un año y el personal sanitario sigue harto de promesas incumplidas. Se van visitando hospitales, se prometen cosas –que se renuevan cosas, más unidades, más promesas–, y luego llegan los presupuestos y nada, nada de nada. Mire, lo que sí que puede decir con orgullo su Gobierno es que ya hay más de seiscientos médicos que han emigrado de Cataluña, lo mismo que de otros colectivos, como el de la enfermería. Eso sí, destinan también más recursos a un material informático que nunca llega a las consultas, en esa burbuja donde meten el dinero de los 400 millones de euros en informática, que no sé sabe muy bien en qué los gastan, si no es en hacer bases de datos.

En fomento de la ocupación y cuestiones laborales, un incremento de la siniestralidad laboral exponencial en 2016. Y no es debido al crecimiento económico, porque ha subido más que el crecimiento económico, la siniestralidad laboral. Y eso también deja al descubierto un discurso, si me lo permite usted, algo..., quizá podríamos decir hasta supremacista, de su Gobierno, ¿no?, o sea: «Nosotros, lo que gestionamos lo hacemos muy bien. Si gestionásemos *les rodalies* seríamos la pera, nosotros. ¡Uy, es que los catalanes lo hacemos todo muy bien!» Pues, mire, competencia exclusiva en siniestralidad laboral desde 2010, y van de mal en peor, y lo han gestionado siempre sus gobiernos de *Convergència Democràtica de Catalunya*.

En fin, faltan medidas de autónomos, para autónomos, en el Parlamento. Las empresas, que es la creación de riqueza de la que al final se sostiene todo..., porque toda la sociedad del bienestar se sostiene gracias al crecimiento económico, gracias al esfuerzo de las empresas, de los autónomos y de todos los trabajadores que día a día levantan la persiana y trabajan. Ustedes, en eso, se han distinguido por hacer una ley de cámaras de comercio, que, bueno, reventó absolutamente el sector de las cámaras de comercio con el primer borrador que ustedes les mandaron. Querían hacer ustedes una gran cámara que pudiesen controlar desde el Gobierno, con una vocación intervencionista, la verdad, digna, pues, seguramente, de sus socios de gobierno. Y, bueno, ahí han quedado todas sus iniciativas empresariales. El pacto «Más industria» lo tiramos adelante gracias a la oposición, porque ustedes estaban mareando con eso. Se ha hecho una mesa, gracias a que desde la oposición se les dijo: «Oiga, mire, siéntense y ya empiecen con el pacto “Más industria”.»

Universidades: las tasas más caras de España. Tienen un mandato, ustedes, del Parlamento, de reducirlas en un 30 por ciento. ¿Dónde está esta reducción del 30 por ciento?

Mire, seguiríamos así, hablando de función pública, de que ustedes no devuelven la paga a los funcionarios, de 2013, 2014; no lo calendarizan ni dicen ni pío acerca de eso. Pero, eso sí, los funcionarios a ustedes les importan para que vayan a las manifestaciones que ustedes convocan.

Materia «transparencia». Bueno, hasta el amparo de la Mesa nos han dado, por lo que ustedes no responden. ¿Han hecho algo para las infraestructuras de los catalanes? ¿Han hecho algo para la financiación de los catalanes? ¿Han hecho algo para mejorar las relaciones entre el Gobierno de España y el Gobierno que ustedes dirigen? No, no han hecho nada; no han hecho nada para que revierta en la mejora de las condiciones

de vida de los catalanes, solo se han centrado en el monotema del *processisme*. Y ustedes..., lo peor de todo es que yo ahora la interpelo a usted, como miembro del Gobierno, y, la verdad, aquello que usted me diga también lo vamos a tener que poner en tela de juicio, señora Munté; también lo vamos a tener que poner en tela de juicio, porque ustedes no dicen la verdad.

Y le hablaba yo de contactos de gobierno entre ustedes y el Gobierno de España, y ustedes no han dado –no han dado– una explicación veraz. Usted compareció ante los ciudadanos y dijo algo que ha resultado no ser cierto. Y eso es lo que ocurre. Ahora usted saldrá, me hablará de cosas, me hablará de números..., pero, verdaderamente, ¿dónde está la credibilidad de su Gobierno? No la tienen –no la tienen. Ustedes están negando todo lo del caso Vidal, y yo le digo: usted puede ahora negar lo del caso Vidal... Usted fue la primera que salió a negar lo del caso Vidal. Pues, seguramente algún día tenga que reconocer que lo que decían en el caso Vidal, pues, no era falso.

Entonces, señora Munté, yo lo que le digo es que su Gobierno..., no sé si merece la pena interpellarle, ya, a estas alturas; están ustedes al final de su camino.

Gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyor Carrizosa. Respon la senyora Neus Munté, consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència (Neus Munté i Fernández)

Moltes gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Senyor Carrizosa, si ho he entès bé, vostè m'interpella, com a membre d'aquest Govern, per tal de parlar del balanç d'aquest primer any del Govern de Junts pel Sí. Jo li demano que ho faci tantes vegades com calgui. Vostès són un partit..., el principal partit de l'oposició, i la seva feina és aquesta: interpellar al Govern sobre allò que considerin oportú. I no avanci esdeveniments sobre allò que li contestaré, perquè intentaré fer-ho fil per randa.

Partint de la base que crec..., i totes les persones que ens acompanyen avui, a l'hemicycle, segurament, doncs, han seguit amb la mateixa atenció que jo la seva intervenció, que es podria resumir bàsicament en dues idees: vostè ens acusa de ser un govern que està obsessionat amb un únic tema –amb el monotema–: el processisme; que viu aïllat i desconnectat del dia a dia, dels problemes de la ciutadania, i que a més a més no fem res, més enllà d'aquesta dèria estranya pel «processisme», com vostè l'anomena –jo aquest terme no me'l faig meu en absolut–..., però que no fem res.

Doncs, miri, la que li he de dir que no hi estic d'acord, i que a més a més no és veritat, soc jo, perquè difícilment puc pensar que un govern que actués d'aquesta manera, aïllat dels problemes i de les necessitats de la ciutadania, difícilment se li atorgaria, a aquest Govern, per part d'un 72,2 dels ciutadans enquestats, un aprovat entre un cinc i un deu; m'estic referint a la darrera enquesta del CEO. Difícilment, en un govern que visqués aïllat i que no fes res –*que no hiciera nada*, com vostè ha dit tantes vegades–, doncs, dinou, de les vint-i-tres polítiques públiques que són valorades en aquesta enquesta del CEO, pujarien en valoració ciutadana respecte a la darrera enquesta. Per tant, és una valoració positiva dels ciutadans, que contrasta amb allò que és el mantra de Ciutadans, és a dir, de vostès.

I, abans que vostè m'ho digui –abans de que vostè m'ho digui–, ni treballem perquè ningú ens aplaudeixi, perquè aquesta no és la tasca de cap govern, ni som un govern cofoista en cap aspecte –en cap aspecte. Nosaltres aspirem a més –aspirem a molt més. I per això som aquí, amb un mandat molt concret, amb un objectiu molt concret, que és el de poder celebrar un referèndum, i és el d'aspirar a disposar d'un estat.

Un altre mantra dels seus..., n'he dit dos, però n'hi hauria un tercer, que és el de contraposar sempre la justícia social a l'Estat propi. I és tot el contrari. Nosaltres estem convençuts, tristament convençuts que, sense un estat, aquesta justícia social, l'estat del benestar, les oportunitats per al conjunt de la ciutadania, no són possibles amb l'actual *statu quo*. I per això hi contraposem allò que som avui, les enormes dificultats de context que té aquest Govern, però que tenen també els nostres ciutadans..., vostè ha parlat de diferents indicadors; ha parlat d'indicadors que afecten la taxa d'atur, que afecten la taxa de pobresa, podríem parlar de les dificultats de les entitats socials, dels nostres

ajuntaments. I creiem, sincerament l'hi dic..., i tenim, a més a més, un mandat en aquest sentit que és clar, que és explícit; un mandat que vostès no comparteixen –i això és molt legítim. Però deixi'ns que nosaltres actuem per tal de donar compliment al programa electoral amb què vam concórrer a les eleccions del 27 de setembre i al programa de govern que vam aprovar en aquesta cambra.

I li dic això perquè no hem enganyat a ningú –no hem enganyat a ningú. Nosaltres vam ser molt clars en el programa electoral, i, després de que les urnes ens donessin la confiança, en el programa de govern que el president Puigdemont va exposar en aquesta cambra. I així el nostre pla de govern parla d'aconseguir un país més just, precisament amb més benestar per a tothom –vostè ha fet moltes referències al benestar, després m'hi referiré–, amb més i millor feina –vostè ha parlat molt de les dificultats del món laboral; no hi puc estar més d'acord–, i també des de la perspectiva de les bones pràctiques dins del marc de la regeneració democràtica.

I precisament volem tot això perquè no vivim aïllats, perquè hem escoltat la ciutadania. I són tots aquests aspectes els que prioritzem en la nostra acció de govern i també en el que és la prioritat pressupostària; dels pressupostos que, efectivament, no vam poder aprovar el 2016 –vostès tampoc hi van contribuir, no passa res–, i els que sí que esperem poder aprovar aquest any 2017, on la prioritització de la inversió social, de moltes de les qüestions que vostè ha esmentat en la primera part de la seva intervenció..., són perfectament identificables en termes objectius.

I tot això és el que volem fer –tot això és el que volem fer–; però no només això és el que volem fer. També és evident que volem fer un referèndum, si és possible pactat amb l'Estat. Però que aquest referèndum, doncs, té un nom, que és el de «referèndum per donar la veu als ciutadans per poder decidir sobre el nostre futur polític col·lectiu», que tant té a veure amb totes aquestes qüestions de justícia social que vostè ha esmentat i que pertanyen de la base que es donen l'esquena; doncs, no, li asseguro que van ben i ben de la mà.

Aquesta és una legislatura excepcional; també ho és el Govern –ho diem sempre–, que està resistint molts embats, senyor diputat, i que es manté igual de ferm i de compromès que el primer dia. Si a vostè li interessa parlar de tot el que ha fet aquest Govern, m'acceptarà que jo no puc, de cap de les maneres, estar d'acord amb que el Govern no ha fet res. Vostè n'és partícip, precisament, de moltes de les coses que ha fet aquest Govern, perquè les hem discutit aquí o les hem decidit entre tots, perquè hi ha tot un munt de qüestions que sobrepassen el que era estrictament el pla de govern, que, com no pot ser d'una altra manera, és un pla obert i dinàmic que es va adaptant a les diferents necessitats de la ciutadania, mandats que sorgeixen d'aquest Parlament, que el Govern està desenvolupant. I li podré esmentar, doncs, moltes d'aquestes qüestions.

Permeti'm que parli del que aquest Govern ha fet bé, del que ha fet molt bé, del que ha fet regular i del que ha fet malament; però el Govern ha fet moltes coses. I, per tant, li demano que no vingui aquí amb un altre mantra, que és aquest de que el Govern no ha fet res, perquè això no aguanta la prova del cotó.

Començo amb alguns dels aspectes a què vostè feia referència en la seva intervenció. Vostè em parlava de l'àmbit de la dependència. Diu que Catalunya en surt fatal; ens compara amb Castella i Lleó. Li vull fer avinent que no és una comparació, diguem-ne, massa –massa– afortunada. A Catalunya els preus són, com a poc, un 20 per cent més cars que a Castella i Lleó. Els recursos per liquidació en base a les competències homogènies són, a Castella i Lleó, de 2.617 euros per habitant; de 2.196, en canvi, a Catalunya. A Catalunya tenim una capacitat fiscal del 117,6 per cent, i a Castella i Lleó del 99,5 per cent. Per tant, no em sembla un exemple, diguem-ne, massa òptim perquè vostè me'l situï aquí.

D'altra banda, i en el camp de la dependència, que el conec una mica, s'hauria d'analitzar quin és el percentatge de finançament públic sobre el conjunt de places. Perquè, com sap vostè molt bé, existeixen places públiques, existeixen places concertades i existeix també el que anomenem les «prestacions econòmiques vinculades», que és aquell percentatge econòmic que s'atorga per tal de sufragar un determinat percentatge de la plaça concertada.

Sap vostè perfectament –ho sap perfectament–..., no em parli de que Castella i Lleó afegeix recursos a aquells que no arriben de l'Estat, perquè sap perfectament que a Catalunya això també passa, i passa d'una manera cruenta i des de fa molts anys. Més del 80 per cent dels recursos que serveixen per sufragar la Llei de la dependència els posa el Go-

vern de la Generalitat. I l'aportació dels usuaris via copagament supera l'aportació que fa l'Estat. Vostès, amb la seva capacitat d'influència a nivell del Govern de l'Estat, podrien treballar per tal de que les coses tornessin al que haurien de ser, al que mandatava la Llei de la dependència, que era un finançament a parts iguals. I jo diria –i soc de lletres– que un 82 per cent no són parts iguals, amb relació a l'aportació en què es situa l'Estat.

Per tant, en l'àmbit de la dependència, poca demagògia. Estem parlant del patiment de moltes famílies, de molts ens locals, de tot un sector que és capaç de generar ocupació, i li asseguro que també del patiment d'un govern, de successius governs a Catalunya que estan fent un grandíssim sobreesforç per tal de poder situar amb dignitat aquest suport a les persones amb dependència.

Vostè em parla de la xarxa de rodalies i de les infraestructures, i diu que, potser, si ho gestionéssim nosaltres seriem la pera. Home, una mica de rigor quan parlem de la xarxa de rodalies, dels constants incompliments, perquè estic segura que no seria la pera, però el xurro que representa la gestió de la xarxa de rodalies actual per part del Govern de l'Estat..., li asseguro que la milloraríem notablement, perquè la gestió de Ferrocarrils de la Generalitat en aquest sentit és modèlica, senyor diputat. *(Aplaudiments.)*

I vostè té una altra dèria, quan parla de la informàtica. Oblidi les bases de dades. Sap què fa el Centre de Tecnologies de la Informació del Govern de la Generalitat, el CTiTI? Doncs, una cosa tan senzilla, però alhora tan important, com és de proveir de solucions informàtiques, de sistemes informàtics, al conjunt dels departaments, al conjunt de l'Administració de la Generalitat. Això és bàsic, és com l'aire que respirem, és com l'oxigen, no hi vegi coses tan estranyes.

I, senyor diputat, si vostè està tan interessat en interpel·lar al Govern sobre les suposades trobades entre els dos presidents, la presidenta del seu grup parlamentari va tenir ahir una ocasió excel·lent a la sessió de control al president. És molt fàcil fer-ho per les xarxes, és molt fàcil fer-ho després, davant d'un micròfon d'un mitjà de comunicació; però la seva obligació era preguntar-ho aquí.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, consellera. Té la paraula el senyor Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Señora Munté: barracones, ¿qué?; cero a tres años, ¿qué?; listas de espera, ¿qué?; ambulancias, ¿qué?; funcionarios, ¿qué?; tasas universitarias, ¿qué? No me ha contestado a nada de eso –a nada.

Ha hablado usted de resoluciones... Ha hablado usted, por ejemplo, en el tema de la dependencia, ¿eh?, y se ha referido usted al índice de financiación por habitante que tiene..., al dinero por habitante que tienen en Castilla y León respecto al de Cataluña, y la diferencia de precios y... Pues, oiga, vayan ustedes y discutan un mejor sistema de financiación y no dejen la silla de los catalanes vacía cuando estas cuestiones se discuten, por ejemplo –por ejemplo. Si quieren hacer algo por los catalanes, vayan y trabajen, y no digan: «Como no me gusta, lo rompo»; que el sistema de financiación lo pactó su socio de Esquerra Republicana y le pareció que era el mejor sistema de financiación que se podía pactar.

Y, gracias, recojo su invitación a que nosotros trabajemos en Madrid con la influencia que tenemos. Ya lo hacemos. Ya hemos impuesto muchísimas condiciones y ya estamos empezando a hacerlo; cosa que ustedes, desde el gallinero del Congreso, no pueden hacer, desgraciadamente.

Me menciona usted –me menciona usted... *(Remor de veus.)* Tranquilos... Menciona usted que sí que harían ustedes muy buena la gestión de *rodalies*, porque «fíjate lo bien que gestionamos Ferrocarriles de la Generalitat». Los Ferrocarriles de la Generalitat..., es verdad. Pero es cierto que la red de Ferrocarriles de la Generalitat se asemeja mucho más a una red de metro que no a una de *rodalies*; eso es verdad, la gestión es diferente, ¿eh? Y, además, ustedes no son –ustedes no son– precisamente... Oiga, la gestión de la línea 9 del metro. El coste de la línea 9 del metro, ¿a quién se debe?, ¿al Estado? Todo el dineral que se ha gastado allí y el tiempo que se ha invertido y no tenemos una línea 9 de metro en condiciones.

Y, por último, señora Munté, en este balance, al final lo que nos queda es que su Gobierno va a pasar a la historia por la inacción, por la inestabilidad, por la descoordinación, por la deslealtad a más de la mitad de catalanes que no les votaron y a los que dejan ustedes sin gobierno, sin barracones, sin cero a tres años, sin lista de espera, sin ambulancias; a la mitad de los que no les votaron y a todos los demás. Porque, respecto a todos los demás, ustedes han perpetrado una monumental estafa política y les han mentido reiteradamente a sus propios votantes. Y no hable ahora de referéndum y esto del referéndum, porque en su programa no llevaban el referéndum. Ustedes aquí votaron contra el referéndum; o sea que no nos diga que llevaban..., que ahora están cumpliendo un programa con esto del referéndum, al que han vuelto a engancharse con lo de..., con la espiral esta, el bucle interminable.

Mire, ustedes han engañado a sus votantes y han engañado reiteradamente desde el Gobierno. Y yo me he referido antes a las reuniones que usted negó y que luego han existido. Usted también compareció y negó ante los ciudadanos que hubiese habido un pacto para detener al señor de las CUP con los Mossos, y luego se demostró que ese pacto había existido y que quedaron amigablemente y les llamaron antes y se lo llevaron a la Audiencia Nacional. Ustedes... Usted formaba parte de un gobierno que decía que iban a desobedecer al Tribunal Constitucional. Y luego nos hemos enterado en el juicio de que no –que no–, que ellos creían que no estaban desobedeciendo y que cumplían la ley. También nos engañaban con sus soflamas. Resultaba que no.

Cuidado, señora Munté, porque ahora usted está negando..., salió la primera a negar, también, el tema del juez Vidal. Cuidado, porque la semana que viene van a empezar –o dentro de un par de semanas, a principios de marzo– los juicios del caso Palau por las comisiones del 3 por ciento, que tantas veces el señor Mas y otros miembros de su partido han negado y se han desvinculado políticamente de toda esa inmensa corrupción que ha ocurrido.

Y, al final, ¿sabe qué pasa? Que la verdad deja a muchos con el pie cambiado. Cuando la verdad aflora, se da cuenta todo el mundo y se acaban sabiendo las mentiras que se han estado contando desde su Gobierno. Y usted no cuenta solo mentiras a esta oposición, ustedes no cuentan mentiras a este Parlamento, ustedes mienten a todos los catalanes. Y no hacen nada y son un gobierno que no cuida por los intereses de todos los catalanes. (*Algú diu: «Molt bé!»*)

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyor Carrizosa. Té la paraula la consellera Munté.

La consellera de la Presidència

Moltes gràcies, presidenta. Senyors diputats i diputades... Senyor diputat, si una interpel·lació sobre el balanç del primer any de govern el porta a vostè, a manca d'altres arguments, a parlar del cas Palau, doncs, escolti, *apaga y vámonos*. Perquè jo pensava, senyor diputat, que vostè el que volia (*aplaudiments*), certament, era parlar dels barracons, de la Llei de la dependència, de les llistes d'espera en salut. (*Veus de fons.*) Sí, sí, ja li he respost algunes d'aquestes coses: hem parlat de dependència, hem parlat de rodalies, hem parlat dels sistemes informàtics. No he tingut temps de fer altra cosa. Permeti'm que m'ordini el temps com a mi em sembli, no em digui com hem de fer les coses.

Bé. Senyor diputat, vostè requeria que parléssim sobre diferents aspectes que tenen a veure amb la justícia social, que tenen a veure amb aspectes socials. Li recordo que aquest Ple va celebrar un monogràfic «sobre la situació d'emergència social, la reactivació econòmica, la gestió pública i la necessitat d'una resposta institucional»; aquest era el seu nom. Es van aprovar un munt de resolucions en aquest Parlament, 83 per cent de les quals ja s'estan aplicant o estan en curs. I, per tant, són moltes les qüestions relacionades amb la vulnerabilitat de les persones que estan sent ateses; actualment dins del marc, malauradament, d'un pressupost prorrogat, però amb la previsió de fer-ho amb més força a partir de l'aprovació del proper pressupost.

Vostè em parlava de la renda garantida de ciutadania i deia: «És que no estan fent res, estan marejant la perdiu.» No, senyor diputat, estem treballant per tal de poder

consensuar aquestes mesures amb vostès, amb els grups parlamentaris –no ens ho posen fàcil, és veritat– i també amb les entitats promotores. Però, escolti'm, s'ha ampliat la cobertura de la renda mínima d'inserció amb 70 milions. Crec que això no és gens menyspreable, ni això es pot titllar de marejar la perdiu ni molt menys –ni molt menys. I, evidentment, continuarem cercant el consens necessari pel que fa a la figura de la renda garantida de ciutadania.

Vostè deia «els treballadors autònoms...», que és veritat que vostès és un tema que han treballat amb insistència i han fet moltes propostes en aquest sentit; això l'hi reconec. Doncs, miri, s'han consolidat programes de suport al treballador autònom; s'han obert línies d'ajut, precisament per incorporar els joves que s'han acollit al programa de garantia juvenil. S'ha aprovat un pla de treball de suport als ateneus corporatius. S'ha treballat en l'àmbit de les polítiques de joventut, atenció a la infància i adolescència; un tema que vostès, també, de manera reiterada –i ens sembla molt bé–, porten a aquest Ple per la via de les interpellacions o les preguntes al Govern. Doncs, escolti'm, s'està desplegant la Llei de drets i oportunitats de la infància i adolescència, s'ha impulsat un pla estratègic per promoure l'acolliment familiar.

En l'àmbit de la protecció social estrictament s'ha signat un nou contracte programa amb els ens locals, amb una previsió d'inversió de 850 milions d'euros en quatre anys. S'ha disposat també una partida en el nou pressupost, en el pressupost 2017, per tal de poder augmentar el nombre de places residencials i també en centres de dia a Catalunya. Hem treballat en termes d'igualtat per aconseguir el desplegament de la Llei 17/2015. Pel que fa a les polítiques d'habitatge, crec que és innegable el pas endavant que hem pogut fer després de la reculada que ens va imposar el Tribunal Constitucional, a instàncies dels seus socis a Madrid, del Partit Popular, aprovant la Llei 4/2016, de mesures de protecció al dret de l'habitatge. També hem incrementat les prestacions per evitar la pèrdua de l'habitatge, de manera que s'han pogut evitar 2.800 desnonaments gràcies als 5,5 milions d'euros que s'hi han pogut disposar.

Dir que això és no fer re o dir que això és marejar la perdiu, directament, senyor diputat, és faltar a la veritat, i faltar a l'esforç, no d'aquest Govern, sinó també del món local, de les entitats socials, i en moltes, moltes ocasions, del conjunt de forces parlamentàries d'aquest Parlament, o de la majoria d'elles, que han donat suport a moltes d'aquestes iniciatives; iniciatives de les quals, a més a més, vostès en poden fer l'adequat seguiment.

Em parlava de l'àmbit escolar. Escolti, hem fet un gran esforç per reforçar, per dotar de més recursos els centres d'alta complexitat, i la consellera se n'ha fet un fart, d'explicar-ho en seu parlamentària. Amb quatre-cents docents addicionals, amb reducció de la ràtio en els grups de P3, i amb el reforç de l'escola inclusiva, millorant els criteris de les beques menjador, i signant un acord molt important..., i això és molt recent, potser vostè no se'n recorda, però un acord amb els sindicats per tal d'incrementar amb 5.511 dotacions de docents que s'incorporaran el curs vinent. I estem fent un esforç important, també, pel que fa a l'àmbit dels prefabricats o dels barracons.

També en el terreny de la salut. És innegable la prioritat pressupostària que té aquest Govern en matèria de salut: el Projecte de Llei universal de salut, que es va aprovar en aquesta mateixa cambra, i aspectes com els que aquest mateix dimarts –ja acabo, presidenta– aprovàvem, com a acord de govern, amb relació a la revisió, a la renovació del Pacte nacional per a la immigració i el Programa català de refugi, escoltant, també, allò que és un clam de la majoria de la ciutadania. Difícilment aconseguiríem fites com aquesta, o difícilment hauríem signat un acord tan important amb els sindicats del món de l'ensenyament si visquéssim aïllats, com vostè repeteix dia rere dia en el seu mantra.

Afortunadament, aquesta no és una opinió majoritària, i afortunadament a aquest Govern li asseguro que li queda encara molta força per tirar endavant el seu pla de govern, en tots aquells aspectes relacionats amb la justícia social, però també per tirar endavant el referèndum.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta
Gràcies, consellera.

Interpellació al Govern sobre les seves actuacions a la província de Lleida

300-00131/11

El següent punt de l'ordre del dia és: interpellació al Govern sobre les seves actuacions a la província de Lleida; presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Jorge Soler.

Jorge Soler González

Bé, bon dia. Avui vinc a interpellar sobre les necessitats que té Lleida, i quina és la resposta que s'està fent. Bé, i preparant això, pensava en totes aquelles visites que fan els consellers els divendres, l'assistència a les fires, en l'aeroport que tenim, en la inauguració tan magnífica del molt honorable president, d'aquell carreró sense sortida dedicat al 9-N a Montoliu... Bé, moltíssima activitat, fotos de premsa, etcètera. I llavors, m'imaginava preguntant –i especialment escoltant ara la vicepresidenta Munté–..., si jo li dic «què fan per Lleida?», doncs, que em podria contestar a la Monty Python. Suposo que se'n recorda de la pel·lícula de *La vida de Brian*; oi que la recorda, conseller? Bé, els exemples són clars, a la pel·lícula ho deien així: «Bé, però a part del clavegueram, la sanitat, l'ensenyament, el vi, l'ordre públic, la irrigació, les carreteres i els banys públics, què han fet els romans per nosaltres?» I llavors imagino: sí, és cert, tenim AVE i la canalització i bon oli i un magnífic aeroport, sí, i carreteres, tenim carreteres! Que bons els romans! No us diré qui són metafòricament els actuals romans, segurament n'hi ha molts, però habitualment al mig estem els de Lleida.

I ja que els Monty Python parlen d'infraestructures, doncs, començo parlant d'això. Quina valoració fa de l'aeroport d'Alguaire? Vostès saben que tenim un magnífic aeroport que bàsicament serveix perquè esquiadors anglesos pugin a un autocar a esquiar a Andorra. Hi ha algun interès econòmic en això? No en Andorra, evidentment, o potser sí... Quina forma tan estranya de rendibilitzar un aeroport. Tenen algun pla perquè tingui una mínima utilitat per als lleidatans? La premsa va fer ressò de les dades que ens vàreu donar a les meves preguntes, però ara cal saber: què pensen fer? Res? No troben més fórmules per dinamitzar-lo? Per què ens coste tants diners l'aeroport d'Alguaire?

Miri, els lleidatans volem trens. I connectem amb Barcelona amb l'Avant i també amb l'A-2. L'Avant és molt car, els abonaments caduquen en un temps molt breu i quan s'arriba a Sants no està inclòs en el preu el bitllet de rodalies integrat. Ens podria recolzar el Govern en les propostes que vam aprovar sobre això aquí, al Parlament, com la d'integrar el bitllet de rodalies? I el mateix per a l'abonament de l'Avant: podrien anar també a Madrid i acompanyar-nos a connectar millor els lleidatans? Ja ficats, ho podrien demanar també per connectar amb Saragossa? Això és molt important per als lleidatans. Ja han passat mesos des de la nostra proposta de resolució aprovada aquí, i segueix igual.

Conseller, acabaran la variant de Lleida? I la variant de la C-12 a Balaguer? La variant de C-12 a Agramunt? L'estació d'autobusos de Lleida? Desitjo que compleixin, a la carretera 114, fent el túnel de Tres Ponts. Allò que diu vostè, quan escriu les columnes a *Segre*, que mira més enllà d'aquesta legislatura. Quina por que miri tan lluny!

I ja que parlo de territori, cal dir alt i català que el que li convé al Pirineu són infraestructures del segle XXI, on, per cert, han reduït la inversió en un 77 per cent. I, cregui'm, sobren oficines de col·locació polítiques IDAPA, consells, consells de muntanya, on curiosament per a ells sí que hi destinen més partides econòmiques. Per exemple, l'Institut de Desenvolupament de l'Alt Pirineu i Aran, IDAPA, al qual li han doblat el pressupost; això sí, com diu vostè, fent un esforç pressupostari molt important. Quanta gent per endollar!

Vostè va escriure al diari *Segre*, la setmana passada, que el Govern té voluntat d'actuar en l'àmbit geogràfic dels Pirineus. Traient càrrecs anomenats a dit? Clar, després ens queixem de despoblació. Les polítiques dels darrers anys estan fent marxar la gent del Pirineu. Han retallat en salut, en educació i en tot allò que ha de contribuir a estimular l'equilibri social. Tant que parlem –i ho acabem de sentir– de justícia social, és també en qüestions així on ho haurien de demostrar i no ho fan.

Em quedo amb ganes de parlar de tots els incompliments sostinguts amb l'Aran; però, bé, això ho deixo a la il·lustre diputada Mireia Boya i al meu company, l'il·lustre diputat Javier Rivas.

Bé, i ja que cito el diputat Javier Rivas, ell aconseguia aquí, la setmana passada, aprovar la proposta per estimular d'una vegada el desplegament efectiu de la xarxa secundària del Segarra-Garrigues, aconseguint disminuir el percentatge de regants mínims que cal que s'hi adhereixin. L'hi donaran compliment immediat? Entenen que poder regar és una petició de mínims que cal que el Govern implementi? I el mateix en la modernització del canal d'Urgell. Cal amb urgència establir un pla per tal de millorar l'atractiu del món rural per als joves i garantir així el recanvi generacional. Els anys passen i no s'està fent res per això. Tothom cal que estigui molt agraït per la gran feina que fa el sector primari per a Catalunya, però a l'hora de la veritat la política els abandona. Cal revaloritzar i dignificar el món rural en totes les seves múltiples vessants. I no solament amb paraules, perquè les paraules ja estan totes dites.

Els ajuts pel contracte global d'explotació i el Programa de desenvolupament rural, que ahir mateix ens explicava la consellera, no són suficients per recuperar la pèrdua del 47 per cent del pressupost. El 47 per cent de les retallades, que ara reverteixen en un 10 per cent, com les prioritzen? No van entendre res de la marxa agrària de fa uns dies?

Una de les principals queixes que manifesten els agricultors és que els accessos a les zones rurals són molt dolents. Per què obliden els camins rurals? Creuen que no són importants? Són conscients de que hi ha moltíssimes zones en què encara no arriba la internet? Bé, i ni tan sols li comento ja si hi arribarà la fibra òptica, perquè ja sabem la resposta. I després ens preguntarem: per què hi ha tant èxode de les zones rurals? Ja podem insistir els de Lleida en parlar de la singularitat de l'horta.

I, en àmbit social, sap la mancança que hi ha de places públiques per a residències per a la gent gran? I la greu falta d'habitatges per a persones amb discapacitat, com una alternativa a les residències? No poden, si us plau, oferir una alternativa digna a les persones que es troben en llista d'espera, donant compliment a la Moció 48 d'aquesta legislatura, sobre mesures i polítiques respecte a la situació d'emergència social? Sap que això és especialment preocupant a les zones rurals?

És necessari augmentar la dotació pressupostària per cobrir la necessitat d'habitatge de les persones i famílies que a Lleida no puguin fer front al pagament del lloguer o hipoteca, en coordinació amb els diferents nivells de l'Administració pública a Catalunya, per prevenir i donar solució als desnonaments de l'habitatge habitual. I per això cal promoure i facilitar l'accés als procediments de segona oportunitat i la dació en pagament per protegir els interessos dels ciutadans més desfavorits.

Bé, i en temes d'educació jo no insistiré gaire. Ja saben que hi ha necessitats que aquí ja han sortit moltes vegades. De fet, cada legislatura s'aprova, per exemple, la construcció de l'institut de Cappont, i cada vegada que es publiquen els pressupostos novament no el volen fer. Els terrenys ja els tenen cedits a l'espera de que es decideixin, però, clar, és un barri en expansió que ha crescut moltíssim, però que vota el que vota. I, en conseqüència, els seus nens han de desplaçar-se fins a l'institut, com ja fèiem als anys vuitanta. Que poc han canviat les coses en aquest sentit! Escoles bressol públiques sense places per als nens de la zona... Bé, i tots deuen recordar l'amenaça constant que tenen les línies de P3.

Bé, i com ha dit el portaveu Carrizosa, continuem tenint estudiant en barracons, els nens; com, per exemple, a l'escola de Pinyana, o a Torrefarrera, que el barracó és evident, eh?, és l'edifici que hi ha darrere de la consellera. Sé que vostès saben que això existeix –«això» és Lleida.

Bé, i en cultura, cal complir amb el finançament que heu promès per al Museu Morera, perquè és una important aposta cultural per al territori. Abans d'ahir rebíem amb molta il·lusió, els lleidatans, l'anunci dels 2 milions europeus en fons Feder. La Generalitat es va comprometre al desembre a 1 milió en tres anys. Igual que cal fer un impuls encara major del turó de la Seu Vella. Pocs monuments tenim a Catalunya com aquest, nominat a patrimoni de la humanitat. Les muralles cauen i cal apostar-hi perquè és un patrimoni capital.

I parlant d'educació i de cultura, cal fer menció especial a la Universitat de Lleida. Cal fer una aposta decidida i ferma per aquesta universitat, i això cal concretar-ho en els pressupostos. A Lleida estimem especialment la nostra universitat, i les oportunitats per millorar-la són grans.

Presidenta, consellera, conseller, diputades i diputats, Lleida és un gran territori on coneixem les promeses de les campanyes electorals i on hem après que és ben fàcil que en tot el conjunt de les accions del Govern, quan arriba l'hora de la veritat, tornem a ser els grans oblidats. Llavors, conseller, obrim la televisió i sí: «Oh!, a Lleida fa boira.»

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Soler. Respon el senyor Josep Rull, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Josep Rull i Andreu)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Hi ha un concepte que suposo que vostès deuen ignorar, i el deuen ignorar molt. És un concepte que es diu «autoestima». I és un concepte que es diu «confiança» en la gent, en la societat civil, en els actius que té un país i que té un territori.

Jo si fos lleidatà estaria perplex davant de la seva intervenció, perquè és una intervenció *(aplaudiments)* simplement basada en el greuge, en els retrets, i ha estat incapaç de posar en valor cap dels actius que té Lleida; que té Lleida no respecte a l'acció de govern d'aquest Govern i de governs anteriors, sinó d'una societat que ha estat capaç de definir quin és el seu rumb.

Ha ignorat un dels elements més importants, que és la potència de la indústria agroalimentària en aquest país, i que té com a base sòlida Lleida, la demarcació de Lleida, i d'una manera molt concreta el seu motor, el seu portaavions, si em permet dir-ho així, que és la Universitat de Lleida, justament en l'àmbit de recerca. I aquí hi ha hagut una feina de concertació que ha estat extraordinària.

Però vostès no hi són, vostè ha fet una intervenció sobre Lleida des de fora, no des de Lleida mateix. Ha fet una tirallonga dels reculls de titulars *(aplaudiments)* que hi pugui haver. Ara hi ha la política del tuit, eh?, i vostè ha fet una tirallonga de tuïts més o menys enginyosos, alguns amb base, d'altres amb molt poca base, amb molt poca consistència, perquè al darrere, hi insisteixo, hi ha un problema de desconeixement important del que és la realitat del dia a dia.

Començo. Parla de l'IDAPA. Anem a parlar de les polítiques a l'Alt Pirineu i l'Aran. Parla de l'IDAPA. L'IDAPA, bàsicament, el pressupost que té és un pressupost que es destina als ajuntaments per desplegar programes concrets. Vostès estan obsessionats en dir que tot és capítol I, que és bàsicament despesa de personal. Si conegués mínimament què vol dir aquesta estructura, vostè entendria que és una peça bàsica per garantir l'equilibri territorial del país. Ho ignora.

O quan nosaltres hem fet una aposta molt important per un tema que potser no surt a les notícies, no surt en els grans mitjans, que és una política per garantir l'accés a nuclis, a nuclis habitats a l'Alt Pirineu. I per això hem fet un programa al Departament de Territori i Sostenibilitat, amb el Departament d'Agricultura, amb el Departament de Governació, per garantir que justament la gent pugui accedir als seus habitatges, pugui accedir allà on viu. I això és rellevant, això és equilibri territorial en estat pur. Però segur que vostès desconeixen radicalment que estem fent això.

O una de les altres coses importants que duem a terme, que és que l'equilibri territorial, per poder ser, el que necessita és tenir garantits els serveis bàsics. Per exemple, a nivell d'abastament d'aigua. Un dels projectes importants que està fent aquest Govern, i que estic convençut –perquè no han fet cap mena de pregunta ni cap mena d'intervenció de cap tipus– que és un programa molt potent..., 10 milions l'any passat, 10 milions aquest any, 10 milions l'any que ve, per garantir l'abastament en quantitat i qualitat a municipis que tenen dificultats per problema de contaminació d'aqüífers o perquè no hi ha fonts suficients de garantia.

Estem parlant que l'any passat hi va haver una inversió de més de 2 milions d'euros a la demarcació de Lleida. Parlem de realitats concretes, parlem d'accions concretes que milloren la qualitat de vida des d'un punt de vista de garantir l'abastament d'aigua a Agramunt, a Arbeca, a Artesa de Segre, Camarasa, Cubells, la Fuliola, Ivars d'Urgell, Sanaüja, Tàrrega, Torrefarrera, Torrefeta i Florejacs, Vallbona de les Monges, Vallfogona de Balaguer, Verdú, Vilagrassa, Vilanova de Maià, Bellver de Cerdanya, Bolvir, Coll de Nargó, Farrera, Fontanals, Ger, Lladorre, Soriguera, la Vall de Cardós, Valls d'Agui-

lar, Valls de Valira, Vielha e Mijaran. Això és acció de govern que transforma d'una manera radical la realitat del país.

O ahir mateix vam arribar a un acord molt important per garantir també l'abastament per a quatre comarques, dues de les quals són de Lleida: la Segarra i l'Urgell. Aquesta és la capacitat de transformar les coses. O, a l'hora de prioritzar determinades inversions en matèria de carreteres, una de les inversions més importants, potser la més important que durem a terme en els propers anys, que és garantir la permeabilitat justament de l'Alt Pirineu amb aquesta actuació a Tres Ponts, que vol dir una inversió de 40 milions d'euros. Això és molt rellevant; amb una situació financera molt complicada per part de la Generalitat de Catalunya.

Però amb aquesta mentalitat de greuge, vostè ignora un element bàsic, que és que en els pressupostos, que vostès hi votaran en contra perquè els és indiferent el que puguem proposar, perquè el discurs ja el tenen fet d'entrada, aquest discurs del greuge, la previsió per a l'any 2017 situa la demarcació de Lleida com aquella que obtindrà més inversió *per capita*. De les quatre demarcacions, Lleida –la Lleida oblidada, la Lleida de la boira, la Lleida de la no autoestima que vostè ha plantejat– serà, de les quatre demarcacions, en aquest projecte de pressupost, la que obtindrà una transferència en forma de serveis, d'inversions –especialment capítol VI–, més important del conjunt del país: 128 euros per habitant; mentre que la mitjana de Catalunya territorialitzada serà de 102 euros per habitant. Aquesta és una dada concloent, contundent, que gira l'esquena radicalment al discurs del lament que vostè ha posat sobre la taula i ha plantejat.

I després m'ha sorprès que hagin incorporat alguns elements vinculats a ferrocarrils. Doncs, miri, què hem fet a Lleida? I ho lligo amb la intervenció del senyor Carrizosa, que l'he vista des del despatx –audaç, també amb aquesta idea de titular fàcil de fer, fàcil de perpetrar, si em permet–..., que és la línia Lleida - la Pobla, que és l'exemple potser més clar d'una actuació que combina dos elements: per una banda, equilibri territorial, i, per altra banda, capacitat de gestió. La línia Lleida - la Pobla el que acredita és que quan la Generalitat de Catalunya té capacitat de prendre les seves pròpies decisions i té el control de trens, de vies, d'estacions, nosaltres som capaços d'oferir en el territori un sistema de transport públic solvent i competitiu. I les dades són molt clares.

Fa un any, qui operava aquesta línia era Renfe –qui l'operava. Ara qui l'opera és Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya. En els sis mesos –des del mes de juliol fins al mes de desembre– en què la línia Lleida - la Pobla ha estat operada per Ferrocarrils de la Generalitat, hem incrementat el nombre d'usuaris en un 90 per cent. I això són dades concretes, això és equilibri territorial, això és capacitat de gestionar bé els serveis públics. Aquest és l'element bàsic i aquest és l'element rellevant.

I vostès ens parlen de l'Avant. Doncs, nosaltres insistim en la necessitat que els serveis operats amb ample internacional puguin ser integrats tarifàriament. I ens diu: «Respongui vostè.» No, no... (*L'orador riu.*) Nosaltres, l'altre dia..., justament jo mateix, com a conseller, em vaig reunir amb la plataforma d'usuaris de l'Avant, amb la diputada Violant Cervera. I, evidentment, tenen tota la raó del món a plantejar el que estan plantejant. I tant que sí! I el Govern de Catalunya en farà acompanyament. Però tenim un govern de l'Estat que simplement ignora que hi hagin aquests elements.

I darrera qüestió, i després, a la segona intervenció, si vol, parlarem a fons de l'aeroport de Lleida-Alguaire. Però aquí la gran contradicció és que vostès són els que ignoren el dèficit fiscal de Catalunya; són els que ignoren que aquest país, cada any, aporta 14.000, 15.000 milions d'euros que se'n van i no tornen; són els que ignoren aquest element bàsic, estructural, per entendre les polítiques públiques del país, i són els que davant d'un pressupost que incrementa de manera molt substancial la despesa, la inversió, la despesa social en gent concreta, vostès són els que decideixen que no, que hi votaran en contra.

I, per tant, aquests són els dos elements contradictoris: per una banda, impedeixen que el país tingui els recursos suficients per dur a terme aquelles actuacions en les quals segur que devem estar d'acord, d'equilibri territorial i de potència del territori, i, per altra banda, vostès també, en allò limitat que tenim, hi voten en contra. Aquesta és l'actitud d'una formació política que se sent més còmoda refugiada en el lament, refugiada en el greuge, i sobretot mancada –i aquest és el sentit de la seva intervenció– d'un projecte que posi en valor un intangible que és fonamental: l'autoestima, l'orgull, la tenacitat, la voluntat de construir.

Tinc la convicció que això ho tenen els lleidatans; tinc la certesa absoluta que vostès no ho tenen.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, conseller Rull. Té la paraula el senyor Jorge Soler.

Jorge Soler González

Bé, bon dia, novament. Pensava que el conseller sabia perfectament que si alguna cosa m'ha portat a estar aquí, en aquest Parlament, i deixar la meva professió de metge és l'orgull de ser lleidatà; però, bé. Certament... (*Aplaudiments.*) Certament, m'he quedat molt més preocupat, perquè us veig molt més desconnectats del que jo pensava. Bé, gràcies per explicar-me què és Lleida. Ja entenc que explicar-m'ho des de Barcelona, doncs, li dona aquesta, no ho sé, facilitat i frivolitat; però, bé. (*Aplaudiments.*)

I també és cert, eh?... Ja veig, eh?, que això de, doncs, que ara hi hagi oposició, i que vingui un diputat de Lleida, i que vingui aquí al Govern i li expliqui les coses que a Lleida no funcionen, és un problema d'autoestima; ja ho entenc –ja ho entenc. Conseller, miri, ho intuïa bé, parlant dels Monty Python, quan començava la meva interpel·lació. Ho veu? Què han fet els romans per Lleida? Doncs, miri, el vi, el clavegueram, el dèficit fiscal, «la culpa és de Madrid...» «No, si és que l'oposició no fa la feina; hauria de fer una altra cosa perquè té un problema d'autoestima...» «Bé, l'herència de governs anteriors...» Miri, el tema és connectar o desconnectar. No és una qüestió evidentment d'autoestima, és de poder queixar-se de les coses que no funcionen bé, que per a això és l'oposició, i venim aquí i li diem què és tot allò que a Lleida no funciona. Ja entenc que hi ha molta gent que l'envolta que això no li explica en els seus passejos per Lleida.

Bé, no parlaré d'aquests diners que vostè sí que ha volgut citar, no?, dels 4.000 milions de sobrecostos de l'L9, dels 1.000 milions del Segarra-Garrigues per regar un 10 per cent; amb tot això sí que podria venir per Lleida. En tot cas, bé, jo avui m'he promès de no parlar de tot això –i tampoc ho faré de corrupció– i, per tant, compliré la meua promesa amb la qual he vingut des de Lleida.

Miri, per als lleidatans cal pensar molt també en els autònoms i en el relleu generacional. Cal crear un programa d'ocupació específic en l'àmbit rural que permeti aquest relleu. I, miri, no n'ha parlat vostè, però ho faig jo: calen mossos d'esquadra, cal millorar el Centre Penitenciari de Ponent, on entre d'altres coses manquen més de vuitanta treballadors i un pla de xoc per modernitzar i millorar la seguretat d'aquell centre, i d'altres agents de seguretat i servei a la ciutadania. Això és Lleida.

I cal fer efectiva la simplificació administrativa, amb especial sensibilitat per a l'espai rural, on la falta de recursos fa més difícil la implantació d'una finestra única. I ja que vostè em parlava, doncs, de tecnologia i d'empresa, cal que apostin pel Parc Tecnològic de Lleida. Són viables, però necessiten poder pagar el deute amb més anys.

Bé, i he volgut deixar gairebé per al final el tema de la salut, perquè hi ha moltíssima fe per millorar el sistema sanitari dels lleidatans. Mirin, a Lleida –aquesta que vostè tant coneix, es veu– tenim una gran llista d'espera. Ahir mateix, una pacient que li van donar hora per a l'octubre per a reumatologia. Ahir, per a l'octubre: vuit mesos patint. Perquè les condicions laborals a Lleida no solament són complicades quan hi ha grip. Els professionals ho donen tot per a aconseguir els millors resultats, i els aconsegueixen –vaja, si els aconsegueixen–, però no és just que continuï, el conseller, demanant aquest nivell d'esforç. No hi ha substituïts que cobreixin les vacances ni les baixes. I qui pateix tot això? Els professionals i els pacients.

Ciudadans vol un centre sanitari al barri de Magraners obert tots els dies. Perquè a Lleida tinguem una sanitat decent cal invertir. Autoestima, sí, conseller, però això no és l'únic. El que necessitem són els diners i el finançament perquè aquesta sanitat sigui digna. Ciudadans denuncia el que passa al CAP de Tàrrega, un centre que cobreix quaranta quilòmetres de diàmetre i on hi ha un problema molt greu cobrint l'atenció continuada. Ciudadans tampoc callarà, i denunciarà que hi ha ambulàncies medicalitzades al territori, on molts dies, conseller, no hi ha metge. No callarem perquè no ens ho merei-

xem, perquè tenim autoestima, perquè és indigne i perquè no tenen pietat amb els lleidatans quan emmalalteixen. *(Remor de veus.)* Gràcies.

Ja veu que he fet una interpellació constructiva, plena de propostes sensibles i que acabarà *(remor de veus)*...

La presidenta

Si us plau...

Jorge Soler González

...gràcies, diputats, gràcies-, i que acabarà amb una moció molt extensa feta per àrees, que cobrirà moltes coses que calen per a Lleida. I amb tota la serietat que així ho caracteritza, m'acomiaré –i veig que he encertat– compartint amb vostès aquesta melodia –segur que tots la coneixen–; és la magnífica melodia de la pel·lícula amb la qual interpellava i començava la meua interpellació, la de *La vida de Brian*, justament «Always look on the bright side of life», que acaba amb aquestes magnífiques paraules: «Sempre mira el costat brillant de la vida. Què has de perdre? Vens del no-res i tornarem al no-res.»

Molt honorable presidenta *(se sent música de fons)*, conseller...

La presidenta

Si us plau...

Jorge Soler González

...diputades i diputats: venim del no-res *(continua sentint-se música de fons)* i tornarem al no-res; però en cap cas m'agradaria pensar que el temps que hem estat aquí...

La presidenta

Si us plau...

Jorge Soler González

...en aquest Parlament *(continua sentint-se música de fons)*, no ha estat per aprofitar...

La presidenta

Diputat, vol aturar-se un moment? Què passa? Què és aquest soroll, aquesta música? *(Rialles i remor de veus.)*

Jorge Soler González

És la música dels Monty Python, justament, presidenta. *(Remor de veus.)*

La presidenta

Home, em sembla que això no ho pot fer, eh?, diputat. Em sap greu, però no ho pot fer.

Jorge Soler González

Presidenta, li deia que venim del no-res, i tornarem... *(Remor de veus.)* Puc acabar? *(Pausa.)* Sí? *(Pausa.)* Gràcies. Dic que venim del no-res i tornarem al no-res; però en cap cas m'agradaria pensar que el temps que hem estat aquí, en aquest Parlament, no ha estat per aprofitar totes les possibilitats per millorar també el meu territori, el que tant m'estimo, el lleidatà. I crec que tenim un gran marge per aconseguir-ho.

Mireu sempre el costat brillant de la vida, i potser la propera vegada que viatjareu pel territori pensareu en aquesta cançó que la presidenta no vol escoltar mentre fruiu del paisatge... *(Remor de veus.)* I fins i tot podeu xiular aquesta magnífica cançó i així no oblidareu mai...

La presidenta

Diputat, ha exhaurit el temps.

Jorge Soler González

...que allà, a Lleida...

La presidenta

Em sap greu, però ha exhaurit el temps.

Jorge Soler González

...hi ha un territori brillant. No ens abandonin.

Moltes gràcies.

La presidenta

Ha exhaurit el temps.

(*Aplaudiments. Se sent novament música de fons. Pausa.*)

Té la paraula el conseller.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Senyor diputat, vostè ha citat Monty Python, «Always look at the bright side of life», i, al final, recordi una de les frases que diu i que em sembla que ha inspirat, si m'ho permet, la seva intervenció: «*Life is a piece of shit when you look at it.*» Jo diria que aquest, potser, és l'element (*aplaudiments*) que ha inspirat, justament, la seva intervenció. I «*shit*» no amb dues es, sinó «*shit*»..., essa, hac, i, te, eh?, que és sensiblement diferent (*rialles*), eh? Per tant, aquest és el tema.

Si anem a fer coses serioses, si anem a plantejar una intervenció, una interpellació sòlida i seriosa, ens tindrà al costat, sempre, donant alternatives i donant explicacions, que és la nostra obligació com a govern. Però quan hi ha un diputat d'aquesta cambra que diu literalment: «No tenen pietat amb els lleidatans quan emmalalteixen», això... I això li vaig respondre amb termes similars a la senyora Bravo, en la seva intervenció, parlant de pressupostos. És a dir, amb una afirmació com aquesta, jo, com a membre del Govern de Catalunya, no hauria ni tan sols de respondre-li aquesta segona part de la intervenció, perquè el que vostè ha fet és ignominiós; és simplement inacceptable; és groguisme; és demagògia. I, per tant, vol que entrem en les qüestions de fons? Hi entrem.

Faig parèntesi. Per cert, jo no soc de Barcelona, com si diguéssim, soc de Terrassa (*el conseller riu*), i val la pena, perquè això de les quatre províncies... Però anem a buscar –anem a buscar– aquests altres elements que explicàvem, vinculats a tot allò que fa el Govern de Catalunya amb..., accions concretes; és a dir, no parlem de, diguem-ne, elements intangibles, parlem d'acció concreta de govern.

Vostè ens ha demanat actuacions en l'àmbit de salut. En els pressupostos que vostès votaran en contra parlem de manteniment de l'ajut de 725.000 euros a la Fundació Sant Hospital en el marc del pla de viabilitat de la Seu d'Urgell, l'adjudicació de les obres del nou CAP de la Seu d'Urgell, la posada en marxa de l'ampliació del CAP del Pont de Suert, l'entrada en funcionament d'un centre de dia de salut mental d'adults a Tremp, la transformació de la consulta perifèrica en el centre de salut mental infantojuvenil a Tremp, la transformació de la consulta perifèrica en el centre de salut mental infantojuvenil a la Seu d'Urgell. D'actuacions puntuals, concretes, però que tenen un impacte extraordinari a la vida de la gent, en el dia a dia de la gent, n'hi ha moltíssimes.

En aquests pressupostos, que vostès també hi votaran en contra, estem parlant d'inversions importants a la carretera de Linyola a Bellcaire; a la carretera Tàrrega-Guissona; a la C-28, al port de la Bonaigua. Estem parlant d'actuacions importants en l'àmbit de transport públic, justament a Mollerussa; el nou servei de busos a la Segarra; la posada en servei de disset noves línies de transport públic a la Segarra, que vam presentar justament la setmana passada; la carretera Tàrrega-Balaguer; la variant de Balaguer. Totes aquestes són les actuacions concretes a què fem referència. Per tant, prejudicis, judicis de valor, tots els que vulgui; però la realitat és clara i és tossuda. I el compromís d'aquest Govern, hi insisteixo, amb uns recursos extraordinàriament limitats, hi és. I hi és d'una manera clara i concreta.

I acabo lligant aquesta interpellació amb la que ha defensat d'una manera extraordinària la consellera de la Presidència –la interpellació anterior. Respecte a la línia 9 del metro i respecte als peatges a l'ombra. Per què ens hem hagut d'endeutar tant com a país per afrontar la línia 9 del metro?, o per afrontar el desdoblament de l'eix Transversal?, o el desdoblament del Centelles-Ripoll?, o el desdoblament del Reus-Alcover? Simplement perquè tenim un pèssim sistema de finançament. I davant d'això, tu tens dues opcions: no fer aquestes actuacions –no invertir, no donar transport públic, no donar seguretat a les carreteres–, o buscar mecanismes de pagament diferit que ens permetin tenir les infraestructures que el país es mereix. Aquest és el tema bàsic i aquest és el tema rellevant.

Perquè, parlem del metro de Madrid? El metro de Madrid es va pagar amb fons europeus. El Govern espanyol va impedir que el metro de Barcelona, la línia 9, es pogués pagar amb fons europeus. Ara ja sabem quina és la seva alternativa: és que no es fes línia 9 del metro, que no es fes el desdoblament de l'eix Transversal, que no es fessin totes aquestes actuacions que han permès garantir equilibri territorial.

Quan tinguem els recursos que aquest país genera i es mereix de gestionar per part de la Generalitat de Catalunya, aquestes polítiques d'equilibri territorial no només seran un objectiu, un desig, sinó una realitat concreta, tangible, transformadora i ambiciosa. Ens agradaria tenir-los al nostre costat.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de seguretat

300-00132/11

L'onzè punt de l'ordre del dia és: interpellació al Govern sobre les polítiques de seguretat; presentada pel Partit Popular de Catalunya. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Alberto Villagrasa.

Alberto Villagrasa Gil

Gracias, presidenta. *Conseller*, diputados, la interpel·lació que presentamos desde el Grupo Popular, hoy, viene dada por la imagen y el poco respaldo que, desde algunas administraciones y grupos, se les quiere dar a los cuerpos y fuerzas de seguridad. En Cataluña parece que está de moda menospreciar a los cuerpos de seguridad y sobre ellos todo vale. Por eso creemos que es importante que desde el Parlament se haga una manifestación y un reconocimiento público al trabajo, profesionalidad y buen nombre de todas las policías que trabajan y tienen competencias en Cataluña.

Diferentes sindicatos y asociaciones de diferentes policías, el pasado 17 de febrero, se vieron en la obligación de hacer historia, cosa que seguro que no querían; pero se vieron obligados a salir a la calle para pedir respeto y dignidad. Dignidad que se les niega especialmente desde algunos ayuntamientos y gobiernos en los que gobierna la CUP o los satélites de Podemos, o donde uno de esos partidos influye en el Gobierno.

Empecemos, por ejemplo, hablando de la Guardia Urbana de Barcelona; una policía con una historia de más de ciento setenta años y que desde la democracia nunca ha tenido tan poco apoyo por el Gobierno de la ciudad. Por ejemplo, entre otras cosas de lo que pasa en Barcelona, han tenido que soportar cómo colectivos que actúan al margen de la legalidad, como los «top manta», se enfrentan a ellos y el Gobierno de la ciudad encima les da cobertura. Nunca han estado tan poco respaldados institucionalmente como ahora con la alcaldesa Colau.

Siguiendo..., hablando de policía municipal, hablemos de la policía de Badalona, donde la alcaldesa de la CUP desmanteló varias unidades; por ejemplo, la de la intervención rápida, que, en su día, por ejemplo, desmanteló la casa okupa Torre Mena y –oh, casualidad– en esa casa okupa había algún candidato de la lista de la actual alcaldesa. Y, eso sí, en muchos barrios de la ciudad de Badalona la inseguridad ha vuelto, con la CUP al mando del ayuntamiento.

Y, por finalizar con las policías locales, podemos poner el ejemplo del caso de Cerdanyola, donde un alcalde, también de la CUP, tiene la plantilla de la policía local bajo mínimos y hace una utilización torticera de ella, negando la presencia policial en Bellaterra, por ejemplo.

Pero, señor *conseller*, hablemos de Mossos d'Esquadra. La dignidad de la policía empieza por mejorar su situación laboral; por ejemplo, hacer la renovación del vestuario y del equipamiento con regularidad; no negarles, por ejemplo, el vale comedor, o dignificar la segunda actividad.

Pero, además, señor Jané, usted de forma reiterada comenta que no hay que hacer utilización política de la policía. Pero se hace. Le explico. Yo le puedo reconocer a us-

ted que ha hecho algunas declaraciones públicas defendiendo la actuación de los Mossos d'Esquadra y que los Mossos están para cumplir la ley. Pero estas declaraciones no serían necesarias si desde el Gobierno o desde el partido que les apoyan no tuviesen tanta tibieza con la CUP.

Sus negociaciones políticas, luego, afectan a la imagen de la Policía de Cataluña. Ejemplos: comenzamos con la comisión de las Taser, una cesión a la CUP que sirvió para, durante seis meses, que los antisistema hablasen y dejasen en mal lugar la imagen de los Mossos d'Esquadra.

Luego, ustedes se llevan a la Escuela de Policía al señor David Fernández a dar formación a los agentes de policía. Eso es reírse en la cara de la policía. ¿Qué sabe el señor Fernández sobre mediación? Por ejemplo, las declaraciones que hizo con los disturbios de Can Vies, ¿es el ejemplo a seguir? Primero lo llevaron como experto a la comisión de las Taser; luego, a la Escuela de Policía. Lo próximo, ¿qué será?, ¿ponerlo a su lado a recibir a las nuevas promociones de policía?

Después la CUP presenta una moción cuyo objetivo era dejar atada de pies y manos a la policía; los deja de poco profesionales y ustedes van y le negocian esa moción. Lo que tenían que haber hecho es no negociarla, votar en contra directamente, porque la dignidad de la Policía de Cataluña no puede tener ese precio.

Eso sí, y en la última Comisión de Interior Junts pel Sí presenta una propuesta de resolución donde mezcla la libertad de prensa con las competencias de policía, y tal como se presentó –y no era más que un lavado de cara ante la CUP y algún sindicato–, parecía que pedían perdón por cómo actuaba la policía con la prensa; una vez más, dejando en mal lugar a la Policía de Cataluña.

Y pongamos que hablamos de Rubí, señor *conseller*. ¿Qué pasó en Rubí? Tenemos un detenido por atropellar a un *mosso d'esquadra*, lo arrastra quince metros, en la detención se resiste a la autoridad, y, antes de firmar la minuta policial, el detenido es puesto en libertad. Mientras, eso sí, un agente de policía estuvo varios días ingresado muy grave. Y le pregunto: ¿qué sucedió para que esa persona saliese en libertad sin antes personarse ante el juez? ¿Qué sucedió para que los Mossos se tuviesen que manifestar por lo que entienden que fue una desautorización de la policía? ¿Qué pasó –díganos, señor *conseller*–, si el mayor, el futuro mayor de los Mossos intervino para que esa persona se pusiese en libertad? ¿Lo hace con todos los detenidos que hay cada día en Cataluña? No ha habido explicaciones, ¿las dará hoy, señor *conseller*? ¿Nos dirá qué pasó en Rubí?

Otra utilización política de lo que hacen ustedes es el doble rasero a la hora de abrir expedientes sancionadores. Ustedes deciden sancionar a una agente de policía porque entienden ustedes que faltó al respeto al *president* de la Generalitat en sus redes sociales, cuando ella nunca se ha manifestado en su red social como *mosso d'esquadra*. Se supone que es un tema que se lleva de forma discreta por asuntos internos; de forma tan discreta que sale dos días –no uno: dos días– en portada en el *Diari de Girona*. ¿Quién filtró esa información? ¿Lo van a investigar?

Eso sí, y por otro lado tenemos al representante de Mossos per la Independència, que sí se identifica como agente de policía en las redes sociales, utiliza la imagen de Mossos para sus reclamos independentistas, se permite el lujo de insultar gravemente al Partido Popular y a sus representantes, a decir lindezas como que España es un cáncer terminal, y ustedes se quedan sentados mirando hacia otro lado. Es decir, si eres *mosso* y te pronuncias, ha de ser a favor del *procés*; si haces lo contrario, te vas fuera. Eso sí que es utilizar y condicionar políticamente a la Policía de Cataluña.

Pero uno de los peores ejemplos –y se lo digo con respeto, señor *conseller*– lo dio usted. En este mes de enero dos agentes rurales fueron asesinados con una escopeta de caza. Y con dos muertos encima de la mesa no se le ocurre otra cosa que comenzar a reclamar competencias despreciando el trabajo de la Guardia Civil. Y lo primero que puede decir alguien, oyendo sus declaraciones, es que lo que ocurrió en parte fue responsabilidad de la Guardia Civil. Cuando el asesino, señor *conseller*, es uno: el que disparó; nadie más. Su actitud fue irresponsable, populista y rozando lo indecente. Aprovechar esa desgracia para decir lo que dijo es una falta de respeto a la memoria de los agentes rurales asesinados y a sus familias, y una falta de respeto a los propios Mossos de Escuadra y a la Guardia Civil, intentando confrontar a los dos cuerpos de seguridad ante la opinión pública.

Señor *conseller*, los antisistemas que condicionan los gobiernos de la Generalitat y de algunos ayuntamientos en Cataluña se están tomando su particular venganza contra los cuerpos de seguridad gracias a los partidos que tienen responsabilidades de gobierno y que se lo permiten. La policía que actúa en Cataluña son los garantes de que podamos vivir en libertad y ejercer nuestros derechos democráticos con seguridad. No cedan a más peticiones o acciones que lo que pretenden sea limitar las funciones y dañar la imagen de nuestra policía.

Señor *conseller*, se lo pido una vez más: no más concesiones políticas a costa del buen nombre de la Policía de Cataluña.

Muchas gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Villagrasa. Té la paraula el senyor Jordi Jané, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Jordi Jané i Guasch)

Senyora presidenta, consellera, senyores i senyors diputats... Estic decebut, senyor Villagrasa; decebut pel que he escoltat. I m'estranya tant escoltar d'un diputat del Parlament el que vostè ha arribat a dir, ho trobo tan apartat de la seriositat que s'hauria d'aplicar al diputat representant d'un grup que, a més a més, té responsabilitats de govern a nivell d'Estat, que, la veritat, la decepció del que vostè ha dit i que queda plasmat en aquest diari de sessions és molt important per part del conseller d'Interior del Govern de Catalunya.

Li diré diverses coses. Miri, quant a les policies locals, cada ajuntament té la seva autonomia municipal, però, cregui'm, el Govern de Catalunya no defuig, en cap cas, la tasca de coordinació també de les policies locals, però respectant, evidentment, el comandament que de cada policia té el respectiu govern. Per tant, ara no entraré a parlar del tema de la Guàrdia Urbana de Barcelona o de la Policia de Badalona, o d'altres municipis que vostè m'ha portat aquí. Només sí que li diré una cosa: ens hem intercanviat missatges amb l'alcaldesa de Barcelona, aquesta mateixa setmana, arran d'una actuació –que vostè no en parla– notable, exemplar, dels Mossos d'Esquadra i de la Guàrdia Urbana de Barcelona, amb l'episodi del robatori d'un camió de butà. Això sí que mereix la pena ser posat en valor. I l'intercanvi d'informació entre el mateix ajuntament i el Govern de Catalunya.

Encara espero una trucada del ministre de l'Interior al respecte, que sí que va fer un tuit informant d'una actuació que era dels Mossos i de la Guàrdia Urbana, però ni ha contestat la trucada del conseller d'Interior, ni ha contestat els missatges del conseller d'Interior, ni ha respost les trucades que directament al seu despatx, mitjançant també els respectius caps de gabinet i mitjançant missatges, li efectuo des de fa molts dies, concretament des del 7 de febrer, arran de la detenció a Badalona de dos marroquins acusats d'adoctrinament i captació gihadista. Arran d'allò, crec que és bo que puguem compartir, el Govern de Catalunya i el Govern de l'Estat, quan es produeix una detenció a Badalona..., crec que és positiu que es pugui intercanviar informació policial que nosaltres també tenim. I encara avui espero la resposta –encara avui espero la resposta.

Per tant, jo què li vull dir, senyor Villagrasa? Li vull dir que no vingui aquí a donar lliçons, i no vingui aquí a emparar-se en manifestacions, perquè vostè s'oblida d'aspectes en què algú podria manifestar-se, i es posa al front en temes que, pel que fa a Mossos d'Esquadra, en el darrer Consell de la Policia, en un cas concret d'una indemnització, va quedar molt i molt clar davant de tothom –davant de tothom– com la persona teòricament perjudicada i que formava part del pòster, que reclamava –que reclamava–, doncs, tenir la necessitat de ser manifestats..., a mi em va fer molta pena que s'elegís precisament Barcelona i s'elegís precisament anar contra els Mossos d'Esquadra i contra la Guàrdia Urbana, en una manifestació que, ho repeteixo, crec..., totes les respecto –aquella estava autoritzada–, però crec sincerament que els elements que estaven sobre la taula, alguns d'ells, i que eren el reclam del pòster, després s'ha demostrat que en res justificaven, en aquest cas, aquell nivell, i, si més no..., sempre és respectable, però no mereixerien que avui vostè vingué aquí i comencés a parlar..

De negociacions polítiques, ni una, eh?; no hem fet ni una negociació política sobre el Cos de Mossos d'Esquadra. El Cos de Mossos d'Esquadra no està en negociació polí-

tica per part del conseller d'Interior, ni per part del Govern de Catalunya, ni per part del seu president ni del seu vicepresident. Per tant, no diguem: «És que els estan posant en l'àmbit de la negociació.» I el tema..., vostè retreu fins i tot l'autonomia d'aquest Parlament, que va decidir lliurement i per majoria –i ho va votar– crear una comissió perquè es pogués regular la utilització d'aquestes anomenades «pistoles Taser», aquests dispositius de conducció. Vostè em retreu a mi que aquest Parlament decideixi, abans d'adoptar una mesura, que es pugui analitzar pels diputats, contrastar amb experts i arribar finalment a unes conclusions, que no són unànimes però que han autoritzat el seu ús en determinades condicions i amb determinades garanties, incorporant totes elles una càmera que permetrà controlar si se'n fa o no un bon ús? Això és el que ens demana el Consell d'Europa que s'ha de fer abans d'aprovar aquests dispositius. Ens ho demana Nacions Unides, que abans que s'aprovin es faci... I si es fa aquesta comissió i s'arriba a unes conclusions i s'acaben comprant, vostè ve aquí i es queixa de que el Parlament treballi en allò que ha decidit treballar mitjançant un grup de treball? Tampoc el puc entendre de cap de les maneres.

Sobre el tema de Rubí. Vostè ha simplificat molt el tema de Rubí. El director de la policia vindrà el dia 1 de març, la setmana vinent, a explicar-ho a la comissió. Per tant –aquí hi ha el seu president, el senyor Matías Alonso–, allà es farà el debat. Però no vagi tan ràpid dient el que va passar a Rubí. Expliquem el que va passar a Rubí –ho explicarà bé el director de la policia. Expliquem que hi havia un ciutadà a dins del seu pàrquing i de la seva propietat, i van entrar dos mossos, que feien la seva feina –que feien la seva feina–, de paisà. Van requerir a aquell senyor, que estava dins del cotxe i dins del seu pàrquing, que es va espantar; es va confondre, es va pensar que no eren policies. I d'aquell malentès van venir després moltes coses que ja es dirimiran als tribunals. Però expliquem-ho tot, perquè tal com ho explica no semblaria que l'origen és en el pàrquing particular d'una persona, que li entren dos agents que feien la seva feina i que la feien amb responsabilitat..., li entren dos agents de paisà i aquell senyor s'espanta, es confon i emprèn una fugida pensant-se que era objecte d'una agressió o possible atac. Això, aquest malentès, que després n'ha portat d'altres, s'aclarirà tot a la Comissió d'Interior. Però expliquem-ho tot.

I, després, que vostè ve aquí i defensa una caporala del Cos de Mossos d'Esquadra que ha insultat el president de la Generalitat. I diu que perquè no ho ha fet en acte de servei això no val? Vostè m'està dient això? Una caporala del cos no pot insultar, mentir, calumniar el president de Catalunya, que és el màxim responsable del Cos de Mossos, el màxim operatiu. Ho diu la Llei de policia. El màxim comandament del cos el té el president de Catalunya, i tots els mossos, com en totes les policies, tenen un respecte degut als seus superiors. Perquè, si no, no funciona una policia, senyor Villagrasa; això hauria de saber-ho, vostè. (*Aplaudiments.*) I com que, si no, no funciona una policia i això vostè ho hauria de saber, com pot aquí venir a defensar-me...? Miri, no llegeixo el que ha escrit aquesta caporala a les xarxes perquè em fa vergonya, perquè com a conseller d'Interior em fa vergonya reproduir-ho aquí. Després l'hi deixaré llegir –després l'hi deixaré llegir. Però a mi em fa vergonya, em dol. I, per tant, que s'obri un expedient en aquest cas..., està a la divisió d'Afers Interns i evidentment estarà en control jurisdiccional, com tot el que fa l'Administració de Catalunya –com tot. I si no els sembla bé la instrucció, la resolució que dicti la divisió d'Afers Interns, la recorren vostès davant dels tribunals, i vagin defensant aquesta mena de comentaris que ens fan mal a aquesta policia i a totes.

I quina vergonya, senyor Villagrasa: que jo he ofès la memòria dels agents rurals morts? Em mira a la cara? Va amb els agents rurals? En cap cas. He defensat en tot moment... I, ho repeteixo, em van fer una pregunta en un programa de ràdio. I és cert, sempre hem reclamat aquest tipus de competències. I com que m'ho van preguntar ho vaig dir. Però com que es van mal interpretar les meves paraules, vaig trucar al delegat del Govern a Catalunya per explicar-l'hi i per dir-li que si calia alguna explicació pública. I vam quedar que no calia. Però a cada comandament de la Guàrdia Civil que m'he trobat a les juntes de seguretat l'hi he dit. Perquè, en cap cas, ni vull, ni ho faré, criticar la Guàrdia Civil en les seves competències que ara té en l'àmbit del control de les armes a Catalunya. No les critico ni critico, que quedi ben clar, la seva activitat a la demarcació de Lleida. Per tant, si es va entendre així, ara públicament ho torno a reafirmar: no ho

critico, no els critico; al contrari, els agraeixo la tasca que fan. Això no té res a veure amb dir que sempre hem defensat que aquesta competència l'haurien de tenir els Mossos d'Esquadra, no ho confonguem. No critico en cap cas la forma en què l'han exercitada. Si s'ha interpretat així, prego que es rectifiqui, perquè jo..., en cap cas –en cap cas– era la meua voluntat, aquesta. I ho he manifestat a tants com m'ho han demanat i he fet les trucades adients per dir-ho.

Per tant, tampoc em dol que avui ara vingui aquí i em digui que jo he ofès... Miri, que vingui el cap dels agents rurals i vostè li diu davant d'ell que el conseller d'Interior ha ofès la memòria dels agents rurals que van ser assassinats a Aspa, perquè no és veritat, perquè hi vaig anar des del primer moment, perquè em vaig interessar per ells i pel que havia passat, perquè vaig donar la cara. I que em puc haver equivocat en una manifestació? Doncs, ho admito. Però no em digui que he ofès la memòria dels agents rurals que van ser assassinats, servidors de Catalunya, servidors del Govern, servidors de la conselleria d'Agricultura d'aquest Govern i una gran tasca que fan pel país. I mai aquest conseller els oferirà..., o els ofendrà en la seva memòria; al contrari: els dignifiquem, els recolzem i els empararem en tot allò que sigui necessari.

Per tant, m'ha dolgut molt la seva intervenció, l'he trobat de molt baix nivell parlamentari. Venir aquí, amb quatre apunts que li passen... Ja m'assabentaré..., ja ho sé, qui li passa tot això, perquè...

La presidenta

Conseller, em sap molt greu, però ha exhaurit el temps.

El conseller d'Interior

Estic ja. Senyor Villagrasa, vingui –perdoni– amb arguments, no vingui amb calúmnies, no vingui amb falsedats i no m'ofengui.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, conseller. Té la paraula el senyor Villagrasa.

Alberto Villagrasa Gil

Sí; gracias, presidenta. Señor *conseller*, se lo digo mirándole a la cara y mirándole a los ojos. Sí, usted ha faltado al respeto a la Guardia Civil y a los Mossos d'Esquadra cuando dijo lo que dijo con dos agentes rurales muertos encima de la mesa. Y si se equivocó, en ese momento tenía que haber pedido disculpas y no lo hizo.

Y, luego, yo ni defiendo ni dejo de defender a nadie, lo que digo es el doble rasero que ustedes tienen para abrir expedientes a la gente. Si esta persona se ha equivocado la tendrá que expedientar, pero este señor al cual ustedes le ríen las gracias, el de Mossos por la Independencia, no para de insultar al Partido Popular y a sus representantes, y ustedes de momento no han hecho nada. Es decir –se lo decía antes–, si se está a favor del *procés*, todo vale; si no, te vas fuera.

Y sí, sí, hay debates que ustedes los dejan mantener, que parece, pues, que no pase nada. Aquí constantemente se habla de la aplicación del protocolo de Estambul. Oiga, es que aquí se aplica el protocolo de Estambul, se aplica de oficio. Y estamos constantemente hablando y dejando en tela de juicio cómo actúa Mossos d'Esquadra y cómo actúan los funcionarios de prisiones. Y el otro día pasó en una comisión. ¡Pues, claro, que cumplen con la ley! ¡Claro, que cumplen el protocolo de Estambul! Por eso se llama «de Estambul», no se llama «protocolo de Barcelona» ni «de Madrid». Se llama «protocolo de Estambul» por algo, y aquí se cumple. Eso sí: se abre el debate y se marea y dejando en tela de juicio cómo actúan los Mossos y cómo actúan los funcionarios de prisiones, y se sigue manteniendo.

Y, eso sí, se hace un informe: el informe sobre la tortura. En democracia no existe la tortura, a ver si se entera ya el síndico. Puede haber excesos. Y si hay excesos y alguien hace planear algún tipo de delito, lo que tiene que hacer es irse al juzgado y no dejar en tela de juicio cómo actúa un policía o cómo actúa un funcionario de prisiones. Y se deja constantemente la duda en cada comisión.

Yo, señor *conseller*..., yo también estoy muy decepcionado, porque la policía lo está. Y no me lo dice un sindicato –y no me lo dice un sindicato. Yo hablo con todos los sin-

dicatos. Y en el 80 o 90 por ciento de las reclamaciones todos coinciden –todos coinciden. Y están decepcionados de cómo se les trata, y están decepcionados, a veces, del tratamiento que tienen por parte del Gobierno –ya no hablo de usted, por parte del Gobierno–, porque hay cesiones políticas a costa de la imagen de los Mossos d’Esquadra, cesiones con los antisistema.

Yo, de Rubí, esperaré a la comisión, porque hay rumores, hay muchos rumores. Han llegado muchos rumores sobre quién era el detenido. Un rumor –un rumor, ¿eh?– en el que se decía que la persona que se puso en libertad era una persona que estaba relacionada con una empresa que dio apoyo y soporte logístico e informático al 9-N. Es un rumor que corre. Yo no me lo creo, pero se lo dejo aquí.

Mire, señor *conseller*, lo que hace falta es más determinación para defender a los cuerpos y fuerzas de seguridad, todos los que hay en Cataluña, porque lo que está pasando con ellos en Cataluña no pasa en el resto de España. Y si ustedes tienen problemas con la CUP, nosotros no, la policía tampoco. La policía sí, es verdad, porque cuando salían a manifestarse, lo hacían para pedir algo muy concreto, que era dignidad y respeto –dignidad y respeto–, y precisamente la gran reclamación de esa manifestación... Podía haber otras pancartas, pero la gran reclamación era respeto, que entendían que había administraciones que no se lo daban por cesiones e intervenciones de los antisistema.

Por lo tanto, le vuelvo a repetir: si tienen problemas con la CUP, no es nuestro problema, tampoco el de los *mossos*. Por lo tanto, más respeto y dignificación al trabajo de las policías, de todas las que trabajan en Cataluña.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Villagrasa. Té la paraula el conseller Jordi Jané.

El conseller d’Interior

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Villagrasa, tenim un concepte diferent del que és respectar els cossos policials –el tenim ben diferent. Perquè amb els mesos que porto de conseller he intentat sempre, des del primer dia, escoltar-los i respectar-los, sense oblidar en cap cas el comandament que ens pertoca al departament; però respectar les seves competències, escoltar-los i felicitar-los constantment.

També, quan quelcom no funciona bé, obrir els corresponents expedients disciplinaris, que ens dol, contra agents del cos. Darrerament, ha passat a Tarragona, davant d’un caporal, que, observant les càmeres de la comissaria, ens va semblar que va tenir un tracte gens adequat cap a una detinguda. I sense que ningú ho digués es va obrir el corresponent expedient, i també als seus dos inferiors, que, veient-ho, no van dir res. Per tant, nivell d’exigència màxima, respecte màxim a la seva manera de treballar, i manera de treballar que no pot ser altra que una policia democràtica en un país democràtic.

I respecte, el tinc tot, a totes les forces i cossos de seguretat que actuen a Catalunya. Ho he dit públicament. En el cas aquell que vostè diu, ho vaig dir públicament. En juntes locals de seguretat, que hi havia molta gent, ho vaig dir ja en públic, i ho vaig dir al delegat del Govern a Catalunya. I, per tant, vaig fer el que em tocava fer com a conseller.

I li diré més. Respectar, sap què, senyor Villagrasa? Atendre el conseller d’Interior quan demana fer una junta de seguretat per donar als Mossos aquelles competències que l’Estatut els reconeix i encara no tenen. Això és respectar. No sé què entén vostè per respectar, però jo..., no contestar al conseller d’Interior quan demana una junta de seguretat per tal de complir l’article 164, que es va votar a les Corts Generals, i que no va ser esmenat ni una com a pel Tribunal Constitucional, que diu que els Mossos d’Esquadra han de participar –no «poden», han de participar– en l’àmbit internacional en què participa l’Estat, i no se’ls crida per fer una junta de seguretat per posar en respecte aquestes competències que tenen els mossos... Això sí, vostès, la callada per resposta. On és la junta de seguretat, senyor Villagrasa? On és? Per què no responen des del Ministeri de l’Interior a les nostres peticions? Per què no contesten les trucades? Això és respectar?

Jo el concepte «respectar» el tinc diferent, no únicament basat en la..., clar, sap quantes actuacions fan els Mossos en un any, no? En fan 674.155 el darrer any, vol dir 77 cada hora. Evidentment, sempre hi haurà quelcom, als Mossos i a qualsevol cos policial, que l’encert no serà de deu; ho admetem. Però som conscients que 77 actuacions

cada hora, les vint-i-quatre hores del dia durant un any, és un volum de feina important al servei de la ciutadania, de la seva seguretat.

I tots els indicadors ens diuen que tenen un bon nivell de seguretat, els ciutadans de Catalunya, que ho perceben així, i que la seva opinió dels cossos policials és bona. No la malmetem amb interpellacions com aquesta, de baix nivell. No ho malmetem amb aquest tipus d'interpellacions, perquè el que fan és donar una imatge a fora que no ens mereixem. Jo m'he retingut de donar aquesta dada de que des del 7 de febrer que vull parlar amb el ministre i encara no m'ha contestat la trucada; m'he mantingut. Fins i tot, l'hi vaig comentar al delegat del Govern, que vaig coincidir amb ell el divendres, celebrant el Sant Raimon de Penyaforç aquí, a Barcelona. I li vaig dir: «Que el ministre no truca.» I em diu: «Dona'm vint-i-quatre hores, que això se solucionarà. Deu ser un malentès.» Bé, és un malentès, però van passant els dies.

I jo havia de compartir amb ell informació policial sensible arran de les detencions de Badalona, i encara no ho he pogut fer. Vostè creu que això és normal? Vostè creu que això evidencia un bon clima de diàleg, que per part meua hi és tot? Perquè si alguna cosa m'interessa és que en l'àmbit de la seguretat ens entenguem. No ens podem permetre no entendre'ns.

Però amb interpellacions com aquesta de vostè, avui, s'allunya d'una voluntat, que per part nostra hi és tota, d'entendre'ns amb tothom en termes de seguretat. Perquè ens fa falta com a país, perquè ningú ens ho perdonaria, i perquè jo la responsabilitat altíssima que tinc al capdavant d'Interior no la penso malmetre buscant i burxant en aspectes que dolen especialment, perquè són aspectes que ratllen el populisme i no una política seriosa per a la seguretat del país, per a la defensa, al final, dels seus ciutadans, que volen un clima de convivència, de llibertat, de seguretat, que els nostres cossos policials els l'asseguren.

Res més, i moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, conseller. Senyor Fachin, per què em demana la paraula?

Albano Dante Fachin Pozzi

Perquè un diputat del Partit Popular ve al faristol i diu mentides, i jo volia posar sobre la taula dades que expliquen que aquest senyor diu mentides en un parlament.

(Veus de fons.)

La presidenta

A veure, una cosa, vostè em demana la paraula per contradiccions, però em... *(Veus de fons.)* Li dono trenta segons.

Albano Dante Fachin Pozzi

Bé... *(Veus de fons.)*

La presidenta

Contradiccions.

Albano Dante Fachin Pozzi

...contradiccions, la demano per contradiccions.

(Remor de veus.)

La presidenta

Ha alludit..., ha parlat del seu grup; per tant, pot parlar trenta segons.

Albano Dante Fachin Pozzi

El senyor del Partit Popular ha dit dues mentides. Que el protocol d'Istanbul funciona perfectament. I un òrgan dependent d'aquest Parlament, que és la sindicatura de greuges, ha explicat repetides vegades que el protocol d'Istanbul és el gran desconegut de la societat catalana i espanyola. Llegeixi i no menteixi. Segon, el Tribunal d'Estrasburg de Drets Humans condemna Espanya per no investigar tortures. Aquest senyor ha vingut aquí i ha dit que això no existeix. Si us plau, no menteixin.

La presidenta

Senyor Rodríguez, per què em demana la paraula?

Santi Rodríguez i Serra

Primer, per una qüestió d'ordre, en el sentit de que vostè ha obert avui el meló de que en les interpellacions que es formulen entre grups parlamentaris i el Govern es pugui demanar la paraula per al·lusions i contradiccions, cosa inèdita fins al dia d'avui. Això no havia succeït mai. Per tant, entenem que això obre precedent, i, per tant, a partir d'ara ens sentirem amb total llibertat i li exigirem a vostè que el mateix tracte que li ha donat al Grup de Catalunya Sí que es Pot el doni a la resta de grups, donant la paraula per contradiccions i al·lusions, encara que siguin interpellacions.

I la segona, per al·lusions, evidentment, del senyor Dante Fachin, al meu grup parlamentari.

(La presidenta dona la paraula a Santi Rodríguez i Serra.)

Molt bé. Doncs, lamentar que el concepte de la política que té el senyor Albano Dante Fachin sigui tan uniformista i tan poc plural que pensi que només la seva opinió i la seva visió, i també la d'aquells que riuen al meu costat, encara que no se sentin, és l'única possible. Lamentar-ho profundament.

Gràcies.

(Aplaudiments. Benet Salellas i Vilar demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Salellas.

Benet Salellas i Vilar

Demano la paraula per al·lusions evidents i, si m'ho permet, i em dona aquest torn, explicaré l'excepcionalitat d'aquest torn que li demano.

La presidenta

Trenta segons.

Benet Salellas i Vilar

Gràcies, presidenta. Com que sembla que el Grup Parlamentari Popular confon la sessió de control al Govern amb la sessió de control a la CUP, i que d'alguna manera ahir ja va passar en la pregunta que va fer el vicepresident del Govern, en què es va intentar construir una mena de cohesió entre CUP i violència, que a més avui s'ha complementat, aquella intervenció d'ahir, amb una interpellació sobre seguretat al conseller d'Interior en què s'ha passat pràcticament tota la primera intervenció, el Grup Popular, parlant només de la CUP i dels seus ajuntaments, sí que ens agradaria fer tres breus apunts sobre aquesta qüestió.

En primer lloc, sobre els nostres ajuntaments. Ja sabem que els fa moltíssima ràbia, precisament perquè nosaltres tenim molts més alcaldes i molts més regidors dels que disposa el PP.

En segon lloc, sobre el grup de les Taser, i ja ho ha dit el conseller, és una qüestió evidentment democràtica que un parlament pugui discutir i valorar tot allò que consideri, i que els membres d'aquest Parlament puguin acudir a l'Escola de Policia quan siguin convidats i sempre que ho considerin.

I, per tant, deixar-ho clar i demanar empara a la Mesa d'aquest Parlament en aquest sentit: que nosaltres no ens quedarem de braços creuats ni quedarem callats contra aquells que els molesta que existim, els molesta que estiguem en aquest Parlament, i que intenten per vies absolutament antidemocràtiques criminalitzar-nos, estigmatitzar-nos i expulsar-nos, precisament perquè no ens han pogut guanyar a les urnes.

Res més.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Senyor Villagrasa, per què em demana la paraula?

Alberto Villagrasa Gil

Por alusiones, contradicciones, como usted quiera, presidenta.

La presidenta

No, per al·lusions.

Alberto Villagrasa Gil

Vale. Primero, decirle al señor de Catalunya Sí que es Pot..., que el protocolo de Estambul sea desconocido por la sociedad no quiere decir que no se aplique y que se respete. Y si usted conoce algún caso particular que se incumpla se va al juzgado, y, si no, no mantenga aquí acusaciones veladas sobre algo que no hacen los funcionarios.

Y es verdad –y es verdad– lo que decía al final, con las intervenciones de la CUP y de Catalunya Sí que es Pot me da la razón. Aquí hay partidos que están interesados en dejar en mal lugar el buen nombre de los Mossos d'Esquadra.

Muchas gracias.

La presidenta

L'article 85, «Allusions», diu: «El president» –s'ha de feminitzar, però diu «el president»– «quan considera que un diputat o un grup parlamentari o una formació política han estat alludits o esmentats directament en una intervenció, a sollicitud d'aquests pot concedir-los la paraula, per un temps no superior a tres minuts, perquè, sense entrar en el fons de l'assumpte a debat, contestin estrictament la referència; si ultrapassen aquests límits, el president els ha de retirar la paraula.»

Per tant, «en una intervenció», no diu quina.

Gràcies.

(Veus de fons.)

Continuem.

Interpel·lació al Govern sobre els incompliments de l'Estat en l'execució d'obres pressupostades

300-00133/11

El dotzè punt de l'ordre del dia és: interpel·lació al Govern sobre els incompliments de l'Estat en l'execució d'obres pressupostades; presentada pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí. Per exposar-la, té la paraula el senyor Joan Ramon Casals.

Joan Ramon Casals i Mata

Gràcies, presidenta. Consellers, consellera... Bé, jo, sobretot, conseller Rull, inicialment, quan estava preparant aquesta interpel·lació, anava a parlar sobretot de la falta d'execució d'inversions i obres a la meua comarca, al Baix Llobregat; però malauradament el que passa al Baix Llobregat passa a tot Catalunya, i és sobre el que realment li acabaré interpellant.

Però començaré fent esment de les obres aturades més destacables de la meua comarca, començant per l'enllaç de l'A-2 a l'AP-7, a Castellbisbal; unes obres avui aturades, que van començar l'any 2006, es van aturar l'any 2010, es van tornar a reprendre l'any 2015..., haurien d'haver-se acabat –perdó– l'any 2015, però no van tornar a començar fins justament aquell mateix any 2015. Ara estan aturades i no sabem ni quan tornaran a començar.

La variant de Vallirana, una de les més reivindicades de la nostra comarca, començada l'any 2004, que ha estat aturada diverses vegades i també s'ha promès que s'acabaria el 2017, any en el que estem, i que amb molta sort es preveu que s'acabarà el 2019.

El mateix amb la ronda Litoral, les de l'enllaç entre la ronda Litoral i la C-32, iniciades l'any 2009. Durada prevista: dos anys. Es van aturar el 2010, van estar parades fins al 2014, que van començar..., es van tornar a parar, van tornar a començar el 2015. L'última data anunciada d'acabament era aquest any 2017, i, malauradament, estan, com la resta, aturades.

El mateix sobre els accessos viaris al port de Barcelona, una inversió molt important per a la competitivitat del port del nostre país, una promesa per part de l'Estat a les empreses que inverteixen en el port de Barcelona, i que van iniciar-se just l'any que teòricament s'haurien d'haver acabat, l'any 2015. I, a més a més, al ritme que van es preveu que amb molta sort estaran acabades l'any 2020.

El mateix amb el carril bus-VAO a la B-23, projecte fet per la Generalitat i que l'Estat no n'ha explicat ni tan sols quin calendari hi té previst d'execució.

I, sobretot, l'últim gran anunci del ministre de Fomento a la nostra comarca: l'accés ferroviari a l'aeroport del Prat per connectar la T-1 i la T-2 des de l'estació del Prat; una

obra que es va adjudicar al maig del 2010 i que no es va començar fins al 2015, i que avui només està executada fins al 23 per cent. Aquesta és la gran promesa d'inversió de l'Estat al nostre país: venen a prometre una cosa que haurien d'haver començat l'any 2010, una cosa que fa molta gràcia.

Ho repeteixo: això és tan sols una petita part del que passa a la nostra comarca, el Baix Llobregat. Tota aquesta falta d'inversió genera accidents, més contaminació, col·lapse circulatori constant, ús indegut d'infraestructures existents, col·lapse de circulació interna a moltes poblacions, com és la meva, Molins de Rei. Però, ho repeteixo, el que passa al Baix Llobregat és una sola petita part del que passa a tot Catalunya, i després en repassaré alguns dels punts més escandalosos, però no ho podré fer tot, perquè és que seria molt llarg i crec que demà encara estariem aquí.

La suma de tot plegat és una autèntica disbauxa, és una presa de pèl en tota regla i podríem dir, fins i tot, que és una estafa; una estafa perquè el que paguen els catalans no s'inverteix en el nostre país, i genera unes pèrdues de llocs de treball i unes pèrdues d'oportunitats econòmiques i competitivitat que equivalen a un espoli.

En donaré algunes xifres aproximades per explicar-ho. Catalunya representa més o menys el 18,9 per cent, 19 per cent, del PIB de l'Estat, i, en canvi, l'Estat reiteradament té una mitjana d'inversió de l'entorn del 9, 9,5 per cent de previsió d'inversions anual en pressupostos al nostre país; després, malauradament, en pot executar entre el 60, el 70 o el 45, depenent de l'any. Això té repercussions directes en l'atur, en la pèrdua de llocs de treball, i especialment en la pèrdua de competitivitat en les nostres empreses.

Anualment, el que no preveu d'inversió l'Estat a Catalunya, pel diferencial del PIB amb el que hi hauria d'invertir, representa vuit mil llocs de treball perduts l'any. I del que pressuposta que no inverteix representa a l'entorn de set mil, de llocs de treball l'any perduts. Per tant, cada any l'Estat genera unes pèrdues de quinze mil llocs de treball al nostre país.

I un altre exemple: el famós Pla d'inversions en infraestructures en Rodalies 2008-2015, els famosos 4.000 milions d'euros, dels quals només s'ha invertit el 13 per cent. Per tant, els 3.461 milions restants haurien generat, justament els anys més cruels de la crisi econòmica, uns quaranta-cinc mil llocs de treball. Ho repeteixo: això és un espoli.

Però és que, a més a més, aquesta falta d'inversions en infraestructures repercuteix també en falta d'inversions per part d'empreses, que també en podria posar molts exemples de la meua comarca. Però ara li'n posaré, per exemple, un que va afectar, i és molt conegut, el port de Tarragona: com l'empresa Daimler no va invertir justament al port de Tarragona, i s'haurien generat molts llocs de treball, per falta d'ample europeu d'arribada en aquest port. Bé, això també afecta el dia a dia de la gent del nostre país.

I m'agradaria, conseller, que ens expliqués què pensa i com estan alguna d'aquestes inversions tan importants arreu del nostre país, des del Corredor Mediterrani, que ja en vam parlar ahir, però si en vol comentar alguna cosa més... Com està, per exemple, el desdoblament de la línia 3 de Rodalies entre Barcelona i Vic?, que està reivindicada només des dels anys vuitanta i que encara està per fer.

Què sap dels 3.700 milions pendents del Pla d'inversions de Rodalies de què hem parlat abans? S'invertiran algun dia o s'han quedat en paper mullat?, han desaparegut? O com li explica, a vostè, el Govern de l'Estat que del Pla d'actuacions prioritàries de Rodalies pactat i pressupostat per als anys 2014 a 2016, que preveia una inversió de 306 milions d'euros per a actuacions urgents, d'aquestes actuacions urgents només s'ha invertit el 6 per cent, 18 milions d'euros? Siguem-ne conscients: això és tan greu –tan greu, aquest últim punt– que, fins i tot, la Generalitat de Catalunya ha portat Adif a l'Audiència Nacional. I no m'estranya, perquè Adif a Catalunya només executa el 2,5 per cent de totes les obres que fa a tot l'Estat espanyol. I el mateix podríem dir d'AENA, que només hi fa el 10 per cent de les inversions de l'Estat espanyol, quan representem el 18 per cent del PIB; però és que en vols i en passatgers representem molt més.

I efectes que afecten el dia a dia i la butxaca de la gent. Com estan els diners que hauria d'aportar l'Estat per ajudar a finançar el transport públic de Catalunya? Són 132 milions d'euros l'any que no tenim. Com afecta, també –i això ho vam parlar a l'última Comissió de Territori–, la falta d'inversió per no tenir trens adaptats?

I sobretot, conseller, com estan dues grans inversions necessàries perquè no hi hagin més morts al nostre país? Com està el soterrament a Sant Feliu de Llobregat i com està el soterrament a Montcada i Reixac, on encara hi han passos a nivell en plena ciutat?

O infraestructures viàries molt importants, com són l'N-230 de Lleida a Vielha, el manteniment de l'A-2 Barcelona-Lleida, el desdoblament de la nacional II Tordera-França –el càlcul és de que trigaran setanta anys, al ritme que porten, en acabar-lo, aquest desdoblament–, i etcètera; la nacional 240; el desdoblament de la nacional 340 entre Terres de l'Ebre i Tarragona, que també genera tants accidents; la nacional II i l'eix Pirinenc, etcètera. Podria continuar molta més estona. O podríem parlar, per exemple, de l'ACA o la no inversió, com fa la resta de l'Estat en les conques internes.

En conclusió, conseller Rull, l'Estat està infrainvertint al nostre país, fins i tot semblaria que està desinvertint a Catalunya. Vistes totes aquestes dades i l'estat de desinversió de l'Estat a Catalunya, queda clar que Espanya ens estafa, perquè no demanem que donin o que facin alguna cosa que no sigui nostra, ni estem demanant cap favor, simplement el que demanem és que la gent de Catalunya..., s'inverteixi allò que realment paguem. Avui el que passa és que els diners van i no tornen.

Simplement demanem això per una cosa molt lògica: volem tenir millors serveis, volem tenir millors infraestructures i seguir sent competitius per poder seguir generant riquesa i poder mantenir i millorar el nostre estat del benestar, una cosa molt simple. Fins i tot, a nivell internacional veuen aquesta falta d'inversió com el principal símptoma de que l'Estat espanyol creu en la possibilitat del procés cap a la independència, perquè queda molt clar que, si ja no s'inverteix en un territori, és perquè deuen pensar que d'aquí a poc ja no els pertanyerà.

Conseller Rull, a vostè, que segurament és a qui més li toca lidiar amb els incompliments de l'Estat –amb projectes incomplets, amb inversions fantasma, amb aturades constants i generalitzades, pressupostos incomplets reiteradament, documents i promeses que són paper mullat–, i que també s'ha reunit amb el nou ministre, senyor De la Serna, li faig algunes preguntes finals: com valora la reunió feta amb el nou ministre De la Serna, on li va traslladar les principals reivindicacions, a l'últim debat de política general, en tema d'infraestructures, que són reivindicacions històriques del nostre país, entre les quals el traspàs de la xarxa ferroviària i la xarxa de carreteres de titularitat espanyola a Catalunya, a la Generalitat? Com ho valora? I el traspàs de la titularitat dels aeroports catalans?, també una de les més velles reivindicacions del nostre país.

I vist el que coneix, com a conseller, dels incompliments de l'Estat i la reunió que va mantenir, ho repeteixo, amb el ministre, com valora els cants de sirena de la falsa «operació Diàleg» que vol fer creure el Govern de l'Estat? I finalment, conseller, li mereixen alguna credibilitat les promeses de l'Estat?

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Casals. Respon el senyor Josep Rull, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats. Senyor diputat, que ara s'incorporarà en el seu escó i està anant pel passadís... *(Pausa.)* Ara; ja el tenim aquí. La seva darrera pregunta es mereix una resposta monosil·làbica. Em deia: «Vostè dona alguna mena de credibilitat a aquesta “operació Diàleg”?» Resposta monosil·làbica: «No.» No veiem que hi hagi recorregut –no ho veiem. Malgrat que l'actitud aparentment és bona, i amb això vull fer una entrada que potser és una mica audaç.

El nostre departament, el Departament de Territori i Sostenibilitat, té dos interlocutors a Madrid: té el Ministeri de Foment i el Ministeri d'Agricultura i Medi Ambient. Al Ministeri de Foment, Íñigo de la Serna, i al Ministeri d'Agricultura, la ministra Tejerina. Crec que és pertinent posar en valor que hi ha una diferència abismal entre l'actitud, el tarannà, d'uns i d'altres. Íñigo de la Serna i el seu equip, tanmateix, quan els truques, es posen al telèfon. Tejerina és inabastable; el que passa amb el Ministeri de Medi Ambient és inaudible, és sorprenent, és pràcticament impossible de poder entrar a cap mena

de diàleg, ni sobre allò peremptori, immediat: no hi ha ningú a l'altra banda del fil telefònic –ningú. I, per tant, això ho vull posar en valor.

Quan va venir el ministre Íñigo de la Serna, vam fer un exercici que jo crec que va ser interessant: vam comparèixer conjuntament. I, per tant, allò que vam dir a dins, també ho vam dir a fora, davant dels mitjans de comunicació. I, per tant, aquella denúncia d'incompliments, la hi vaig traslladar a dins, al ministre, però també ho vam fer davant dels mitjans de comunicació. Amb el Ministeri de Medi Ambient seria impossible –impossible.

Faig parèntesi dins del parèntesi. Aquí el Grup de Ciutadans i el Grup del PP ens interpel·len constantment a que participem de comissions sectorials, de conferències sectorials. Jo he participat en una, del Ministeri de Medi Ambient –a una. En aquella comissió érem sis comunitats autònomes; hi vaig anar perquè tenia una conferència a Madrid i ho vaig aprofitar –sis comunitats autònomes. D'aquestes sis comunitats autònomes, no n'hi havia cap del PP: hi havien les quatre de l'antiga Corona d'Aragó, no sé si és casualitat o no –Aragó, Catalunya, les illes i el País Valencià–, hi havia Castella - la Manxa i hi havia Astúries. Vaig decidir que aquesta seria l'única i l'última reunió de la conferència intersectorial a què aniria, perquè va tenir fins i tot un punt ofensiu –un punt ofensiu. Per tant, tanco aquest parèntesi dins del primer parèntesi.

Vull posar en valor que l'actitud hi és; actitud que després no es trasllada en fets concrets, perquè els incompliments són evidents. Fixi's: vostè ha començat aquesta interpellació referint-se a la visita que va fer la vicepresidenta del Govern espanyol amb el ministre de Foment. Sempre que venen a Catalunya visiten només una obra. Dius: «Ostres, li deuen tenir una estimació especial, a aquesta obra que visiten», que és la llançadora a la terminal 1 de l'aeroport de Barcelona. No, no: és pragmatisme pur; és a dir, només visiten aquesta obra perquè és l'única obra que en aquests moments el Ministeri de Foment hi està fent alguna cosa evident, que hi ha, efectivament, una actuació explorable. I tanmateix anuncien un any de retard, com a mínim. Perquè ens diuen: «Acabarem el túnel», però encara no ens parlen ni de l'arquitectura ni d'altres elements. Aquest és el tema, i em sembla que això és molt gràfic: visiten aquesta obra perquè és de les poques que poden exhibir, que poden posar sobre la taula.

Hi ha un concepte, que el diputat Bel coneix i hi ha treballat amb molta intensitat, que és la taxa interna de retorn: veure quines són aquelles infraestructures que tenen un nivell de retorn econòmic, social i ambiental més alt. A prop de l'aeroport de Barcelona, on va anar el ministre i la vicepresidenta... Darrer parèntesi: sense acceptar cap pregunta; el plasma també s'ha traduït en forma de casc i armilles: no van acceptar cap mena de pregunta. Tanco el parèntesi.

Molt a prop de l'aeroport, a la seva comarca, hi ha d'altres actuacions en què es reflecteix que no hi ha cap mena de voluntat de prioritització. N'hi ha una que a vegades passa molt inadvertida, però jo crec que potser és dels casos més estridents d'aquests incompliments de l'Estat: potser és l'obra que té una taxa de retorn més alta, que és el pont de Castellbisbal, que és el que connecta l'A-2 amb la B-30/AP-7. En aquests moments, la gent –i abans parlàvem de Lleida– que baixa de Lleida té, per accedir a la B-30, diguem-ne, dues opcions, bàsicament: la primera és continuar per l'A-2, anar a Molins de Rei, travessar el riu i fer mitja volta, o l'altra, pagar el peatge de Martorell. Aquell pont, l'esquelet del pont, fa molts anys que hi és. Jo, si em permeten frivoltzar un moment, crec que en determinats casos han contractat figurants per voltar sobre el pont i fer veure que s'hi fa alguna cosa. Encara no hi tenim data.

A la B-40, en el tram entre Olesa i Viladecavalls, s'està treballant –és veritat– en el túnel, però no es treballa a Viladecavalls. Es podria acabar aquesta actuació perfectament l'any 2018, si hi hagués voluntat política. O l'altra actuació a què feia referència, la connexió entre la C-32 i el cinturó del Litoral.

El tema bàsic passa per: 1, manca de prioritització; 2, incompliments evidents respecte a allò que s'han compromès a fer. I el títol de la seva interpellació era «incompliments respecte a allò que ja està pressupostat», i aquí veiem, i això són dades acreditables i explicades pel Ministeri d'Hisenda, que hi ha un decalatge extraordinari entre allò que es pressuposta i allò que s'executa, mentre que a la Comunitat autònoma de Madrid, casualitat o no, aquest decalatge es produeix a l'alça: en determinats exercicis pressupostaris a la Comunitat de Madrid s'ha executat més d'allò que s'ha pressupostat.

I aquí no, i, per tant, estem a uns nivells d'incompliment molt baixos. Adif, l'any passat: 26 per cent d'execució real sobre allò que es va pressupostar. Aquest és el problema i aquest és el problema de fons.

Per tant, li parlava de prioritització: no hi ha prioritització, no es té clar quines són aquelles actuacions que cal posar en el primer ordre..., Corredor Mediterrani, el desdoblament del Vandellòs-Tarragona, o el tema de la connexió AP-7 amb A-2, o el tema de la B-40, o el tema d'aquesta connexió entre les rondes, o els accessos viaris i ferroviaris a l'aeroport. Aquest és el problema.

Però el tercer tema és la manera com s'atura. Nosaltres som un govern, el Govern de Catalunya, i vostès a vegades ens posen el dit a l'ull, legítimament, que no podem executar tot allò que ens agradaria, ni podem mantenir determinats ritmes compromesos per dificultats pressupostàries. I nosaltres podem empatitzar i podem entendre que hi ha determinats moments en què el tema es complica, però després s'han de donar explicacions. El que no hi pot haver és invisibilitat, i el cas més clar –i vaig tenir la possibilitat de visitar-ho amb l'alcalde de Sant Boi i d'altres alcaldes de l'entorn– és quan s'aturen les obres a la connexió entre el cinturó del Litoral i la C-32 i ningú no ho explica –ningú no ho explica–, no ho expliquen als alcaldes, que tenen un problema de mobilitat de primer ordre.

Per tant, pot ser legítim en determinats casos, quan hi ha dificultats, de fer un replantejament dels calendaris? Pot ser legítim, però s'ha d'explicar i s'han de donar alternatives, i s'ha de donar la cara. Aquest és el tema. Quan ahir parlàvem del Corredor Mediterrani dèiem que s'ha descontractat el tercer fil entre Castellbisbal i Tarragona. No té cap mena de sentit, i fins i tot –i utilitzo una altra vegada aquesta expressió que he fet servir a l'anterior interpellació– és ofensiu que el Govern de Catalunya se n'assabenti a través del *Butlletí Oficial de l'Estat*: nosaltres ens assabentem que es descontracta una part d'aquesta actuació perquè ho llegim al BOE, perquè no hi ha ningú que ens ho expliqui, ningú que ens ho digui. I, per tant, aquest és el tema de fons.

I acabo amb alguns dels elements. Nosaltres, quan li vam posar sobre la taula els incompliments en matèria ferroviària, vam posar sobre la taula Montcada, Sant Feliu i l'Hospitalet, perquè no estem demanant coses que apareguin de nou, sinó que estem demanant quelcom tan bàsic que és que aquells compromisos formals, acreditables com a formals, que ha adquirit l'Administració General de l'Estat amb els diversos governs es compleixin. Aquest és el tema de fons.

I ultimíssima reflexió, i que és molt pertinent tal com vostè ho ha enfocat: estem parlant de llocs de treball, estem parlant de riquesa, estem parlant de prosperitat, i això és molt clar en els accessos ferroviaris als ports de Barcelona i Tarragona. Saben la quantitat de llocs de treball que aquest país està perdent per la indefinició? Hi ha empreses que estarien en condicions d'invertir-hi però no hi inverteixen perquè no tenen calendaris certs ni previsibles. Aquesta és la batalla que nosaltres estem lliurant.

Per tant, no es tracta de denunciar, sinó que es tracta de donar alternatives. I nosaltres l'alternativa la tenim molt clara: l'alternativa en termes autonòmics és estar-hi permanentment a sobre, però en termes de transició nacional és que aquestes infraestructures les volem gestionar nosaltres per poder donar respostes certes, ara i aquí, a la gent d'aquest país.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, conseller. Té la paraula el senyor Joan Ramon Casals. (*Pausa.*) No vol fer ús de la paraula. D'acord.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les actuacions per a preparar una eventual secessió

302-00110/11

Doncs, passem al següent punt de l'ordre del dia. El tretzè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les actuacions per a preparar una eventual secessió, presentada pel Grup Parlamentari Socialista. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... No puc saludar ningú del Govern en aquest moment, però probablement s'incorporaran en algun moment. En el debat sobre la qüestió de confiança, el president Puigdemont ens va fer coneixedors a tots i a totes que «a finals de juny del 2017» –deia ell– «estarem preparats per poder-nos desconnectar de l'Estat espanyol amb plenes garanties, i, si fos possible, per poder fer-ho de mutu acord amb l'Estat i seguint els procediments legalment previstos». D'aquest «si fos possible» potser n'hem de deduir que també s'està preparat per si no fos possible aquest acord.

Deia també el president que «s'està treballant, fins a l'últim detall, no només els textos normatius indispensables –lleis, decrets, decrets llei–, sinó també altres mesures més concretes i operatives, com ara tot allò que afecta els recursos humans, materials i pressupostaris necessaris per tal que el nou estat, en el moment de la desconnexió, pugui exercir efectivament les noves funcions que haurà d'assumir». I que s'estava treballant, també, «amb especial cura i dedicació, en els protocols de les actuacions que caldrà realitzar en àmbits especialment sensibles el dia de la desconnexió, i els dies i setmanes següents». Per últim, ens deia que «estem parlant de diversos centenars de mesures concretes –documents i actuacions materials–, que afecten tots els àmbits: des de la seguretat fins a les comunicacions, des de la sanitat exterior fins a l'Administració de justícia, el reconeixement internacional del nou estat», etcètera. Seguia el president, però ell mateix conclouia que seria «molt llarga», la llista.

Podem convenir, suposo, que es tracta de qüestions totes elles transcendents i totes elles d'innegable interès públic, i, per tant, també d'innegable interès per a aquesta cambra, per al Parlament de Catalunya. És per això que nosaltres, havent tractat infructuosament de conèixer amb detall tots aquests preparatius, tota aquesta tasca ingent que el mateix president ens anunciava que no només pensava encarregar sinó que estava ja realitzant-se, plantegem ara en forma de moció la necessitat que el Govern de la Generalitat de Catalunya posi a disposició del Parlament tota la informació de la que disposi respecte a l'eventualitat d'una secessió de Catalunya respecte a la resta d'Espanya, incloent-hi tots els actes de preparació, la seva execució, les possibles conseqüències en qualsevol àmbit i també tots els plans de contingència, protocols, totes aquelles previsions, en definitiva, que el Govern hagi estat desenvolupant, tal com ens anunciava el mateix president en el debat de la qüestió de confiança.

També li demanem els textos legals o esborranys en preparació per part del Govern que tinguin connexió amb una eventual secessió de Catalunya respecte a la resta d'Espanya, inclosa aquesta llei que s'ha batejat com «de transitorietat jurídica» i que sembla que ha estat un text ja treballat i que té certament un interès notable per tot allò que està centrant l'actuació del Govern durant aquesta legislatura. Hi podríem incloure aquí també aquesta llei d'arrendaments urbans que la consellera Borràs ha anunciat que està ja en preparació, tot i reconèixer que no hi ha competències de la Generalitat en aquesta matèria, per l'eventualitat de que hi hagués un estat català independent en un futur proper. Però també, evidentment, hem de fer-ho en termes molt genèrics, perquè aquells que no hagin estat anunciats en els mitjans de comunicació ens són absolutament desconeguts, cosa que entenem que no hauria de ser en el cas de la cambra legislativa catalana.

I, per últim, els demanem també una relació de les reunions mantingudes entre departaments de la Generalitat, a l'interior d'aquests amb empreses del sector públic de la Generalitat o entre alts càrrecs de la Generalitat de Catalunya, en les quals s'hagi intercanviat informació relativa a l'eventualitat d'una secessió de Catalunya respecte de la resta d'Espanya, i tots els actes de preparació, d'execució, plans de contingència, protocols i en previsió de qualsevol de les conseqüències d'aquesta eventual secessió.

Ja que és tan enormement transcendent allò que el Govern es planteja fer en els propers mesos i ens diu que ja ho té pràcticament tot a punt, ens sembla totalment raonable que aquesta cambra pugui conèixer quins són tots aquests preparatius en tots els àmbits: en els dels textos legislatius i també en les actuacions materials, els plans de contingència, els protocols per qualsevol succés que es pogués produir en aquesta transició que aspiren a provocar.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Pedret. Per a defensar les esmenes presentades pel Partit Popular de Catalunya, té la paraula el senyor Juan Milián.

Juan Milián Querol

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, aquesta moció, com ha dit el diputat Pedret, és una resposta a algunes de les afirmacions preocupants que ha fet el president Puigdemont, afirmacions que han estat citades pel proponent d'aquesta moció, però també s'emmarca en un context, s'emmarca en el context d'unes declaracions que han creat certa alarma social: són les declaracions del que era portaveu d'Esquerra Republicana al Senat i de les declaracions de diferents càrrecs de la Generalitat, que donen més explicacions al lobby de l'ANC que no pas al Parlament de Catalunya.

És una qüestió molt seriosa. El senyor Santiago Vidal ha acusat el Govern de la Generalitat de cometre greus delictes, delictes promoguts per diversos departaments, delictes que afecten, que violen els drets dels catalans. (*Remor de veus.*) No és una anècdota; poden riure, senyor Junqueras, però no és una anècdota, perquè aquestes paraules són paraules greus; són paraules que han estat confirmades per importants càrrecs d'Esquerra Republicana, com el seu número 1 al Congrés dels Diputats, o com també el seu número 2 al Departament d'Economia, el senyor Lluís Salvadó.

No és una anècdota que es digui que als despatxos de la Generalitat s'han elaborat llistes de treballadors públics per preparar una futura purga. No és una anècdota que es digui que hi ha 400 milions d'euros ocults als pressupostos per cometre il·legalitats. No és una anècdota que es digui que la Generalitat ens té a tots fixats de manera il·legal.

No és una anècdota, perquè el senyor Vidal no és un personatge qualsevol, no és una persona que passava per allí i va agafar un micro: és l'home que ho sabia tot; és l'home on convergien Convergència i Esquerra, ara formant Junts pel Sí o «Junts pel Santi»; «Junts pel Santi» perquè va ser un home fixat per Artur Mas com a alt càrrec de la Generalitat; «Junts pel Santi» perquè Junqueras el va posar com a número 1, com a portaveu d'Esquerra Republicana al Senat. En definitiva, es tracta d'una persona important per a Convergència i Esquerra que ha denunciat que la Generalitat ha comès greus delictes contra els drets dels catalans. I la Generalitat calla, i qui calla, atorga. Perquè si el senyor Vidal estigués mentint, ja triga la Generalitat en posar una demanda per calúmnies i difamació. I la Generalitat calla, i qui calla, atorga.

Aquí només hi ha dues opcions: o menteixen o prevariquen. O ens tracten a tots de ximplers, o malversen fons públics. O Vidal i Rufián calumniem i difamen la Generalitat, o aquesta vulnera drets dels catalans.

Agraïxo, per tant, la presentació d'aquesta moció per part del diputat Pedret, perquè aquí ens hi juguem quelcom més important que un debat sobre el model de societat, sobre si som d'esquerres, si som de dretes; perquè aquí ens hi juguem molt. És una qüestió que transcendeix fins i tot el monotema del procés, és una qüestió que va més enllà de ser independentista o no. La qüestió és que hi ha uns polítics disposats a tot per assolir un control absolut, fins i tot presumeixen de violar els drets dels catalans.

Hi ha alguns polítics que, embolicats amb una estelada, es creuen impunes, per sobre del bé i del mal, com si fossin un règim. I aquí no hi haurà cap conflicte, com alguns volen; aquí el que hi haurà és justícia, i aquí l'oposició democràtica ha d'anar unida; el repte és massa gran, supera les ideologies, supera les identitats, perquè afecta el cor de la democràcia, afecta des de la llibertat de pensament fins al dret a la intimitat.

Hi hem presentat una esmena, i li agraïm, diputat Pedret, que l'hagi acceptada. Vam intentar que fos així quan la vam redactar; de fet, la vam redactar amb certa empatia gramatical, podem dir, no?, eh?, és una esmena de deu punts, de deu línies sense cap punt, igual que la moció. Però no només empatia en la forma, sinó també en el fons, perquè tracta de transparència, rendiment de comptes, respecte al Parlament i a la democràcia. És una esmena, com la moció, que tothom hi pot votar a favor. De fet, és una esmena que ja ha estat aprovada pel Parlament de Catalunya: es tracta de la Resolució 47/XI, que la Generalitat està incomplint.

La nostra esmena torna a demanar que es rendeixin comptes de la Generalitat de la feina feta pels lobbys contractats per la Generalitat i els seus costos. Això ho fem

perquè tenim indicis que, a través d'algun lobby, s'han pagat diners públics a terceres persones per realitzar actuacions que podrien atemptar contra els drets i les llibertats dels catalans.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Gràcies, senyor Milián. A continuació, per a defensar l'esmena presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Moltes gràcies, presidenta. Vicepresident, consellera, senyores i senyors diputats... Bé, un cop més hem de posicionar-nos en una moció que afronta el veritable monotema del Govern de la Generalitat i de les forces polítiques que hi donen suport en aquest Parlament. Aquesta moció pretén acostar-se a aquesta qüestió des del punt de vista de la transparència, i és el que fa: demanar al Ple del Parlament que insti el Govern de la Generalitat a ser transparent en l'actual versió del monotema –ja ho saben vostès: «O referèndum o referèndum.»

S'insta a que hi hagi transparència, però es passa de puntetes sobre el fons de la qüestió. És un esforç encomiable del Grup Socialista, de demanar transparència al Govern de la Generalitat, que precisament està doctorat en opacitat, són mestres de l'opacitat. Senyor Pedret, senyors socialistes, això no va ben bé de transparència, això va més aviat de democràcia, però de democràcia amb majúscules, la democràcia tal com s'entén a les democràcies consolidades del nostre entorn, com s'entén a Alemanya, a França, Itàlia, Bèlgica i, per descomptat, a Espanya.

La primera qüestió de fons que vull plantejar i que hem de deixar clara és que l'ordenament democràtic vigent –també, per tant, l'Estatut d'autonomia de Catalunya– estableix el marc polític en què les institucions de la Generalitat han d'exercir l'autogovern de Catalunya, respectant en tot moment, en les relacions amb altres institucions de l'Estat, el principi de lleialtat institucional mútua i –ho cito literalment– «el principi general segons el qual la Generalitat és Estat». Ja ho he dit diverses vegades, des d'aquest faristol, però avui torno a remarcar-ho: senyores i senyors diputats, som Estat, formem part activa de l'Estat. Quan alguns parlen d'Estat espanyol com un ens aliè, volen negar una realitat democràtica incontestable: totes les institucions de la Generalitat de Catalunya, el Parlament de Catalunya, la Presidència de la Generalitat i el seu Govern són, som, Estat espanyol.

La segona qüestió de fons és tenir clar que totes les democràcies homologades del nostre entorn –totes– entenen el concepte «democràcia» com un instrument que determina el subjecte del poder polític i els límits per exercir-lo; un instrument que cerca l'objectiu essencial d'aconseguir la igualtat en llibertat; un instrument que, a totes les democràcies del nostre entorn, està fonamentat en tres grans principis: la representació política, la divisió de poders i el pluralisme. Si el govern, sigui el que sigui, vol exercir el poder sense respectar qualsevol d'aquests tres principis fonamentals, difícilment podem parlar d'un govern veritablement democràtic.

Vivim en una societat complexa, en què gaudim d'una democràcia consolidada i homologada, i reconeguda pels nostres socis en l'àmbit de la Unió Europea. I les societats complexes no admeten solucions senzilles com les que proposen els populismes. Malauradament, el Govern de la Generalitat de Catalunya fa temps, massa temps ja, que està en mans del populisme reaccionari que encarna, a hores d'ara, la coalició electoral de Junts pel Sí, un populisme que només troba suport internacional en populismes tan reaccionaris com el que estem patint amb l'actual desgovern de la Generalitat.

El Grup Parlamentari de Ciutadans estem convençuts que el populisme és difícilment compatible amb la democràcia. Creiem que l'intent dels grups polítics que, per acció o per omissió, donen suport al projecte separatista de l'actual Govern de la Generalitat, que menysté la democràcia representativa invocant falses solucions polítiques, pròpies del populisme..., és una amenaça real a les llibertats democràtiques, i així ho denunciem.

Per això hem presentat tres esmenes, que, per desgràcia, el Grup Parlamentari Socialista no ha volgut admetre, ha preferit mantenir l'escenari virtual del separatisme. Nosaltres, que no combreguem amb el dogma separatista, preferiríem que també s'hagués parlat, en aquesta moció, de les nostres esmenes. No ha estat possible, però s'hauria ajustat molt més a la realitat de les coses.

Senyores i senyors diputats, no creiem en solucions populistes que volen presentar-se com les úniques realment democràtiques i neguen tota legitimitat a l'ordenament democràtic vigent. No hi haurà ni referèndum ni referèndum. El Govern i els grups que hi donen suport ho saben: no hi ha pas marge per a la unilateralitat, i estem molt lluny del consens bàsic per reconduir les posicions populistes de l'actual Govern. La solució, veritablement, està a les urnes, en unes noves eleccions autonòmiques, que, vista la impotència del Govern Puigdemont, cada dia estan més a prop.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Alonso. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula el senyor Lluís Rabell, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Josep Lluís Franco Rabell

Moltes gràcies, presidenta. Bé, dir que nosaltres, des de Catalunya Sí que es Pot, donarem suport a la literalitat de la moció que avui ens proposa el PSC, i a l'exigència de claredat i d'explicacions davant d'aquesta cambra que formula aquesta moció pel que fa als preparatius d'una eventual secessió.

I pensem que, de manera coherent, totes les formacions polítiques d'aquesta cambra, tant si són partidàries de la independència com si no, haurien de fer seva aquesta reclamació. Perquè és una reclamació, al nostre parer, indefugible, de transparència i de responsabilitat davant la legítima representació del poble de Catalunya.

Nosaltres ho fem per principi, però ho fem, també, concretament i clarament, des del nostre compromís amb el Pacte nacional pel referèndum, i amb el seu manifest, un manifest que ha estat signat per totes les forces que donen suport al Govern i que propugna, explícitament, un diàleg entre la Generalitat i l'executiu espanyol per tal de pactar una consulta en què la ciutadania pugui prendre la paraula sobre el futur de Catalunya, amb plenes garanties democràtiques i amb el reconeixement de la comunitat internacional.

Però pensem, justament, que els anuncis constants sobre la imminència d'una acció unilateral, el secretisme al voltant dels preparatius d'una independència que tindria data fixa, només fan que restar credibilitat a la perspectiva d'aquest referèndum entre l'opinió pública democràtica espanyola i internacional. I escàndols com el de l'exsenador Santiago Vidal soscaven greument l'autoritat moral d'aquest plantejament i afegeix confusió a una situació ja prou incerta.

Després de l'afer Vidal, i després del que ens va costar que el senyor Junqueras passés de la seva afirmació que el senador s'havia explicat malament a la negació explícita de les seves gravíssimes afirmacions, després de tot això, sobta que encara calgui interpellar el Govern per saber sobre quines bases jurídiques, amb quins assessoraments, amb quins fonaments, amb quins plans de contingència o a través de quins preparatius compta dur a terme la proclamació d'un nou estat independent.

Perquè, si de debò fos aquest el propòsit del Govern, el Govern hauria de ser el primer interessat a esvaïr dubtes, a demostrar que els seus plans no tenen res a veure amb les fantasies del senyor Vidal, a provar que l'executiu treballa d'una manera seriosa, assenyada i responsable; naturalment, si és que de debò es tracta d'arribar a proclamar una república, i si tot plegat no és finalment una maniobra per generar un clima de tensió emocional que els afavoreixi de cara a unes properes eleccions autonòmiques.

Ho hem dit moltes vegades, però cal repetir-ho després dels últims moviments del Tribunal Constitucional: la via judicial i penal en què el Govern espanyol ha ficat el conflicte polític està demostrant, aquests dies, doncs, que no condueix enlloc, que només agreuja i tensa el conflicte polític. Però les intrigues, els plans ocults, l'astúcia i l'engany, que serien, sens dubte, comprensibles i necessaris per vèncer una tirania, no s'escauen, en l'actual situació, perquè, tot i els dèficits democràtics que podem assenyalar en l'Estat espanyol, tot i la deriva recentralitzadora dels últims anys sota el Govern del PP, malgrat tot això, ni Catalunya és una colònia ni estem sota una dictadura franquista.

Que els excessos verbals i retòrics no ens facin perdre el món de vista, i, no ens enganyem: el camí cap a un referèndum pactat, que nosaltres propugnem, serà llarg i complicat. Sabem que ens espera un treball preparatori feixuc i que caldrà generar noves correlacions de forces, nous escenaris polítics per fer-ho possible. Sabem que l'estabilització del nou Govern del PP ha tancat una certa finestra d'oportunitat, i que la situa-

ció de la Unió Europea fa que Rajoy se senti probablement, avui, confortat en la seva posició immobiliària. El context internacional fa –si em permeten una analogia militar– pensar que estem més aviat davant d’una guerra de trinxeres que davant de batalles a camp obert. Però les mateixes circumstàncies que tornen complex el camí cap a un referèndum pactat fan que una convocatòria unilateral pugui arribar a ser, en el millor dels casos, una demostració de força, però en cap cas el referèndum que necessita la societat catalana per desllorigar la situació.

L’immobilisme de Rajoy sobre el fons de la qüestió, combinant negatives i oferiments de diàleg acotat, pretén atiar i paraitzar la societat catalana, però, enfront d’això, el misteri que envolta aquestes lleis de transitorietat, l’anunci d’una nova legalitat que s’atorgaria a si mateixa una legitimitat que no preveu obtenir des de la configuració d’una majoria social suficient, tot això facilita aquestes maniobres del Govern central.

Nosaltres volem trencar amb una dinàmica que ens porta a un xoc institucional sense un horitzó de sortida negociada, en què els drets nacionals i els interessos de la societat catalana hi sortirien necessàriament perdent. Per tant, el que pensem és que cal un canvi de rumb basat en la construcció d’amples majories de progrés social i democràtic, i per això insistim al Govern a demanar joc net i claredat.

I, com a signataris del Pacte nacional pel referèndum, els demanem, un cop més, lleialtat, lleialtat a la paraula donada.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Rabell. A continuació, té la paraula el senyor Carles Riera, de la Candidatura d’Unitat Popular - Crida Constituent.

Carles Riera Albert

Gràcies, presidenta. Bé, el nostre grup –suposo que això no és cap sorpresa– votarem contràriament a l’aprovació d’aquesta moció. No entrarem en l’articulat de la seva proposta: per nosaltres la discrepància és una qüestió de principis, en aquest cas, de marc lògic, eh?

I he de dir que faig aquesta intervenció no només per tal d’argumentar el motiu del nostre vot negatiu a aquesta moció, sinó també impactat per la intervenció que acaba de fer el senyor Rabell. Sincerament, em produeix una profunda tristesa, l’hi he de dir, francament; una profunda tristesa que, amb aquesta intervenció, vostès es posicionin, inequívocament, en el bloc unionista. Vostès deuen saber el que fan. (*Remor de veus.*) Tenen temps per rectificar, sens dubte, eh?

Bé, mirin...

La presidenta

Si us plau...

Carles Riera Albert

...per què els dic que és un tema de marc lògic? Sens dubte, estem en un conflicte polític, en un conflicte democràtic entre la nació catalana i l’Estat espanyol. I vostès, en lloc de posar el focus on rau l’origen del conflicte democràtic, el posen en aquest Parlament i el posen en la nació catalana. És un error enorme –és un error enorme.

On hi ha la restricció de drets, on hi ha la restricció democràtica, on hi ha un marc limitador dels drets és en l’Estat espanyol, és en el Govern espanyol i en les institucions espanyoles, no en aquest Parlament, no en aquesta nació. I en canvi vostès posen el focus en el Parlament de Catalunya i en les institucions catalanes.

Mirin, en el que depèn de nosaltres, en el que depèn del Grup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, no tinguin cap mena de dubte que estem absolutament compromeses amb la transparència i el compliment de la democràcia parlamentària, evidentment. I, per tant, vetllarem estrictament per tal que aquest Parlament compleixi el mandat democràtic de les eleccions el 27 de setembre, i per tal que controli i insti el Govern de la Generalitat perquè això també es faci d’aquesta manera. Vetllarem per tal que el Govern compleixi estrictament amb els acords que es prenen en aquest Parlament.

I, evidentment, vetllarem per tal que es compleixi aquella legalitat que sigui més generadora de drets, que eixampli i que amplifiqui el ventall democràtic per a la societat d’aquest país. I no en tinguin cap dubte: si hi ha una col·lisió entre un marc jurídicopolí-

tic espanyol restrictiu a nivell de drets i un marc legal propi català eixamplador, amplificador des del punt de vista dels drets, nosaltres instarem el Parlament i el Govern a que segueixi la legalitat més amplificadora del dret, no la més restrictiva, per més que d'això vostès en diguin «il·legalitat».

Per tant, hi insisteixo, estan vostès confonent el focus. El focus, el problema de regressió democràtica està en l'Estat espanyol. I nosaltres no els veiem a vostès al Congrés, al Senat, a les institucions espanyoles qüestionant aquesta regressió democràtica, qüestionant la gènesi i l'origen d'aquest conflicte democràtic amb la nació catalana. No els veiem instant les institucions espanyoles a ampliar, a eixamplar el seu marc normatiu, el seu marc legal per tal que sigui possible exercir el dret a l'autodeterminació, com s'ha fet en el cas del Canadà o com s'ha fet en el cas del Regne Unit.

Per tant, el que els demanem és que, en el conflicte que vivim i el conflicte que vindrà –perquè no tinguin cap dubte que aquest Parlament tirarà endavant amb les decisions que es deriven del seu mandat democràtic, i no tinguin cap dubte que la societat catalana es mobilitzarà per tal de defensar els seus drets democràtics–, vostès es posicionin clarament d'un costat o de l'altre, perquè arribarà el moment en què hauran de fer-ho.

I vostès es col·locaran al costat de les declaracions que reclamen l'aplicació del 155? Es col·locaran del costat de les intervencions que venen també de les files del seu partit i del seu entorn ideològic, que reclamen la intervenció de la Guàrdia Civil? Es posaran del costat de les actuacions de l'Estat o del Govern espanyol que pretendran il·legalitzar partits polítics com la CUP o que portaran a judici càrrecs electes d'aquest país pel fet de defensar el dret a decidir? Es posaran al costat de la repressió?, de l'exèrcit?, de la Guàrdia Civil?, del Tribunal Constitucional?, de l'Audiència Nacional? O es posaran del costat del moviment democràtic? Es posaran al costat de les forces socials que defensen el dret a decidir i els drets col·lectius de forma democràtica?

S'apropa el moment en què tothom s'haurà de posicionar, i nosaltres els demanem que vostès, seguint la seva tradició democràtica –també ho demanem a Catalunya Sí que es Pot–, tinguin clar de quin costat estan, perquè el temps s'acaba. El temps s'acaba i aquest poble està determinat a decidir, a decidir democràticament i a decidir en base al dret a l'autodeterminació, que ningú li pot negar. No tinguin vostès cap mena de dubte de en quin costat han d'estar.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Riera. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula el senyor Fabian Mohedano, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Fabian Mohedano Morales

Gràcies, presidenta. Vicepresident, consellera, conseller, diputats, diputades, des de Junts pel Sí valorem molt positivament, doncs, que es pugui parlar d'aquesta qüestió a instàncies del Grup Socialista, que tant en el passat Ple com en aquest s'hagi pogut debatre al voltant d'una eventual secessió de Catalunya respecte d'Espanya.

Permeteu-me que digui que em costa això que deia el diputat Riera del «focus», la pròpia estratègia, el llenguatge que es fa servir, ja no només en el títol d'aquesta moció, eh? I, inevitablement, deixeu-me ser pervers, diputat Pedret, he d'anar a l'hemeroteca a recordar algunes qüestions.

Segur que conserveu en la memòria aquella portada del diari *Ara* del 27 de febrer del 2013, que titulava: «El PSC s'emancipa. Els Socialistes es desmarquen del PSOE i voten amb Convergència, Esquerra i Iniciativa. Rubalcaba anuncia multa als díscols i una revisió de les relacions.» Bé, les relacions ja hem sabut, quatre anys més tard, com han acabat: amb registres previs per poder votar el secretari general del PSOE i amb permís per als pactes postelectorals.

Podeu dir que aquesta és una portada tendenciosa o que és un diari que és poc amic del PSC. Anem a una altra font, anem a una altra font de l'hemeroteca: anem al blog Un món a guanyar, que crec que el diputat Pedret coneix prou bé. S'hi pot llegir, per aquella mateixa època, un text bastant contundent amb relació al tema que ens ocupa: «La situació política existent a Catalunya exigeix que es dirimeixi de conformitat al principi democràtic formulant una pregunta directa, concisa i senzilla a la ciutadania, que

es pugui respondre de manera inequívoca.» Això no ho vaig escriure jo, sinó que ho va escriure el diputat Pedret.

Aquesta transformació del Partit dels Socialistes en els darrers quatre anys ha estat increïble. Què ha passat perquè des del 2013 apostéssim –permeti'm la llicència que parli en primera persona del plural– pel dret a decidir a parlar d'una «eventual secessió», per no dir d'una «eventual separació»? –què ha passat? Perquè sols en mig any, del 2016 a ara mateix, amb l'explicació de la interpe·llació anterior, diputat Pedret, en la que va parlar de tota la llista de preguntes que s'havien fet en seu parlamentària... Només fa mig any deia: «Què està fent el Govern per construir un estat català independent?» Ara ja no parlen ni d'«estat català independent», ja parlen d'«eventual secessió». El llenguatge emprat no és gratuït, senyor diputat, i vostè ho sap.

Garantia i legalitat. El Grup Parlamentari de Junts pel Sí té clar que el procés que eventualment ens porti a la creació d'un estat independent es durà a terme amb plenes garanties i dins d'un marc legal. És exactament això el que estem demanant i pel que estem treballant, i li puc garantir que el diputat que li parla és aquí on se sent còmode: en un procés amb garanties i en un marc legal. Queda palès en el manifest del Pacte nacional pel referèndum –em permetrà la cambra una petita llicència: liderat, com ja vostès saben, per l'amic socialista Joan Ignasi Elena–, un document que advoca per cercar un acord amb l'Estat i celebrar la consulta. Deu mil signatures en les primeres set hores; deu mil signatures on hi ha, fins i tot, la del *diputado* Pablo Iglesias, però cap dirigent del Partit dels Socialistes de Catalunya.

Un llenguatge poc reconeixible, deia. Quina és la intenció, senyor Pedret? Menysprear?, generar por?, criminalitzar? On han quedat mots que representen grans reivindicacions i marcs mentals com «autodeterminació», «unitat civil del poble»? Per què s'assumeix un llenguatge propi del populisme i del nacionalisme espanyol com «separatisme», «secessió», «concordia» i mantres com «la independència divideix» o assumir l'altre gran mantra dels «problemes reals de la gent»?

Senyor diputat, a aquesta moció hi manca finesa, pèrdua de centralitat, i els resultats són una mica pobres. On queda la intel·ligència col·lectiva que ens va meravellar a molts i que ens va escriure el seu partit? Fer una moció per acusar de poc transparent el Govern i esperar que s'aprovi no és propi d'un partit central ni d'un partit de govern com ha estat el seu.

El nostre vot, com sap, com pot intuir, serà contrari. Senyor Pedret, em sumo a la seva tríada: «república, federació, democràcia». Allà ens vam trobar, i estic convençut que ens hi tornarem a trobar.

No puc llegir un text perquè s'acaba..., crec que s'acaba, però, vaja, un text del seu blog en el que... (*Remor de veus.*) Però, en qualsevol cas, diputat Pedret, deixin de posar pals a les rodes, i si no estan d'acord en la creació d'un estat independent, comencin a fer campanya pel no.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyor Mohedano. Per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Ara sí: gràcies, consellera, conseller, diputats, diputades. Respecte a les esmenes, com s'ha dit, assumim la del PP, que el que fa és tornar a plantejar una qüestió..., que, per cert, diputat Riera, el seu grup parlamentari hi va donar suport en comissió: va votar a favor de l'aportació d'aquesta documentació al Parlament. I els altres tres punts que resten a la moció de redacció socialista van exactament en la mateixa línia, en la de demanar que s'aporti informació a aquest Parlament.

I pel que fa a les de Ciutadans, com que sortien de l'estricta objecte que plantejàvem en la nostra moció, doncs, no les hem assumit, com ja ha estat dit.

A veure, senyor Mohedano, més enllà de l'argument que suposo que va extreure de la intervenció de la senyora Munté, de que «qui ens ha vist i qui ens ha vist, al PSC», etcètera, que no deixa de ser una fallàcia *ad hominem*, el que passa és que en lloc d'individual, col·lectiva, i, per tant, senzillament no demostrativa de la validesa de cap dels

arguments, si és que n'ha donat algun en la seva intervenció, més enllà de les consideracions estilístiques sobre un tema que li hauria de ser una mica més familiar..., ja que està en un grup que pretén la independència de Catalunya, que és que en la literatura sobre la qüestió es parla de «secessió», i els autors nacionalistes del Quebec i d'arreu parlen de «secessió», i no és pejoratiu, és com es diu. I «eventual» vol dir que pot ser o que no pot ser, eh? Vull dir, això és una cosa que potser no li hauríem d'explicar.

Escoltin, votar en contra d'una moció que el que fa és demanar que, ja que se'ns diu que la independència és imminent i que està tot a punt, s'informi aquest Parlament de quins són aquests preparatius i de com es pensa executar, resta una mica d'autoritat moral a qui sigui que hi voti en contra per donar-nos lliçons a ningú sobre què es fa i què no es fa en un parlament.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Pedret.

Estem cridant a la votació.

(Pausa.)

Senyor Rabell, per què em demana la paraula?

Josep Lluís Franco Rabell

Per al·lusions i per contradiccions.

La presidenta

Trenta segons. A veure si ho aconseguim.

Josep Lluís Franco Rabell

Ho intentarem. No, molt breument, en relació amb el que deien els companys de la CUP, que sembla que quan Junts pel Sí els enreda s'enfaden amb nosaltres. *(Riarelles.)*

La nostra proposta o la nostra posició no té res a veure amb l'unionisme o amb la independència, sinó amb la claredat i la transparència davant d'aquest Parlament. Senyors companys de la CUP, vostès han denunciat mantes vegades que des de la majoria governamental els enreden, els fan xantatge. Vostès haurien de ser els primers interessats en saber quins són els preparatius d'allò que tantes vegades els han promès i mai han complert.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Senyor Riera, per què em demana la paraula?

Carles Riera Albert

Per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Carles Riera Albert

Sí, jo pregaria al diputat Rabell que no ens tracti de curts de gambals, perquè no és aquest el tema, eh? Jo li he expressat una profunda tristesa, li asseguro que sincera, per haver vist la seva posició política al costat de la llei i l'ordre abans que al costat del dret a l'autodeterminació, encara que això generi un conflicte polític i un conflicte democràtic amb la legalitat espanyola.

I li asseguro que..., per part d'aquest Grup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent no li quedi cap dubte de la contundència i rigor del nostre plantejament davant de qualsevol: davant del seu grup, davant del Govern i de la majoria parlamentària. Per nosaltres li asseguro que no n'ha de tenir cap dubte.

La presidenta

Votem la moció.

Comença la votació.

La moció sobre les actuacions per a preparar una eventual secessió ha quedat rebutjada per 63 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'obtenció de dades fiscals

302-00111/11

El següent punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'obtenció de dades fiscals, presentada pel Grup Parlamentari Socialista. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Alícia Romero.

(Remor de veus.)

Si us plau, com sempre, els demano que surtin de pressa i en silenci, perquè hem de continuar.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bon dia, consellers, diputats i diputades. El Grup Socialista presenta la moció subsegüent a la interpellació que vàrem fer al Govern sobre l'obtenció de les dades fiscals, arran de les afirmacions que l'exsenador i jutge Santiago Vidal feia des de fa alguns mesos en diferents actes organitzats per Esquerra Republicana, i en les que, d'alguna manera, doncs, afirmava que el Govern estava cometent alguns delictes, en concret, delictes fiscals, perquè deia que el Govern obtenia i usava les dades fiscals de manera il·legal.

Ho deia amb aquesta contundència, i, per tant, nosaltres vam voler fer una interpellació que demanava al Govern aclariments amb relació a aquestes declaracions greus, creiem nosaltres, tant si fossin veritat com si fossin mentida, perquè, al final, aquest senyor, doncs, era un càrrec públic. És veritat que va dimitir, però ho era, i té una responsabilitat, i, a més a més, la seva professió és jutge, i, per tant, coneixedor àmpliament de les lleis.

En la nostra moció el que hem volgut és garantir algunes coses, sobretot perquè nosaltres creiem que, més enllà d'aquestes afirmacions que fa, el que pretén, entenem nosaltres, Santiago Vidal amb les seves declaracions és donar arguments a aquells que l'escolten de com el Govern està tirant endavant el procés secessionista, del que es parlava també en l'anterior moció: com està treballant el Govern per separar-se de l'Estat, per arribar a la independència. I nosaltres creiem que això és molt rellevant, perquè tracta de molts temes, més enllà de la fiscalitat. I creiem que el Govern hauria de ser transparent –i s'ha dit abans– amb el que està fent, perquè no només s'ho mereixen els diputats que avui som aquí, sinó també els ciutadans de Catalunya, perquè, al final, es fa amb recursos públics, es fa amb els treballadors de la Generalitat. I creiem, doncs, que és tot el dret que tenim a saber què està passant.

I la nostra moció també va una mica en aquesta línia, molt lligada a la feina que està fent l'Agència Tributària. Com sabeu, és l'estructura d'estat més important i, probablement –i per això s'hi dona tanta importància des del Govern–, l'estructura que ha d'estar preparada per una eventual secessió. Si no està l'Agència Tributària preparada, si no té les dades fiscals, si no pot recaptar i gestionar els impostos, inviable que un estat pugui sobreviure, no? I, per tant, per això nosaltres hem volgut fer una moció molt lligada a aquest aspecte.

Parlem, en els dos primers punts, que cal garantir el compliment de la llei; per tant, cal garantir la legalitat en l'obtenció i l'ús –i l'ús també– de les dades fiscals de tots els contribuents. La Generalitat té dades, obté dades, i ho fa legalment i, per tant, les pot usar dins les seves competències, però fora de les competències no pot obtenir dades de manera il·legal. I, per tant, volem que això quedi clar amb la votació.

Després, nosaltres proposem uns quants punts, del 3 al 6, és a dir, quatre punts en els que demanem uns informes; uns informes perquè ens semblen molt importants per també eliminar suspicàcies amb relació a la feina que està fent el Govern i per garantir que aquesta feina s'estigui fent bé.

I li hem de dir que tenim alguns dubtes, pel que sabem, i pel que també ens expliquen els agents que treballen en l'Agència Tributària. I, per tant, demanem un informe sobre com està treballant, com s'està treballant el programa e-SPRIU. Demanem un informe també sobre com estan funcionant les tasques de gravació i digitalització dels expedients que gestionaven les Oficines Liquidadores i que des de l'1 d'agost gestiona l'Agència Tributària. És molt important saber com s'estan digitalitzant aquests expedients, perquè si no estan digitalitzats i no estan al sistema, estan als llimbs, i vol dir

que no els tenim controlats. I aquest és un tema importantíssim per a la hisenda catalana i per tenir els ingressos garantits.

També demanem un informe per tal de saber com s'estan integrant o de quina manera es cobriran les places que ocupen en aquests moments les tasques que fan les Oficines Liquidadores, un tema que també llargament havíem parlat aquí. Demanem també un informe sobre els processos de selecció previstos a l'Agència Tributària. Ens semblen temes importants, perquè, al final, d'això dependrà que estigui l'Agència Tributària en disposició de fer la tasca que almenys el Govern li vol atorgar. No la compartim, però, en tot cas, és la que el Govern li vol atorgar.

Per tant, aquestes són les nostres propostes. Hem rebut esmenes de Junts pel Sí, i de la CUP i de Ciutadans. Haig de dir que acceptem l'esmena de Ciutadans.

Vull agrair també al diputat de la CUP, al Benet Salellas, la seva esmena. Hem fet una transacció que, al final, doncs, no ha pogut ser, perquè nosaltres demanem que les dades que s'obtinguin siguin dins les competències que té la Generalitat. I aquí, doncs, ja sap ell que és difícil que ens puguem posar d'acord, però, en tot cas, n'hem fet l'intent.

I després vull agrair molt especialment a la Maria Senserrich la cintura que té sovint per intentar acordar coses i que el Govern sigui transparent i presenti el que està fent. És que és important, de veritat; sobretot, pel prestigi del Govern i d'aquest país, que durant molt temps ha fet les coses ben fetes, i estaria bé que no ens n'anéssim d'aquest camí. I, per tant, entregar i presentar aquesta informació per nosaltres és bàsic. Volia agrair, doncs, la seva feina, que segur que ha sigut difícil, en un departament amb què, a vegades, doncs, ens costa entendre'ns.

Per tant, respondré després alguns altres comentaris, però aquesta és la proposta que nosaltres presentem.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, per a defensar les esmenes presentades per part de Ciutadans, té la paraula el senyor Fernando de Páramo.

Fernando de Páramo Gómez

Bé. Vicepresident, companys, diputats, diputades... Gràcies, presidenta. Bien, esta moción es una respuesta a quien con sus afirmaciones sembró la duda sobre los datos personales de todos los catalanes. Lo digo porque a veces parece, según el debate que tuvimos ayer, que las declaraciones del señor Vidal las haya dicho un señor de Ciutadans, o del Partido Socialista, o del Partido Popular, o de Catalunya Sí que es Pot o de cualquier grupo de la oposición. No: las declaraciones que han sembrado la duda vienen de un senador de Esquerra Republicana. Por tanto, es normal y habitual que la oposición haga su trabajo.

La función de la oposición es controlar al Gobierno y, por tanto, hacerle todas las preguntas que sean necesarias. Y la función del Gobierno es responderlas. Lo digo..., lo que ha pasado en Cataluña durante mucho tiempo es que no ha habido oposición. De hecho, la oposición que estaba, el líder de la oposición, está hoy en día sentado al lado del presidente, y eso no es muy habitual en democracia. Pero, en cualquier caso, acostúmbrese a que cuando un senador de su partido impute delitos directamente al Gobierno de Cataluña, pues, la oposición les va a preguntar. No se enfaden, no se pongan nerviosos, porque es normal en democracia.

Y los gobiernos tienen que contestar, tienen que contestar a todas las preguntas. Y ese es el objetivo que persigue esta moción del Partido Socialista, y queremos agradecer también a la diputada Alicia Romero, pues, todas las aportaciones que ha hecho a lo largo de esta moción y también su voluntad de negociar y de acabar teniendo un texto más completo, si cabía.

Por tanto, esta moción en realidad nunca debería haberse presentado; de hecho, nunca deberíamos haber estado hablando de ese tema en el Parlament de Catalunya. Pero ustedes entenderán que, cuando un senador de Esquerra Republicana está tres meses por toda Cataluña en once actos diciendo que el Gobierno de Cataluña está utilizando datos de forma ilegal de los catalanes, pues, ustedes entenderán que nosotros tenemos que hacer iniciativas parlamentarias, preguntarle, mociones. Y además ustedes nos lo ponen muy difícil, porque no nos contestan a las preguntas; entonces, entenderán que les preguntemos cada día.

Y como ustedes son los reyes del monotema, pues, se van a tener que acostumbrar ahora a que cada día les preguntemos por el señor Vidal hasta que respondan a las preguntas, hasta que el presidente del Gobierno de Cataluña decida de una vez por todas dejar de esconderse y venir a dar la cara al Pleno. Hasta que esto no se produzca, nuestra labor como oposición, para lo que nos pagan el sueldo, entre otras muchas cosas e iniciativas que tenemos que hacer en el Parlamento, es para controlarles a ustedes cuando intentan saltarse la ley.

Por tanto, ¿qué esperaban? ¿Que no presentáramos mociones? ¿Que no hiciéramos ninguna pregunta? ¿Que no interpeláramos al Gobierno? Pues, no; efectivamente, eso es todo lo que hemos hecho.

Por tanto, nosotros votaremos a favor de esta moción. Además, votaremos a favor y se acepta, además, una enmienda que proponía nuestro grupo, que también es uno de los talones de Aquiles. Yo creo que hay tres talones de Aquiles fundamentales en su defensa del señor Vidal. Uno es, primero, que el presidente no comparece, y cuando un presidente no comparece es que algo esconde. El segundo talón de Aquiles es que estuvo el señor Vidal tres meses explicando verdades –o mentiras, según ustedes– por toda Cataluña. Y el tercer talón de Aquiles es que ustedes no han iniciado ninguna acción legal. Y sobre esa tercera cuestión es la enmienda que ha aceptado el Grupo Socialista.

Ayer el vicepresidente me contestaba que, bueno, que ellos no iban a presentar ninguna acción legal ni iban a demandar ni querellarse contra el señor Santiago Vidal. Pues bien, nosotros en esta moción lo que pedimos es precisamente eso, porque cuando un Gobierno..., difaman sobre él; cuando se imputan delitos tan graves contra un Gobierno y ustedes tienen tan claro que es mentira, lo que tendrían que hacer al día siguiente es demandar a este señor. Porque no queremos que el Gobierno de la Generalitat de Cataluña, que es el Gobierno de todos los catalanes, no solo el suyo, esté bajo la sombra de una sospecha tan grave como que han utilizado datos de todos los catalanes para fines políticos, para fines, en definitiva, ilegales, tal y como explicaba el señor Vidal.

Por tanto, votaremos a favor de esta moción; una moción, además, que persigue, como apuntaba la diputada del partido Socialista, transparencia en su gestión. Ustedes, que tienen al *conseller* de Transparencia menos transparente del mundo, que esconde información a los diputados de Ciudadanos, pues no está mal que de vez en cuando les den una lección de transparencia en el Parlamento de Cataluña y les obliguen a través de esta moción, si finalmente sale aprobada, a que cumplan con su obligación, que es ser transparentes.

Ya sabemos que no les gusta, eso de la transparencia; ya sabemos que Convergencia no se ha caracterizado por la transparencia; pero parece que a los compañeros de Esquerra se les está pegando muy rápido esa falta de transparencia. Así que apoyamos también esa propuesta de la señora Romero de que informen de todo lo que están haciendo, absolutamente de todo, y que sean, de una vez por todas, transparentes con el caso Vidal.

Vamos a tener más oportunidades de hablar del caso Vidal, como usted sabe. Hasta que no respondan a las preguntas, hablaremos cada día del caso Vidal, como ustedes hablan cada día de independencia.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor De Páramo. A continuació, per a defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí, té la paraula la senyora Maria Senserrich.

Maria Senserrich i Guitart

Gràcies, presidenta. Vicepresident, diputats, diputades, com veuen, hem arribat a un acord; hem fet unes transaccions, hi ha un acord, i així serà la votació que hi haurà a continuació. Per tant, la voluntat no només de Junts pel Sí, sinó també del Govern, és que hi hagi tota la informació sobre la taula.

I així ha estat, perquè hi ha hagut les compareixences del mateix vicepresident, també del secretari d'Hisenda, i de totes les persones que van comparèixer en el dia de la CAI, i, a més a més, a la d'Economia a la tarda, i es van donar totes les explicacions. Aquí, a la sessió de control, no una vegada, sinó dues. Sempre hi ha hagut predisposició a la transparència.

I, ja els dic, aquí ningú ens obliga a transaccionar amb el PSC, ningú ens obliga a donar informació, sinó perquè volem que hi hagi tota la informació perquè som un grup que creiem en la transparència i tenim un govern, al que donem suport, que creu en la transparència. Miri si creiem tant en la transparència, que vostè deia: «Los gobiernos tienen que contestar» –deia vostè, el diputat de Ciutadans. Doncs, jo els dic: «Los gobiernos tienen que contestar, sí, pero no hablar de más.»

Vostès han fet president del Govern espanyol el senyor Rajoy, que té un ministre que es diu Montoro, que en seu institucional parlamentària va fer unes declaracions totalment desafortunades. (*Veus de fons.*) Sí –sí, sí–, però vostès el van fer ministre, perquè vostès van fer president el senyor Rajoy. (*Remor de veus.*) Per tant, no donin lliçons –no donin lliçons– de transparència, perquè precisament vostès donen suport a aquells que, potser, fan un excés del seu càrrec.

El Govern de la Generalitat té molt clar que la transparència ha de ser i és un factor clau per continuar endavant, evidentment. La lluita contra el frau... I per això volem que hi hagi aquesta informació, perquè quedi molt clar que aquest Govern..., i així ha estat, i hem pogut seguir a les declaracions en notes de premsa aquests dies que ha lluitat molt contra el frau fiscal i estan sortint i aflorant diners, i més que n'han de sortir. Com? Doncs, treballant amb una agència tributària molt forta, que respongui a les necessitats del nostre país; no només d'ara, sinó d'un futur, evidentment. No ens n'amaguem, nosaltres. Per què ens n'hem d'amagar, d'això? No me n'amago: d'això se'n diu «transparència», també –transparència.

I els recomano, doncs, que vegin que aquí hi ha hagut un acord, que reitero l'agraïment de la diputada Romero de que... Ella té voluntat de tenir informació? Doncs, s'ho ha treballat, ha fet una proposta que nosaltres creiem que... Hem fet un canvi de terminis per un tema més pràctic de tenir les coses ben fetes, ben posades sobre la taula com han de ser, i així, doncs, s'ha arribat a un acord amb total normalitat, com ha de ser al Parlament de Catalunya. Doncs, de vegades, amb estira-i-arronses, però al final arribes a consensos, perquè l'objectiu comú de tots els diputats, siguin o no de l'oposició –tots–, és que les coses es facin ben fetes. Aquí no hi ha distincions.

I nosaltres per això donem suport a un govern que també té la ferma convicció de que les coses s'han de fer ben fetes. I així treballaran, treballarem, i aconseguirem que, això, doncs, hi hagi tota la informació disponible que hi hagi d'haver.

I ja els ho dic: mentre uns contesten, d'altres parlen de més.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Senserrich. A continuació, té la paraula el senyor Benet Salellas de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Benet Salellas i Vilar

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, vicepresident... Clar, la moció té un cert equívoc, no?, com a mínim em deu permetre la senyora Romero que ho digui així. És a dir, jo no tinc clar si del que parlem és de la protecció de dades o del cas Santi Vidal. Ho dic perquè, en funció del que parlem, nosaltres tindrem una posició o en tindrem una altra.

Què vull dir amb això? Doncs, que si parlem de protecció de dades, la moció és manifestament insuficient, o el debat que hem tingut aquí és manifestament insuficient. Vivim en una societat on, precisament, al que s'està tendint cada vegada més és a relaxar la qüestió de la protecció de dades. No dic que hi estigui d'acord, no?, però la utilització constant de xarxes socials, doncs, que fa que tothom comenci a penjar fotos de la seva privada, dels seus fills menors d'edat, tot tipus de situacions compromeses a la xarxa, realment posa en entredit, d'alguna manera, aquesta necessitat de la protecció de les dades personals, o com a mínim genera una paradoxa sobre com viu la nostra societat la qüestió de la protecció de dades.

També ens passa en la qüestió del debat «seguritari». És a dir, en nom de la lluita contra el terrorisme hem relaxat moltíssim la qüestió de la protecció de dades i hem permès, i d'alguna manera penso que la societat majoritàriament ho permet, que CNI, policies, jutges, fiscals, qui sigui, intervinguin les nostres comunicacions, les nostres dades i tinguin grans dossiers sobre aquelles persones que, doncs, el poder de torn considera

que han de ser investigades, no? Per tant, el debat sobre la qüestió de la protecció de dades és extraordinàriament molt més ampli que la forma amb què s'ha plantejat per part de la moció del PSC.

No vull deixar de dir, també, que curiosament la qüestió de la protecció de dades molt sovint s'utilitza només contra determinats operadors. És a dir, la sanció a l'ANC o a Òmnium Cultural per la qüestió de la gigaenquesta, com a qüestió relativa a la infracció en matèria de protecció de dades, no deixa de ser contradictòria en un context en el que sabem que Google, que Facebook, que totes aquestes multinacionals constantment transaccionen amb les nostres dades personals, amb els nostres gustos que expressem a través d'internet, i, per tant, hi ha una certa doble vara de mesurar, no? Amb l'ANC i amb Òmnium, per una gigaenquesta, doncs, els fotrem una multa acollonant per veure si els cau el pèl d'una vegada, en nom de la protecció de dades, i Google, Facebook i companyia facturaran cada any milions d'euros negociant amb les nostres dades personals i això ens semblarà la mar de bé.

Clar, la moció del PSC, en aquest sentit, no aborda tota la qüestió, igual com no aborda un tema que nosaltres hem posat sobre la taula moltíssimes vegades, que és la protecció de les dades personals dels activistes polítics. Hem viscut a Catalunya la qüestió del Cescicat, hem viscut, a Catalunya, per exemple..., alguns tenim companys i companyes que ara amb el Mobile World Congress no podran treballar perquè a les seves empreses de càtering per a les quals treballen resulta que Mossos d'Esquadra els fa arribar unes llistes negres de persones que no poden participar en aquests tipus de càterings perquè tenen un determinat perfil ideològic, i, per tant, en aquells esdeveniments on hi va Joan Carles o Felip de la Casa de Borbó resulta que no hi poden haver determinades persones treballant de cambres i cambres. I, per tant, això és una qüestió que a nosaltres ens preocupa enormement: com està la qüestió de les dades.

Però la moció del PSC se centra en una visió molt concreta, i quan d'alguna manera nosaltres esmenàvem amb tota la bona intenció del món i dèiem: «Doncs, sí, anem a obtenir el màxim de dades per lluitar contra el frau, contra la corrupció, contra l'elusió fiscal», i, per part del PSC se'ns diu: «Sí, però sempre dins de les competències de la Generalitat de Catalunya»... És a dir, quan, al final en la balança, i quan plantejem augmentar la lluita contra el frau, el que se'ns posa sempre de manera reiterada és la qüestió de les competències, veiem que al final l'objectiu d'aquesta moció és un altre: l'objectiu d'aquesta moció és generar una caricatura sobre l'independentisme; és l'enèsima discussió sobre el cas Vidal; és fotre-li una querella, una denúncia a Vidal, tal com es planteja en el setè punt de la moció, quan aquest senyor té ja vint-i-quatre procediments oberts, segons va informar ahir el ministre de Justícia, tot un exercici d'agilitat de l'Administració de justícia espanyola que no trobem en tants i tants altres casos. I, per tant, nosaltres, col·laborar amb la caricatura de l'independentisme, doncs, com deuen comprendre, i suposo que no cal que expliqui per què, no hi col·laborarem.

En qualsevol cas, en tot el que sigui demanar informes, doncs, comptin amb el nostre vot, perquè és evident que el Govern, doncs, ha de donar compte en aquesta cambra amb la màxima transparència.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Salellas. A continuació, per a fixar la seva posició, en representació del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot, té la paraula el senyor Joan Coscubiela.

Joan Coscubiela Conesa

Gràcies, senyora presidenta. Senyor vicepresident, diputats i diputades, Catalunya Sí que es Pot donarà suport a aquesta moció, i ho farem en totes en les que coincidim en el seu plantejament, i no ens deixarem condicionar, lògicament, per cap tipus de convenció moral, que tenim el nostre criteri i la capacitat per defensar-lo.

El que ha passat té una especial gravetat, i per molt que el Govern intenti tancar-ho i passar pàgina nosaltres no ho farem, perquè no és un conflicte polític entre l'Estat espanyol i la Generalitat, que ja de per si seria greu, és un conflicte entre el poder polític i la ciutadania, perquè el que s'ha pretès claríssimament amb aquestes afirmacions és intentar explicar que és legítim vulnerar els drets fonamentals de les persones per acon-

seguir un objectiu polític. I això és el que posen de manifest les declaracions del senyor Santi Vidal.

Permetin-me que els digui, també, que aquestes declaracions, i sobretot el que ha passat després, posen de manifest el carreró sense sortida en el que s'han situat els defensors de la unilateralitat *light*, la unilateralitat de paper, de cartó pedra, no aquella que va acompanyada d'insubmissió, que seria legítima, però que de moment no sento ningú que l'estigui plantejant.

El referèndum no sols és legítim, sinó que esdevé imprescindible en termes democràtics. Nosaltres n'hem estat els primers defensors, sobretot davant dels que el van considerar pantalla passada. La independència és legítima i a més té arguments seriosos per ser defensats. El que no és possible és plantejar aquesta unilateralitat *light*, que es vesteixi com es vesteixi –de plebiscitàries, de desobediència, de desconnexió, de transitorietat jurídica, d'astúcia– no sols no és viable, sinó que a més a més té greus conseqüències democràtiques, com s'ha vist arran del cas Vidal.

La gravetat de les informacions del senador Santi Vidal augmenta a partir del comportament del Govern –del Govern–, dels grups que hi donen suport i del grup que el suporta, que no és exactament el mateix, encara que les conseqüències són les mateixes. Els recordo com ha anat la cosa, la trajectòria és la següent: primer, silenci durant molts dies del vicepresident Junqueras, que va passar la pilota a la portaveu del Govern. Un desmentiment de la portaveu del Govern, que, clar, em deuen permetre vostès –em sap greu, no està aquí l'amiga, que és amiga, Neus Munté– que, després del que ha passat amb la reunió Rajoy-Puigdemont, qualsevol desmentiment de qualsevol portaveu del Govern no sigui creïble, des d'aquest punt de vista: hauran de recuperar vostès l'autoritat moral per fer desmentiments. Ratificació, després, en primera instància, del Santi Vidal. Ho recordo, eh?, ho ha dit: «No, no, em ratifico en això, perquè a més ho feia perquè ho crec i per animar la parròquia.» Endarreriment evident de la compareixença parlamentària per donar explicacions del tema. Dimissió del senador. Però de moment l'única explicació que ha donat és: «Escolti, jo això ho feia per donar ànims a la gent en aquest procés imprescindible.» Crec, sincerament, que així no es donen ànims a la gent: aquest és el camí per a la frustració.

I després ja arriba el *súmmum*, quan el vicepresident Junqueras al final compareix i per tota explicació ens diu: «El senyor Santi Vidal s'ha explicat malament, ha estat un error.» Home, a veure, tots ens expliquem malament al llarg de la nostra vida –jo, moltes vegades–, però, escolti, explicar-se malament durant tres mesos seguits davant de tanta gent és alguna cosa més que explicar-se malament. Jo vaig tenir un mestre que es deia López Bulla que deia: «Mira, un error és un error. Un error que es fa dues vegades és un error repetit. A partir de tres vegades, l'error és una opció.» En aquest cas, és una opció política. I el problema és fins a quin punt aquesta opció política és una cosa d'un joc solitari –ho vaig dir ahir– del senyor Santi Vidal o bé forma part d'una estratègia.

Miri, escolti, la veritat, tant amb el comportament previ, deixant que això es proliferés... Santi Vidal era la persona més reclamada per fer aquest tipus d'actes, era aplaudit, les seves intervencions es reproduïen a la xarxa, era un veritable heroi d'aquest procés, m'entén? Llavors, com que les de després..., que és «s'ha equivocat, no s'ha explicat bé», posen de manifest que no estem davant d'un error, sinó que estem davant d'una opció política, que no és individual, sinó que és col·lectiva.

I arribat aquest moment, nosaltres continuarem insistint en plantejar iniciatives per part nostra, i les iniciatives dels altres grups les recolzarem. Per què? Perquè s'aclareixin les intervencions del senyor Santi Vidal? Crec que no es podran esclarir mai, però sí per tenir la seguretat de que vostès abandonen aquesta estratègia de creure que es pot animar la gent en un procés legítim enganyant-la dient que cobraran mil euros de pensió de seguretat social, que tindrem 200.000 euros d'inversió o que resulta que aquí tot seran flors i violes. No, nosaltres davant d'això no podem compartir-ho.

I entendran –i amb això acabo– que, tenint en compte que l'única explicació que fins ara ha estat del Govern és desmentir que això ha passat i que el Santi Vidal anava per lliure i s'havia equivocat, no sigui creïble. Des de la negació de la reunió Rajoy-Puigdemont, qualsevol desmentiment que facin vostès no té aquest tema de credibilitat, han de

posar algun argument més sobre la taula que el desmentiment. Els seus desmentiments valen el que s'ha vist: res.

La presidenta

Gràcies, senyor Coscubiela. A continuació, té la paraula el senyor Sergio Santamaría, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Vicepresidente, diputadas, diputados, me dirijo al Gobierno y al grupo que le apoya, ¿no?, incluida la CUP, ¿eh?, porque no podemos olvidarnos de ustedes en ningún caso en toda esa historia.

¿Se acuerdan del señor Vidal? Sí, ¿no? Señor Junqueras, ¿sí? ¿O no?, ya lo ha olvidado? Sí, ese juez, senador, asesor, consejero áurico, padre de la Constitución catalana, y paradójicamente para ustedes parece que pasaba por ahí, ¿no? Y lo más grave es que todavía, a fecha de hoy, no sabemos si mentía o decía la verdad. O tal vez sí la decía, ¿no? Qué épico todo esto, ¿verdad? Es impresionante.

¿Y recuerdan, también, señor Junqueras, al señor Salvadó? Sí, ese secretario de Hacienda, que todavía sigue ahí –que todavía sigue ahí–, parece ser que dedicado a montar una hacienda catalana ilegal. Señor Junqueras, usted no quiere contar a qué dedica el tiempo libre. (*Rialles.*) No. Usted lo que está haciendo..., está haciendo algo más grave: está jugando a conspirar. Por tanto, mida bien sus pasos, señor Junqueras.

Ayer en la sesión de control usted no dijo toda la verdad sobre el caso Vidal. Hay veintiséis denuncias –no veinticuatro, señor Salellas, veintiséis denuncias– en marcha, y no solo una querrela archivada por el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña. Y, además, no son nuevos en esto de usar datos personales ilegalmente. A la Asamblea Nacional Catalana, su brazo callejero, le han caído doscientos mil euros de multa por la encuesta del 9-N en la que utilizaron datos personales de los catalanes. No pisotee nuestros derechos fundamentales.

Y si no lo han hecho de verdad, queréllense contra quienes así lo han reconocido públicamente, porque, de lo contrario, solo cabe concluir que los tres tenores –Vidal, Salvadó y Rufián– han dicho la verdad y lo han cantado ante su público, sí, ustedes, señores de Junts pel Sí.

Todo este sainete se asemeja más a una conspiración contra el Gobierno democrático de España, salvo, como digo, que lo desmientan categóricamente y cesen en sus cargos por conspirar o por mentir. Lo malo es que así llevan desde el año 2012, enredándonos con lamentables espectáculos que son más propios de repúblicas bananeras que de democracias consolidadas. Dejen la épica, por favor, y cuiden la estética en su puro sentido filosófico –a lo mejor usted nos puede dar una charla, una lección magistral al respecto, señor Junqueras.

Miren, al señor Mas le ha costado la broma sentarse de momento en el banquillo de los acusados por desobediente. Y a la señora Ortega, y a la señora Rigau, y próximamente al señor Homs. Y los que vendrán de no rectificar. Están a tiempo, ¿eh?

Al señor Vidal le obligaron a dimitir porque cantó *La traviata*, porque verbalizó lo que vienen maquinando desde hace tiempo, y al final les han dejado en cueros, ligeros de ropaje político, y eso usted algún día lo tendrá que reconocer también. Al señor Santiago Vidal lo tenían en la sala de máquinas, en la cocina, y, pobre Santi Vidal, lo han arrojado por la borda. ¿Por qué? Por cascar más de la cuenta. (*Rialles.*) Poco..., de verdad, poco leal, entre compañeros.

Tienen ustedes, además..., tienen ustedes, y aquí se dijo en su día, un problema con el 3 por ciento. Y tienen otro además ahora: jugar a la conspiración para tumbar la democracia. Tómenselo muy en serio, ¿eh? De hecho, la semana que viene sigue el viacrucis judicial, el caso Palau, y Esquerra Republicana y la CUP dirán: «Esto es cosa de Convergencia.» Oiga, la corrupción moral también cuenta, ustedes están gobernando con Convergencia. ¿Eso no es corrupción? ¿O solo nos preocupamos de la corrupción económica? Es corrupción moral. Tal vez, quizá, más grave, señor Junqueras –más grave.

Mire, bordean el delito. Sí... (*Veus de fons.*) Bueno, bueno, hablaremos en otra ocasión de esa cuestión. ¿No van a pedir una comisión de investigación? Pues hablaremos de eso. Flirtean con el ilícito penal, pero les digo una cosa: el estado de de-

recho les observa. (*Remor de veus.*) Y no habrá respuesta desmedida –escúchenme, que esto les va a gustar más todavía–, ni violenta. No habrá respuesta desmedida ni violenta como la CUP desea, sino escrupuloso cumplimiento de la legalidad democrática a través de la acción de la justicia. No pongan las instituciones catalanas al servicio de la independencia, háganlo al servicio de los catalanes. Han abandonado a su suerte aquellos que no comulgamos con ruedas de molino, pero les aseguro que no nos someterán, porque, aunque que nos tengan fichados al más puro estilo de un estado policial, de poco les va a servir.

En definitiva, todo es demasiado cutre. En lugar de gobernar la autonomía, juegan a desafiar la legalidad democrática. Ahí queda eso, ¿eh? Es pueril.

Concluyo. Nosotros vamos a respaldar en su integridad la moción que ha presentado el Partido Socialista, porque nos parece del todo punto procedente. Nada más.

Muchísimas gracias.

La presidenta

Gràcies, senyor Santamaría. A continuació, per a pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la senyora Romero.

Alicia Romero Llano

Gràcies, presidenta, de nou. Intentaré anar ràpidament. Diputat Salellas, començo per vostè. Breument: no va de dades personals, aquesta moció; no tracta el tema de les dades personals, i vostè ho sap tan bé com jo. Aquesta moció parteix d'unes declaracions del jutge Vidal que posen en «entredit» la feina del Govern. I jo crec que el Govern el que ha de fer primer de tot, i hauria d'haver fet –ja l'hi vaig dir al vicepresident Junqueras–, és comparèixer a petició pròpia com més aviat millor. Si això va sortir un divendres, eh? –i en això coincidim–, dilluns, dimarts hauria d'haver comparegut, i no vint dies més tard; sí, ho van demanar ells, però llavors els grups també.

I, miri, també diré una cosa al Grup de Junts pel Sí, i a vostè, vicepresident: «transparència» volia dir venir de manera urgent a comparèixer no només vostè, la resta de consellers. «Transparència» vol dir, quan es presenten a comissió a votar compareixences perquè vinguin els consellers a donar explicacions, que es voti que sí. Això és transparència i vostès no han fet això. I ens han obligat a presentar una comissió d'investigació perquè aleshores veurem si venen a donar totes les explicacions oportunes. Si no hi ha res a amagar, per què no som transparents i expliquem les coses? Doncs, miri, com que no ho són ens obliguen a presentar comissions d'investigació i ens obliguen a presentar mocions com aquesta.

Que, com deia el senyor De Páramo, tant de bo no l'haguéssim hagut de presentar, però ens hi obliguen, perquè allò de «la feina ben feta no té fronteres» s'ha acabat en aquest Govern. No fan les coses ben fetes. No estan fent les coses ben fetes amb les dades fiscals, amb l'Agència Tributària. I volem que ens expliquin com les estan fent. Sí, tenim dubtes molt raonables, perquè hi han molts agents que treballen amb vostès que ens ho expliquen.

Miri, i a més a més és que com que a vostè l'únic que li agrada, senyor Junqueras, és fer grans titulars que amaguen algunes coses que volem que ens expliqui, com, per exemple, dir que del 2014..., entre el 2015 i el..., 2014-2015 han aconseguit vostès 360 milions d'euros de frau fiscal. Bé, vostès..., sí, vostès. El 80 per cent d'aquests ingressos, via Oficines Liquidadores, que són les que fan revisió de tots els expedients que liquiden. Sí, sí. Per tant, expliqui-ho: no és l'Agència Tributària, són, en aquests moments, les Oficines Liquidadores, que vostè es vol carregar sense tenir una solució preparada perquè puguin garantir els ingressos, que en aquests moments arriben pels impostos cedits. (*Veus de fons.*) Diu que no? Perfecte, expliqui'ns-ho: ens presenta d'aquí a dos mesos aquests informes i veurem si no és així. Tant de bo no sigui així, eh?, pel país i pels catalans i les catalanes.

En tot cas, presentem una moció que s'ha millorat amb la transacció que hem fet amb Junts pel Sí. No sé per què es queixa tant, si després l'ha de votar a favor, amb la proposta de Ciutadans. I em sap greu que no hàgim pogut incorporar la de la CUP. Però, en tot cas, si són tan transparents de veritat, no ho siguin només en aquesta moció, siguin-ho en tot.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyora Romero.
Cridem a votació.
Senyora Senserrich, per què em demana la paraula?

Maria Senserrich i Guitart

Per al·lusions d'un diputat. Sí?

La presidenta

Trenta segons.

Maria Senserrich i Guitart

Senyor Santamaría, si us plau, no ens parli de conspiracions, ni de lleialtat –si us plau, si us plau–, i molt menys..., li demano que no amenaci els diputats i diputades d'aquesta cambra, que fem la nostra feina dignament, escollits a les urnes.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Senserrich. Senyor Salellas, per què em demana la paraula?

Benet Salellas i Vilar

Per demanar-li votació separada del punt 1 i del punt 7 de la moció.

La presidenta

Senyor Santamaría, per què em demana la paraula?

Sergio Santamaría Santigosa

Sí, presidenta, por alusiones de la señora Senserrich.

La presidenta

«Allusions», ha dit?

Sergio Santamaría Santigosa

Alusiones de la señora Senserrich.

La presidenta

Trenta segons.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Señora Senserrich, nada más lejos... Señora Senserrich, que le estoy comentando. Nada más lejos de mi intención. Yo no amenazo a nadie, si, ya ve, soy un humilde diputado. Soy un humilde diputado, lo que pasa, que me creo lo que digo, no como ustedes que están todo el día haciendo componendas.

Mire, en política, hay que estar preparado para todo, y, sobre todo, lo que no se puede tener en política es la piel tan fina. Cuando ustedes atropellan los derechos democráticos sistemáticamente de los ciudadanos catalanes usando datos fiscales, y me viene a decir que yo estoy amenazando. Hombre, por favor. De verdad, seréne se, tranquilícese, que a todos, de verdad se lo digo, nos irá mucho mejor.

La presidenta

Gràcies, senyor Santamaría.

S'ha demanat votació separada dels punts número 1 i número 7. Per tant, votarem primer el número 1, després el 7 i després la resta de la moció. D'acord? *(Pausa.)* Doncs, comencem.

Votem el punt número 1.

Comença la votació.

El punt número 1 ha estat aprovat per 124 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

A continuació, votarem el punt número 7.

Comença la votació.

El punt número 7 ha estat rebutjat per 63 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció.

A continuació, votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La moció sobre obtenció de dades fiscals ha estat aprovada per 133 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política fiscal

302-00113/11

El punt següent de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política fiscal (*remor de veus*), presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Fernando de Páramo.

Si us plau, els demano, com sempre, que surtin de pressa i en silenci per poder continuar.

(Pausa.)

Senyor De Páramo, quan vulgui.

Fernando de Páramo Gómez

Sí; gràcies, presidenta. Vicepresident Junqueras, diputades, diputats, companys... Bien, ¿por qué presentamos esta moción? Pues, muy sencillo, porque creemos que en democracia los presidentes de gobierno tienen que venir a dar la cara en los parlamentos. Básicamente por eso. Porque sean del partido que sean, piensen lo que piensen, los presidentes lo son de todos los ciudadanos, y, por tanto, se deben a ellos, y tienen que venir al Parlamento a dar explicaciones siempre.

Y es legítimo votar en contra. Es legítimo votar en contra de que un presidente no comparezca, como hicieron ayer los compañeros diputados de Junts pel Sí y de la CUP. Es legítimo bloquear que un presidente no dé la cara –es legítimo. Es legítimo, también, que el presidente se esconda detrás de un reglamento y detrás de unos diputados para no venir a dar la cara. Pero también entenderán que es legítimo decir que ayer se bloqueó que en una democracia del siglo XXI un presidente siga escondido y no se atreva a venir a la casa de todos los catalanes, que es el Parlamento de Cataluña.

Pero, mire, cuando alguien no da la cara es que tiene algo que esconder, si no, si el presidente estuviese completamente convencido de que lo que dijo el señor Vidal es mentira, vendría aquí a explicárnoslo a todos los catalanes. Pero no, no se atreve; no se atreve y además cuenta con cómplices, que son el grupo parlamentario que da apoyo..., y, por supuesto, el otro grupo parlamentario que da apoyo al Gobierno.

Pero hay que aceptar los resultados en democracia –hay que aceptarlos–, incluso cuando son para bloquear que un presidente venga a dar explicaciones. Y hay que aceptarlos, es una norma básica de toda la democracia: respetar los resultados. A veces se gana y a veces se pierde. Yo creo que en el caso de ayer perdieron no solo todos los grupos de la oposición, sino también muchos catalanes que se van a quedar sin saber la verdad sobre el tema Vidal de manos del presidente de la Generalitat. Pero así es: a veces en democracia se gana y a veces en democracia se pierde.

Nosotros ¿qué vamos a hacer? Seguir trabajando para que de una vez en Cataluña no puedan ustedes bloquear la comparecencia de un presidente, tener más diputados, tener más apoyo. Eso es lo que tenemos que hacer los partidos en democracia. Les recomiendo que hagan ustedes lo mismo en el Congreso de los Diputados: sigan trabajando, y algún día, cuando abandonen el grupo mixto, quizás puedan cambiar también las leyes. Lo que pasa que ustedes son más de saltarse las leyes que de trabajar.

El objetivo de esta moción es garantizar que no se ha presentado ni se van a seguir utilizando datos de todos los catalanes; es garantizar que no se han utilizado para fines ilegales los datos de todos los catalanes; es garantizar que nadie ha espiado ni va a espiar a los catalanes; que nadie lo ha hecho ni van a hacer bases de datos con los datos de forma ilegal de todos los catalanes; que no se enviarán comunicados, ni se han enviado haciendo escoger a los catalanes entre buenos y malos, entre cumplir o no cumplir con la legislación.

Yo entiendo que serán coherentes en el punto número 1 de esta moción y votarán en contra, otra vez, como hicieron ayer, de que el *president* Puigdemont venga en sede parlamentaria a dar explicaciones y a dar la cara. Me imagino que serán coherentes con el bloqueo de ayer y volverán a votar que no a ese punto 1.

Pero tienen una oportunidad en el resto de puntos de la moción. Tienen una oportunidad para explicarse antes de esa comisión de investigación que vamos a poner en marcha; una oportunidad que les damos otra vez: desde los líderes de la oposición les volvemos a dar una oportunidad, señor Junqueras, además de esa comparecencia y de las preguntas que le hemos hecho, que algunas las contesta usted, las que le gustan, y otras

no, le damos otra oportunidad de que voten a favor de esta moción para esclarecer todavía más la situación. Porque si ustedes contestan las preguntas, si el presidente viene a dar la cara, si votan a favor de estas mociones, nosotros no les volveremos a preguntar por el caso Vidal; pero si ustedes no contestan las preguntas, bloquean que venga el presidente a dar la cara y votan en contra de las mociones de toda la oposición, entenderá que nosotros le preguntaremos cada día hasta que ustedes respondan.

Por tanto, tienen de nuevo una oportunidad: aprovéchenla, esta vez –aprovéchenla. Es una forma de esclarecer todo lo que ha ocurrido con esas declaraciones del señor Santiago Vidal, que recordemos que estuvo durante tres meses en once actos por toda Cataluña, promocionados por su partido, y que nadie de su partido levantó la mano en un acto y dijo: «Este señor está mintiendo.»

Por tanto, creemos que tienen que aprovechar esta oportunidad que les damos otra vez desde la oposición, que ayudará a que se esclarezca la situación y que no tengamos que preguntarle más. Se han aceptado enmiendas, además, por parte de Catalunya Sí que es Pot y por parte del Partido Socialista de Cataluña, y creemos que es una oportunidad para que de una vez por todas sepamos si el señor Vidal mentía o si el señor Vidal decía la verdad.

Muchas gracias.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor De Páramo. A continuació, per a defensar les esmenes presentades, pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la senyora Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Gràcies de nou, presidenta. Doncs, com deia el senyor De Páramo, el Grup de Ciutadans presenta aquesta moció després de la interpellació que feia amb relació a les declaracions del jutge Vidal. Des del Grup Socialista, que ens semblava bé, o ens semblen bé la majoria dels temes i punts que plantejaven, molts d'aquests complementaris a la moció que tot just s'ha presentat en el punt anterior, ens semblava que hi mancava un element important, que és al que fa referència a la nostra esmena.

Nosaltres creiem que, malgrat que han comparegut tard, el Govern ha comparegut tard, no ho ha fet a petició pròpia, no ho va fer de manera urgent en un tema tan greu com van ser aquestes declaracions del jutge Vidal..., el que ens sembla que, després del desmentiment que va fer el vicepresident Junqueras dimecres a la Comissió d'Afers Institucionals, el que caldria, tenint en compte que ha dit que són mentida, no?, o ha desmentit aquestes afirmacions..., com a mínim, el que caldria és que el Govern, doncs, iniciés accions legals contra el senyor Vidal. Bàsicament perquè el senyor Vidal ha vingut a dir que el Govern fa coses il·legals; és a dir, clar..., és que els diu que han comès un delictes. I, per tant, si jo faig les coses bé, no deixo que una persona..., no una persona qualsevol sinó que un jutge i un exsenador digui que cometo delictes en l'ús i en la tasca que desenvolupa el meu Govern.

Em sembla increïble que en el punt anterior el Govern hagi votat, i el grup que hi dona suport, en contra d'una esmena similar que presentava Ciutadans. Em sembla increïble que el Govern no vulgui emprendre cap acció legal contra una persona que posa en «entredit» la tasca que està fent el Govern; no perquè la faci malament o bé, que aquesta seria potser més una tasca que fem l'oposició, de dir-los que no fan les coses prou bé, és que el diu és que no les fan de manera legal. I això ens sembla increïble en un estat de dret i en la situació que ens trobem en aquests moments.

Per tant, el que nosaltres demanem amb l'esmena que presentem al Grup de Ciutadans, és que el Govern, desmentint aquestes afirmacions, i per tant deixant clar que no són certes, iniciï les accions legals pertinents contra aquesta persona. Seria allò lògic, a qualsevol país i estat democràtic, això passaria. No sabem quines són les raons de per què això no es fa.

Podem tenir-ne algunes idees, no?, però preferiria quasi ni dir-les aquí. Tant de bo no sigui perquè no volen escoltar el jutge Vidal, perquè el jutge Vidal sap massa coses, o sap altres coses, o podria deixar-los amb la cara vermella de la vergonya que podríem sentir si escoltèssim algunes coses. Potser perquè resulta que al final sí que pot ser veritat –no ho afirmo–, podria ser veritat que tingués un guió, que anés repetint en els seus

actes, no?, com diu el senyor Coscubiela, un guió que li passa Esquerra Republicana, perquè al final els actes els convoca Esquerra Republicana.

Doncs, si és que no, per què no ens ho explica, senyor Junqueras? Però que havia embogit, el senyor Vidal? Perquè, és clar, al final, si aquest senyor tenia un guió i l'explicava, per animar, potser hi posava més salsa, eh?, segurament. Bé, qui l'hi donava? Era un guió? El tenia?, no? O és que aquest senyor havia embogit? És a vegades, vostès, amb les seves poques explicacions sembla que aquesta persona hagués embogit. Dic «poques», perquè dir «no, no, no», tres vegades..., home, deu entendre vostè que no és de donar gaires explicacions. (*Veus de fons.*) Ha dit que «no, no, no, no és veritat», això és el que va dir.

Per tant... (*Veus de fons.*) No, cinc hores i mitja en què va parlar de moltes coses i va deixar moltes coses sense dir. En tot cas, va dir tres vegades que no. Està bé. Però nosaltres creiem que no va explicar el que estava passant durant tantes sessions d'actes organitzats per Esquerra Republicana pel territori. No sé què deuen pensar els seus companys de Junts pel Sí, eh?, en tot cas els que no són d'Esquerra Republicana. Però, en tot cas, jo estaria molt preocupada per les coses que diu, i sobretot per les coses que es veu que fa el Govern o que no fa. I, ho repeteixo, en l'àmbit de l'Agència Tributària, que és on es treballen les dades fiscals i on es treballa, en teoria, doncs, per tenir una estructura d'estat preparada per quan l'1 de setembre sembla que desconnectin, o almenys això és el que diu el senyor Salvadó, que és l'altre protagonista d'aquesta pel·lícula.

Sincerament, haurien de fer les coses bé, hauríem de garantir que es fessin bé, que es fessin dins la legalitat, perquè tots estiguéssim una mica més tranquils. La nostra esmena anava en aquesta línia. Escolti'm, si vostès el desmenteixen, doncs, si us plau, presentin les accions legals oportunes, perquè, si no, el seu vot contrari, com el que han fet ara fa un moment, ens fa dubtar –ens fa dubtar– de que aquest senyor hagi mentit. Ens fan dubtar. I amb tants dubtes, clar, al final un pensa que segurament ens amaguen coses. I com que tenim aquests dubtes, per això al final hem d'acabar presentant aquestes mocions, abans la del PSC i ara la de Ciutadans. I per això esperem escoltar-los en una comissió d'investigació.

Però, de veritat, vicepresident, el que més ens preocupa és que vostès no facin les coses bé. I és que ens posin..., sí, ens portin al cap del carrer sense tenir res preparat, enganyant la gent i posant el país en una situació difícil. Espero que vostès no permetin això, perquè això seria una indigna irresponsabilitat política molt gran.

Per tant, aquesta és la nostra esmena. Creiem que el diputat De Páramo l'acceptarà, però ja sabem que no s'aprovarà, perquè ja han fet aquesta votació contrària fa un moment, i espero que donin les explicacions oportunes del perquè no.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Romero. A continuació, té la paraula el senyor Joan Coscubiela, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Joan Coscubiela Conesa

Gràcies, senyora presidenta. Costa una mica no repetir-se en dues mocions que van una darrere l'altra; per tant, reitero el que he dit abans: nosaltres donarem suport a totes aquelles mocions, plantejaments, que permetin impedir que això es tanqui en fals. I, en aquest sentit, és el plantejament que hem fet amb relació a la moció del Grup de Ciutadans. No la votarem tota sencera, ja ho hem parlat amb el Fernando de Páramo, per raons que explicaré.

Deixi'm afegir a les coses que he dit abans que jo necessito..., el nostre grup necessita creure que el senyor Santi Vidal va mentir, entre altres coses perquè seria molt dur pensar que un està en un país en què el seu Govern és capaç de fer aquestes coses. Però torno a insistir-hi: fins ara les explicacions que s'han donat són tan pobres com un desmentiment del Govern que, ho torno a dir, cada vegada té menys credibilitat, des d'aquest punt de vista. I quan es nega la compareixença del mateix Santi Vidal, i quan es nega la compareixença del mateix president del Govern està posant molts més dubtes en aquesta qüestió.

Jo tinc..., no crec que el que va explicar fos veritat, tot i que algunes vegades escoltant el senyor Sergio Santamaría crec que és veritat... Crec que l'única possibilitat de que hi hagi una part de veritat en el que va dir Santi Vidal és en el tema de que el Go-

vern de la Generalitat ha aconseguit ja l'assessorament dels serveis secrets d'un altre país per a la seva agència d'intel·ligència, perquè...

Això pot ser veritat, eh?, perquè pot arribar a ser veritat i fins i tot que hagi estat exitosa, la primera operació d'aquesta agència d'intel·ligència amb suport d'una potència estrangera, perquè només així s'explicarien les intervencions del senyor Sergio Santamaría, que està claríssim que deu ser un doble agent del Govern de la Generalitat infiltrat dins del Partit Popular, perquè del contrari no s'entén com els fa a vostès la feina tan meravellosa que els fa, perquè sentint-lo a ells a vostès no els erosiona, a vostès se'ls alimenta amb aquest imaginari, no?, d'aquest PP i d'aquesta Espanya tal com és, perquè extrapola tant les coses que al final resulta que potser sí, potser sí que és un doble agent infiltrat per a aquesta agència de seguretat amb suport estranger. Dit això, a veure, no, és que vostè és molt hàbil. No és el cardenal Mazzarino, «simula i dissimula», però déu-n'hi-do el que deu haver après d'ell, des d'aquest punt de vista, políticament.

Dit això i centrant-me en aquesta qüestió, li hem plantejat ja al Grup de Ciutadans..., donarem suport a la primera part amb la transacció que ens ha plantejat. Creiem que les explicacions del president de la Generalitat no han de ser només amb relació al que ha passat, sinó també a garanties de futur. Donarem suport al tema –i ho hem plantejat nosaltres, hem plantejat una esmena, en aquest sentit– de que si el Govern de la Generalitat diu que això és mentida, tenint en compte que no és una mentida normal, sinó que és una mentida amb la que els imputa la comissió de delictes, i això des d'un punt de vista jurídic és el tipus penal de calúmnies, és a dir, s'ha calumniat el Govern imputant-li la comissió de delictes greus, perquè, si és mentida, la imputació de delictes greus és una calúmia, el que menys pot fer el Govern, lògicament, és defensar-se, des d'aquest punt de vista.

I això no té res a veure amb la defensa del senyor Santi Vidal en la seva condició de ciutadà. Els que hem defensat el Santi Vidal en tota la seva trajectòria, quan s'ha complicat la vida dins de l'àmbit de Jutges per a la Democràcia, quan resulta que, a més a més, s'ha posat legítimament a preparar un redactat de constitució catalana, i nosaltres quan ha estat perseguit li hem donat suport, creiem que això no tapa, absolutament, que el que ha passat pugui tenir determinades conseqüències.

I no creiem que aquesta sigui una solució. El tema judicial mai és la solució, però hi ha una manera –hi ha una manera– de resoldre això, i és tan senzilla, senyor vicepresident –és vostè el que té més nivell en aquest moment del Govern en aquesta sala–, com que vostès acceptin dues coses: que comparegui el senyor Santi Vidal i que comparegui el president del Govern. Amb aquestes dues compareixences potser sí que, si donen explicacions serioses, el tema estarà tancat; mentrestant, deuen entendre vostès que la simple afirmació del Govern de que el que ha dit el senyor Santi Vidal és mentida no pot ser cap argument que nosaltres rebem, perquè també era mentida la reunió Rajoy-Puigdemont i al final ha estat veritat.

Vostès tenen un problema a partir d'ara, eh? Els ho he dit abans i els ho torno a repetir: han perdut tota la credibilitat. Cada vegada que vostès desmenteixin alguna cosa, ho podem dubtar. Han de recuperar la seva credibilitat, i això no es recupera fàcilment. Vostès han apostat per usar el doble llenguatge, la doble vida, una cosa i l'altra, i, clar, això té conseqüències. Es pot enganyar moltes vegades a un, una vegada a molts, però moltes vegades a tothom i simultàniament, fins i tot per vostès és un objectiu una mica ambiciós.

Per tant, hi donarem suport amb les esmenes que s'han plantejat.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Coscubiela. A continuació, per a defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí, té la paraula el senyor Antoni Castellà.

Antoni Castellà i Clavé

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Obsessió. La definició de l'«obsessió» és una «pertorbació anímica produïda per una idea fixa que amb constant persistència assalta la ment». I aquest pensament o sentiment sempre –sempre–, en desacord amb el pensament conscient, amb la realitat o amb la veritat, però, malgrat tot, persisteix i ho embolcalla tot. De fet, l'obsessió és una «preocupació que domina i acapara l'atenció in-

tellectual i que normalment fins i tot va acompanyada d'un penós sentiment d'ansietat». (*Alguns aplaudiments.*)

Jo crec, senyores i senyors diputats, que aquesta moció és la descripció d'una obsessió ansiosa sobre el senyor Santi Vidal i els secessionistes. I vostès estan obsessionats, i això els provoca ansietat, i això no és bo. Perquè, a més, quan tens ansietat i estàs obsessionat i no et pots dedicar a res més, ni tan sols tenen temps «a tener tiempo libre», com deia el senyor Santamaría. I jo intentaré que això, doncs, no passi, perquè no crec que sigui bo que hi hagin diputats amb ansietat ni que estiguin obsessionats.

Perquè probablement tota la seva angoixa respecte al que està passant ha quedat desmentida per si sola, però probablement massa ràpid, dins de la lògica normal del parlamentarisme dels partits. Perquè probablement vostès esperaven, com passa en tots els àmbits, que el senyor Santi Vidal no desmentís res, i resulta que ho va desmentir, i potser, massa ràpid. I vostès segur que estaven convençuts de que no dimitiria, perquè aquí no dimiteix mai ningú, i va dimitir, i, per tant, agafa això a contrapeu.

Per cert, faig parèntesi: no hi ha cap tipus de conspiració. I parlar, alguns diputats, de «conspiració», quan tenim, i encara portarà cua, tota *la operación Cataluña?* Home, per l'amor de Déu. I parlar de «corrupció»? Home, corrupció... (*Aplaudiments.*) Senyor Santamaría, si donessin la copa del món a la corrupció, la guanyaria el Partit Popular, però la guanyaria un any, i un altre, i un altre i un altre. Per tant, jo crec que no.

I esperaven que el president no parlés. Perquè, una vegada havia dimitit, el president de la Generalitat, respecte a un senador que ha dimitit, no tindria per què parlar. I hem tingut gairebé dues sessions de control monogràfiques. Per tant, ha parlat. Suposo que esperaven que no comparegués ningú del Govern. El vicepresident va comparèixer durant cinc hores i el secretari d'Hisenda, durant tres hores.

O que no es fes cap acció concreta d'ofici. I l'acció d'ofici, per a tota la seva tranquil·litat, i això anirà traient ansietat també..., és que d'ofici, doncs, l'Autoritat de Protecció de Dades està fent auditoria de totes les dades gestionades per l'agència. Per tant, tranquil·litat, que les coses es fan bé.

O que no volguéssim dialogar en aquestes mateixes mocions. Jo crec que hi ha un exemple diferent entre aquesta moció i l'anterior. En l'anterior moció es demanava donar informació. Transparència? Tota la del món. Per això hem arribat a un acord, i tant que sí. Probablement la diputada Romero..., l'obsessió potser sí, una mica; l'ansietat, ja no; ja no, perquè hem aprovat donar tot tipus d'informació.

Però, en aquesta, nosaltres estàvem disposats, diputat De Páramo, a arribar a un acord. De fet, en els punts en què vostè, amb tota la intenció, i és lògic i és legítim, parla de que es garanteixi que no fem les coses irregulars, o que el Govern no les faci irregulars, plantejàvem esmenes amb l'objectiu senzillament de positivitzar. I la resposta ha estat que no, que no hem arribat a un acord. És a dir, és legítim, però probablement no hi ha cap interès en que s'aprovi la moció, sinó en posar de manifest, jo crec, aquesta obsessió.

I és en aquest sentit que votarem en contra d'aquesta moció. Perquè és evident que no hi ha cap dubte, i no han de tenir cap dubte, que totes les accions que porta aquest Govern es fan en funció de la llei vigent, només faltaria, com no pot ser d'una altra manera. I vostès tenen tot el control parlamentari per saber que això és així. La voluntat del Govern serà absolutament de transparència.

I nosaltres complirem. Així com espero, d'aquí a uns mesos, quan fem el referèndum, que el farem, si guanya el sí, que aquest diputat espera que això sigui així, i canvia el marc legal i sobirà d'aquest país, espero que, igual que fem nosaltres ara, vostès també respectin aquell marc legal. I espero que no facin insubmissió del que serà aquell Parlament sobirà, que no és altre que el de Catalunya, si guanya el sí.

Gràcies, senyora presidenta.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Castellà. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula el senyor Sergio Santamaría, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Vicepresidente, le agradezco que permanezca en el plenario. A ver, va a ser complicado centrar el tiro dialéctico y parlamentario, ¿eh? Lo digo por-

que ustedes lo cogen todo así, a la primera: «¡El tiro!», y ya dice: «Uy, que vienen por aquí.» (*Rialles.*) El «tiro» dialéctico y parlamentario.

A ver, esto es una especie de moción, interpelación, donde, en fin, tanto el señor Coscubiela como el señor Castellà, cosa que les agradezco, me citan textualmente. Bien, al señor Coscubiela, con la debida deportividad desde el punto de vista de los recursos a la ironía, hombre, le ruego que, en fin, que no me compare con el señor Santi Vidal, por favor, ¿eh? Yo de agente no tengo nada, y menos doble, ¿no? (*Rialles.*) Entonces, si me confunde me deja en muy mal lugar.

Al señor Castellà..., sí que quiero ponerme un poquito más serio. Su 3 por ciento –su 3 por ciento–, sí, sí, el de su conglomerado, no es un 3 por ciento abstracto; ha afectado a la gente de la calle. Caso Innova: prótesis caducadas y poniendo la mano para cobrar comisiones. Ahí lo dejo, ¿eh? O sea, que no venga usted aquí con la retahíla de casos de corrupción, porque la suya es inhumana, porque ha afectado directamente a las personas. Tome nota. Y, en cualquier caso, ya cogeré el diccionario para buscar lo de la «obsesión», pero yo le diré una cosa: usted continúe; obsesión enfermiza, la de su proceso, que está finiquitado.

Voy al grano, si puedo. Señor Junqueras, tienen ustedes en Madrid un locuaz portavoz –y, en fin, saben a quién me refiero–, el ínclito Gabriel Rufián, que ha contado que *conseller* Romeva, responsable de Transparencia, hace cosas que no puede explicar. Y su director general habla de «ocultar información al enemigo». Vaya tela; o, mejor dicho, vaya tropa.

No obstante, ustedes van a tener una oportunidad de oro de salir bien parados de todo este rifirrafe: la comisión de investigación promovida por nuestro grupo, junto a Ciudadanos y al PSC, les va a ayudar a salir del entuerto. Señor Junqueras, repita conmigo: *transparencia*. ¿Verdad que es capaz? (*Veus de fons.*) Adelante. (*Rialles.*)

Mire, si impiden su correcto funcionamiento tienen muy poco...

La presidenta

Si us plau, això no és un diàleg.

Sergio Santamaría Santigosa

...de demócratas. No, no, yo lo hago para que se ejercite; o sea, que le agradezco que lo haga. (*Rialles.*) Si impiden su correcto funcionamiento tienen muy poco de demócratas, repito, aunque después de escuchar ayer a la ausente diputada Rovira, les digo que ya no les queda nada de demócratas, pero, bueno –ustedes saben a qué me refiero.

En cualquier caso, reconozca que se han pasado de frenada. Y eso (*l'orador riu*) –y me río, ¿eh?– que decía que querían hacer las cosas bien. Joder, pues vaya. Vaya ejercicio, ¿eh?, de pulcritud democrática.

Mire, dedíquense a trabajar de verdad en los asuntos vitales de la gente, pero no apuesten por la subversión. Sí, así de claro lo digo. ¿Pero por qué vamos a andar aquí con eufemismos? Ustedes están apostando por eso. De lo contrario, insisto, el banquillo se les va a quedar pequeño. Y eso será aplicación del estado de derecho, ¿eh?, no será otra cosa.

Mire, señor Junqueras: urgencias hospitalarias, colegios, dependencias, servicios sociales, el paro, las pensiones, las infraestructuras, el sistema de financiación. Anda que no tiene trabajo usted ahí para ponerse e hincar los codos, ¿eh? Y, sin embargo, ustedes siguen holgazaneando con la camama –una camama como una casa de payés– de la desconexión.

Lo ha dicho el señor Coscubiela, me ha parecido, y en eso me apunto, aunque con matices: nunca –nunca– unos pocos engañaron a tantos durante tanto tiempo. Pero se está descubriendo el pastel. Y, en todo caso, ese es el único logro de la operación independencia, que esa es la verdadera operación en la que ustedes nos han metido a todos.

Mire, les aconsejo que empiecen a gestionar la frustración, porque en política la falta de prudencia, de equilibrio y de medida es un disvalor, y usted sabe de lo que estoy hablando. Han montado una estrategia de clara y manifiesta provocación con un solo fin: hacerse las víctimas. Es su treta constante y permanente, que además está escrita en el manual del populismo más rancio, su nacionalismo decimonónico.

Dicen que el sufrimiento del pueblo es culpa de la opresión del Estado y llaman a romper las cadenas. Mire, yo les digo que los problemas de los catalanes se resuelven con gobernantes responsables que piensan y se ocupan de las personas. Luchar contra el

fraude fiscal es muy importante –usted lo recuerda permanentemente–, prioritario. Sí, señor Junqueras, pero bajar los impuestos a los catalanes, también. Y a esto último, usted se niega en redondo –en redondo, se niega a bajar los impuestos.

Mire, ¿van a dedicar 400 millones de euros a un referéndum ilegal? Déjenlo, y destínenlo a reducir las listas de espera en nuestros hospitales. ¿Van a destinar miles de euros a montar una hacienda propia? Déjenlo, eliminen barracones y construyan colegios. ¿Van a abrir embajadas? Déjenlo, y dedíqueno a la dependencia para asistir a nuestros mayores. Dejen, en definitiva, de asfixiar a la sociedad catalana, de intervenirla y de dirigirla. Porque la libertad, señor Junqueras, solo se echa de menos cuando se pierde, y con su Gobierno ese escenario lo veo muy, muy cerca.

Nada más. Muchísimas gracias.

La presidenta

Gràcies, senyor Santamaría. A continuació, té la paraula la senyora Mireia Boya, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Mireia Boya e Busquet

Bon dia a tothom. Senyor Santamaría, vostès tot ho calculen igual, no són gaire potents en matemàtiques. Perquè, si el referèndum val 5, fins a 400 què és?, la caixa be? (*Remor de veus.*)

Bé, seguim parlant del que passa en Catalunya. Senyor De Páramo, per no voler parlar del referèndum, del procés, de desconexió, de ruptura, no està gens malament, el monogràfic que ens estan fent des de fa algunes setmanes, perquè del cas Vidal n'hem parlat per activa i per passiva: n'hem parlat en comissió, n'hem parlat al Ple, n'hem parlat als mitjans de comunicació.

I nosaltres ja hi hem fixat el nostre posicionament: ja hem dit que les compareixences que han tingut lloc ens semblen suficients per a explicar el que va passar i no volem contribuir més a un espectacle lamentable, a una teatralització permanent, perquè bàsicament creiem que contribueix a degradar aquesta institució, aquest Parlament. Si vostès el que volen és degradar aquesta institució, podríem parlar-ne cada dia; però nosaltres no contribuïrem en això, no alimentarem més aquest xou mediàtic.

I és més, si hem de seguir el debat d'aquest matí iniciat pel Partit Popular i la seva interpellació sobre polítiques de seguretat, doncs, el dia que vostès, senyor De Páramo, iniciïn accions legals contra un partit, contra un diputat que menteix dient que en democràcia no es tortura ni s'ha torturat, negant sentències dels tribunals que vostès mateixos defensen, aleshores, podrem parlar de legalitat i podrem parlar de democràcia. Fins aleshores, no ho podrem fer.

I és més, el dia que vostès condemnin públicament una sentència de 3,6 anys de presó per a un raper, Valtonyc, que ha dit: «Todos los borbones son unos corruptos» –una gran veritat: «todos los borbones son unos corruptos»–, quan lladres com Urdangarin han estat absolts i no entraran a la presó, el dia que vostès iniciïn accions legals i condemnin això públicament, doncs, serà fantàstic, perquè podrem parlar de legalitat i de democràcia, però encara no ho han fet. (*Aplaudiments.*)

La moció no parla de política fiscal, i a nosaltres ens encantaria. Bé, tothom ho sap, que ens encanta parlar de política fiscal; de fet, de fiscalitat progressiva, d'externalitzacions de contractes, podríem parlar de la precarització laboral, podríem parlar de la gestió pública de béns i serveis. Però és que res de tot això està dins d'aquesta moció, de la mateixa manera que tampoc parla de protecció de dades. El que vostès volen és avalar una sentència injusta contra l'ANC i contra Òmnium que els condemna a pagar 240.000 euros a cadascú per la gigaenquesta, quan Societat Civil Catalana, de la que vostès són exmembres, o membres, i molt amiguets, doncs, també va enviar uns correus fent servir una base de dades que no sabem d'on va sortir, i resulta que això els sembla fantàstic, aquesta protecció de dades és meravellosa. Aquesta és la que vostès defensen, no? Perquè, si no, no ho acabem d'entendre.

Aquesta moció del que parla és de control d'una institució sobirana, del que parla és de l'autonomia que potser vostès volen suspendre, parla del referèndum que vostès no volen, una posició completament antidemocràtica, amb una interpretació interessada i partidista de la Constitució espanyola, aquesta que vostès defensen. Perquè és això, el

que estan fent: aquí no parlem de legalitat, aquí parlem d'interpretacions interessades i partidistes de la seva Constitució.

I nosaltres ens reafirmem. Ja ho ha dit abans el company Carles Riera: aquest Parlament i aquest Govern han de tirar endavant les decisions necessàries per a complir el mandat del 27 de setembre, i això implica que el referèndum s'ha de fer, que no hi ha motius per a no fer-lo, i que serà vinculant. Ui, aquest adjectiu, els fa molta por: serà *vinculant*. Sí, serà vinculant, a això ens hem compromès. Això vol dir que si guanya el sí, aquest país trencarà amb lleis i institucions de l'Estat espanyol i haurà de tenir la capacitat d'autogestionar-se seguint les regles democràtiques.

I, en aquest sentit, a partir d'aquí, vull dir, deixin-se, d'una vegada de rotllos legalistes i constitucionalistes, i comencin la campanya del no. Si és molt fàcil, o sigui, fem-ho d'una manera sana, d'una manera constructiva. Al Quebec ho van fer: hi havia un document de vint-i-cinc pàgines que tenia la campanya del sí i la campanya del no, es tracta de triar. Escriguin vint-i-cinc pàgines amb raons perquè Catalunya es quedi amb l'Estat espanyol; això és democràcia, això és sa. Nosaltres escriurem les vint-i-cinc pàgines per a trencar amb aquest Estat espanyol que, ja ho hem dit moltes vegades, és de tot menys democràtic.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Boya. A continuació, per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Fernando de Páramo.

Fernando de Páramo Gómez

Bé; gràcies, presidenta. Vicepresidente, diputadas, diputados, tiene razón el señor Castellà: somos unos obsesos de la transparencia –tiene toda la razón, señor Castellà. Nos provoca mucha ansiedad la corrupción, nos provoca mucha ansiedad la falta de transparencia, tienen toda la razón. Somos unos auténticos obsesos de la transparencia, y estamos encantados de que el monotema en el Parlament durante todos estos días haya sido la transparencia, porque si tenemos que esperar a que ustedes de Convergencia, con las sedes embargadas, se pongan a hablar de transparencia o los señores de Esquerra Republicana, con el caso Vidal, aquí no se habla de transparencia ni cinco minutos, en el Parlament de Catalunya. *(Aplaudiments.)* Por tanto, como le digo, encantados.

Nos obsesiona la transparencia –nos obsesiona–, porque en este Parlamento parece ser que en ese lado de las bancadas a ustedes nunca les ha obsesionado la transparencia: *3 per cent*, caso Palau, el señor Vidal imputándole delitos directamente al Gobierno. Está claro que a ustedes la transparencia nunca les ha importado. A nosotros, sí, sí nos importa, y por eso les preguntamos, y por eso les vamos a preguntar cada día hasta que nos den respuesta, porque ustedes siempre se excusan en que el señor Junqueras estuvo cinco horas compareciendo. Bueno, yo también puedo estar cinco horas sin decir nada. ¿Esto qué va?, ¿a peso? ¿Va por el tiempo de comparecencia o va por el contenido de la comparecencia? Háganse esa pregunta, porque yo le puedo hacer diez preguntas al señor Junqueras y si no me contesta ninguna... Por tanto, pongamos el acento en las respuestas del Gobierno y no en el tiempo que el Gobierno dedica a contestar; me parece algo fundamental en el debate parlamentario y que es de primero..., de sentido común.

Pero, como les digo, ustedes están muy incómodos cuando tienen que hablar de transparencia. Tenemos a un *conseller* de Transparencia que le tiene que llamar la atención la Mesa del Parlament, donde ustedes tienen mayoría. Imagínense hasta qué punto hemos llegado. Y dice que es el *conseller* de Transparencia, y se niega a darle información a los diputados cuando se la piden. Y el señor Puigdemont se niega a comparecer en el Parlamento de Cataluña. Pues, ¿cómo no vamos a estar obsesionados con la transparencia? Por supuesto, nos obsesiona cada día.

Simplemente para posicionar con las enmiendas, muy breve. Agradecer al Grupo de Catalunya Sí que es Pot..., nos hubiese gustado que votaran toda la moción sin complejos, pero ya sabemos que ustedes a veces eso les cuesta. Y al Grupo del Partido Socialista, también agradecerles esa voluntad de llegar a acuerdos y haber aceptado esa enmienda tan importante, que dice algo tan evidente como que, cuando a uno le imputan delitos, lo que tiene que hacer es ir a los tribunales a denunciarlo.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor De Páramo.
Estem cridant a votació.
Senyor Santamaría, per què em demana la paraula?

Sergio Santamaría Santigosa

Presidenta, por alusiones directas de la diputada Boya.

La presidenta

Trenta segons.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Señora Boya, mire, le voy a decir esto con toda franqueza: la moralina, a sus huestes. Hágame el favor de dejar de insultar a diestro y siniestro. Y cuando hablan de la «caja be», deben referirse a la suya, ¿no? A las partidas ocultas que están en los presupuestos que ustedes han respaldado, ¿no? O sea, que ya están, ¿eh?, esos son los tiempos de la nueva política, esos son los tiempos que ustedes pretenden llevar a cabo.

Pues, mire, ¿qué quiere que le diga? Se equivoca y acaba usted de meter la pata hasta el fondo.

La presidenta

Senyora Boya, per què em demana la paraula?

Mireia Boya e Busquet

Per al·lusions directes del diputat Santamaría.

La presidenta

Trenta segons.

Mireia Boya e Busquet

Tres, tres paraules: «Sergio, sé fuerte.» (*Rialles i aplaudiments.*)

La presidenta

Senyor Coscubiela, per què em demana la paraula?

Joan Coscubiela Conesa

Per demanar la votació separada dels punts 1 i 3, que des del nostre grup es poden votar junts.

La presidenta

S'ha demanat votació separada dels punts 1 i 3, però es poden votar conjuntament –l'1 i el 3. Els sembla bé? (*Pausa.*) Doncs, ara procedirem a la votació. Votarem conjuntament els punts 1 i 3 i després votarem la resta de la moció, d'acord? (*Pausa.*)

Posem a votació els punts 1 i 3.

Comença la votació.

Els punts 1 i 3 han quedat rebutjats per 63 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

A continuació, votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La Moció sobre la política fiscal ha quedat rebutjada per 52 vots a favor, 72 en contra i 11 abstencions.

Moltes gràcies a totes i a tots.

I es suspèn la sessió fins a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a la una del migdia i tres minuts i es reprèn a les tres de la tarda. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, el lletrat major i el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, de Salut, de Territori i Sostenibilitat i de Treball, Afers Socials i Famílies.

La presidenta

Es reprèn la sessió. Molt bona tarda a totes i tots.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els criteris d'avaluació de les baixes laborals

302-00112/11

El setzè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els criteris d'avaluació de les baixes laborals, presentada pel Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Marc Vidal.

Marc Vidal i Pou

Bé, bona tarda a tothom. Gràcies, presidenta. Veig que el conseller encara no ha arribat, l'equip seu sí... Mireu, en el dia d'avui, que és aniversari d'infausta memòria, on en un parlament varen prevaldre la imposició i els trets, caldria celebrar, en una seu parlamentària com aquesta, el diàleg i la paraula. Per això, vull començar agraint la bona disposició, de negociació d'aquesta moció, per part dels persones que han presentat esmenes. I, a més a més, com que *lo cortés no quita lo valiente*, agrair, també, la flexibilitat del Govern per trobar acords que permetessin avançar en el sentit de la moció, que no és un altre que el de millorar les condicions de treball des de la perspectiva de la salut.

Nosaltres vam voler situar en la interpellació l'existència d'un fenomen que s'ha vingut a anomenar presentisme, que és estar present al centre de treball, sense tenir garantides unes condicions òptimes per treballar. Les causes d'aquest fenomen són diverses, però hi ha una evidència, que és el seu agreujament en temps de crisi. Hi ha una altra evidència, que és la incidència que hi han tingut les diferents reformes i regulacions, que han acabat generant desprotecció laboral i por a perdre la feina, i que han fomentat comportaments, tant dels treballadors com de les mateixes empreses, com fins i tot dels organismes de control, que no sempre s'ajusten al criteri de treballar amb la màxima seguretat i salut, i amb la prevenció adequada.

Per tant, la primera cosa que demanem, en aquesta moció, és que fem un estudi de la incidència d'aquest presentisme, que n'analitzem les causes i que proposem un programa de prevenció perquè, evidentment, no és saludable anar a treballar malalt, però tampoc és eficient, ni tan sols per al mateix lloc de treball ni per a l'empresa que l'ofereix.

Cert que, malgrat les causes diverses que hi puguin haver en aquest fenomen del presentisme, nosaltres centràvem els objectius de millora en dos elements, sobre els que podem tenir incidència, perquè són susceptibles de poder millorar, i perquè amb alguns canvis es pot incrementar el que en diríem la percepció de qualitat del servei, des de la perspectiva de l'usuari, que és un pacient. Un és el paper de les mútues, amb la capacitat de decisió sobre les contingències per malaltia, i l'altre és l'ICAM, en el seu paper avaluador de la idoneïtat per retornar al treball després d'una malaltia.

I això vol dir que qüestionem aquests dos organismes? En absolut. Vol dir que constatem unes realitats, observades pels usuaris, que si som capaços d'internalitzar-les, poden fer millor la prestació del servei. És a dir, ni creiem ni diem que ningú faci la feina malament, però estem segurs que si fem propostes en positiu, podem situar elements que ens permetran fer-la millor. Així, doncs, per un costat demanem un mecanisme públic de control de garanties de les propostes d'alta que fan les mútues, aportant fonamentació, argumentació, i, per l'altre, reclamem eliminar en el conveni entre la Seguretat Social i el Departament de Salut, els criteris economicistes a l'hora d'avaluar les incapacitats laborals.

Són dos obstacles que si es superen facilitarien enormement el camí a qui valora i a qui és valorat. Després, presentem alguns punts que tenen a veure més amb la tipologia de l'avaluació, considerant-la no només com un acte mèdic, sinó com un procés de recuperació, que té relació directa amb un determinat lloc de treball i que, per tant, té relació amb les condicions amb les que es retorna a la feina, amb el coneixement de les característiques d'aquest lloc, i, per tant, amb la coordinació necessària amb els altres organismes que tenen relació amb la salut laboral. I també, l'important paper avaluador que es pot fer amb relació a les causes, laborals o no laborals, de la contingència. Pro-

posem, per tant, canviar la direcció del focus, enfoquem més l'avaluació mèdica, no tant com un acte estricte de salut, sinó com un procés de salut laboral.

I, finalment, hi ha un grup d'esmenes que se centren en l'usuari, que és una persona malalta, que vol deixar d'estar malalta i que vol tornar a treballar. I aquí ens centrem molt en els drets d'aquesta persona, en el seu acompanyament en aquest procés de retornar a la feina. Elements tan simples com no haver de fer una reavaluació de la possible baixa mèdica dins dels cent vuitanta dies posteriors a l'alta donada per la inspecció, o, tant de sentit comú com poder anar acompanyat a la consulta, facilitar el lliurament de l'informe mèdic, establir un sistema de mediació extrajudicial quan no hi ha acord, millorar l'atenció a l'usuari, o facilitar el cobrament dels desplaçaments, que són qüestions que impliquen una revisió necessària de la Carta de drets i deures, i que faran, de ben segur, si les aprovem i les posem en marxa, un sistema d'avaluació més útil, més social, i més transparent, que és l'objectiu final d'aquesta moció.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Vidal. Per a defensar les esmenes presentades del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el senyor Pol Gibert.

Pol Gibert Horcas

Gràcies, presidenta. Bé, bona tarda a tothom, també a la gent que hi ha avui a al tribuna del Ple, conseller, consellera... Avui tenim una moció aquí, al Ple del Parlament, que és un tema que ha anat rondant de fons, durant diverses mocions que hem vist en aquest debat del Parlament, perquè avui ho abordem de ple, com és el tema de les baixes laborals, i també el tema de malalties professionals. Tenim una moció, que ho hem de dir, té un marcat caràcter tècnic, profundament, que a mi em semblava a vegades un reglament més que una moció, però que creiem que també aborda temes molt sensibles i que cal fer-ho amb certa concreció.

Avui afrontem un tema que és de vital importància per a molta gent i que afecta directament a la vida de treballadors i treballadores d'aquest país, i que, per tant, també és un pas endavant que fem i també agraïm al Grup de Catalunya Sí que es Pot per portar-ho en aquest Parlament.

En el darrer any, per aportar alguna dada, hem observat un nombre creixent de malalties professionals declarades. I dic «declarades», perquè sempre sabem que és molt major el nombre que no es declaren. S'incrementa un 16 per cent el nombre respecte al darrer any. Parlo a nivell de tot l'Estat. Una xifra que ja és de per si molt, molt preocupant, però encara ho és més el canvi de tendència que hem vist en els darrers deu anys. Abans veïem un nombre creixent de baixes, de malalties professionals amb baixa, i ara ho veiem al revés: un nombre creixent de malalties professionals que no comporten una baixa. Avui són menys del 50 per cent, quan fa deu anys eren un 85 per cent. Es triplica el nombre de gent que no agafa la baixa quan està malalta.

Què està passant? Les malalties ja no són el que eren? Són més lleus? Afecten millor la seva gent? La gent les suporta millor? No, senzillament hi ha una nova cara del mercat laboral que es diu «precarització». I, a més, si a això hi sumem un sistema on hi trobem les mútues al capdamunt de tot, doncs, evidentment, no casa la prioritat d'una mútua amb la prioritat d'un treballador que està malalt.

Entrant al que és la moció, primer de tot, cal destacar que tenim un problema en la derivació d'accidents laborals cap al sistema de sanitat públic. Això és evident. S'ha reconegut diverses vegades i suposa una reducció de costos que es deriven cap al sistema públic, i una vegada més, paguem els mateixos. Aquest aspecte creiem que seria molt recomanable que el metge d'atenció primària disposi d'informació d'on treballa aquella persona que està atenent i que pugui derivar-lo cap al sistema de mútues, en el cas que sigui una patologia d'àmbit laboral. Aquesta és una gran fuita, d'*escape* del sistema.

També cal mencionar la manca de coordinació entre alguns elements bàsics en aquest procés. Parlem de serveis de prevenció, autoritat laboral i sanitària, unitats de salut laboral... I aquí, entre aquests mecanismes, veiem com moltes vegades hi manca coordinació. Cal prioritzar i establir quin rol exerceix cada un d'ells i dotar la unitat de

salut laboral d'atribucions per coordinar tot el procés. Celebrarem que sigui així, i que s'hagi recollit així al text final i que el ponent hagi pogut incorporar-ho.

També lamentem, com no pot ser d'una altra manera, alguna esmena que no s'hi ha incorporat; però, de totes maneres, el nostre grup donarà suport a la moció, perquè creiem que ens acosta, ni que sigui una mica més, a un món millor per als treballadors i treballadores d'aquest país.

Per tant, agraïm al ponent la seva proposta i la hi votarem a favor.

La presidenta.

Moltes gràcies, senyor Gibert. A continuació, té la paraula el senyor Joan García, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Joan García González

Sí..., diputats, diputades, presidenta, conseller, consellera... Acabava vostè l'última de les seves intervencions l'altre dia, senyor Vidal, senyor Marc Vidal... –perquè és un cognom que avui també s'ha utilitzat molt i no vull que m'acusin de res aquí, a l'altra bancada, de monotema... (*rialles i remor de veus*), per tant, senyor Marc Vidal–, dient que volia un institut català d'avaluacions mèdiques més social i útil.

Estem d'acord, totalment d'acord. Creiem que hem de reorientar un institut que, com vostè mateix ja ha explicat, es troba en la confluència de les polítiques més sensibles que el Parlament ha de tractar: les laborals i les de salut. Creiem que l'ICAM, per la seva naturalesa, i per trobar-se, precisament, on es troba, ja és un institut social o ja és un ens social, però pensem que, sobretot, ha de ser un ens útil, i, per tant, pensem que ha de ser eficient en base als objectius pels quals l'institut existeix.

Avui coincidim en que l'ICAM s'allunya dels objectius pels quals hauria d'existir, i creiem que aquesta moció pot ajudar a corregir, precisament, aquesta situació i fer que l'ICAM sigui més útil i més eficient socialment.

És per això que avancem que donarem suport a bona part de la moció que es presenta, tot i algunes esmenes o correccions que nosaltres considerem del tot necessàries.

Parlava també vostè, senyor Vidal, de com la crisi, els últims anys, ha teixit un ICAM que molts no volem. És cert. L'atur descontrolat d'aquests últims anys ha fet molt valuós el fet de tenir un lloc de treball, i, desgraciadament, aquesta sensació era acompanyada per una pèrdua de drets que, a més, en un marc laboral com el nostre, encara era i és, exponencialment més lesiu.

El conjunt del nostre marc laboral, i en especial la dualitat del nostre mercat laboral, acompanyat d'una falta de reformes valentes cap a un model d'igualtat d'oportunitats, ens ha allunyat de la capacitat de lluita contra la precarietat i ens ha instal·lat en un rècord de xifres de sinistralitat, de malalties laborals intolerable i davant de fenòmens com el presentisme laboral, com vostè molt bé ha comentat i ha explicat abans.

Aquesta ha sigut la realitat que, al final, també ens ha posat sobre la taula dubtoses directrius..., permeti-m'ho, dubtoses directrius polítiques que han deixat el professional mèdic sense eines adequades per realitzar correctament el seu treball d'avaluacions a l'ICAM.

Sabem que hi ha una part de les propostes que ens presenta Catalunya Sí que es Pot que poden ponderar una situació que realment només un canvi, ho creiem nosaltres, de model productiu, ens ajudarà a superar. Agraïm la voluntat de transaccionar algunes de les propostes que nosaltres, doncs, no vèiem clares i que hem utilitzat per puntualitzar i presentar algunes esmenes.

Creiem, per exemple, que no podem tancar la col·laboració, des del nostre punt de vista, en l'avaluació mèdica a cap especialista, encara que sigui extern al sistema públic, per eficiència, perquè volem els millors donant serveis i perquè a vegades és la forma més ràpida de donar una resposta..

Creiem que s'ha de mantenir la revisió a l'ICAM, després d'una alta; ja que és un mecanisme que treu pressió al metge de primària, i, si s'acorda un període adequat, que això és el que al final, hem trobat al text, pot millorar l'atenció general, tant a treballadors com a empreses.

També pensem que els metges de l'ICAM han de tenir temps per realitzar un informe, que pot, inclús, anar arribant o pot arribar als tribunals. No pensem que la immediatesa, en aquest cas, sigui possiblement l'adjectiu més útil, o més prudent i que, per

això, també pensem que havíem d'introduir aquesta esmena i pensem que s'ha de modificar aquesta visió que vostès tenen i que és totalment legítima, però que nosaltres, en aquest cas, no compartim.

Estem d'acord en la necessitat de realitzar un nou conveni entre l'Institut Nacional de la Seguretat Social i l'ICAM. Totalment d'acord amb el fet d'acabar amb aquests adjectius o arguments economicistes que actualment existeixen. Estem d'acord amb un sistema d'avaluació de baixes mèdiques que serveixi perquè un treballador es pugui recuperar sense por, però que també ens ajudi a allunyar qualsevol sospita sobre ell i també sobre les empreses. Això és important.

En definitiva, per finalitzar, esperem canvis en el model, i esperem que serveixi per fer aquests canvis d'avaluació, en l'avaluació mèdica. Estem esperançats, de fet; i, especialment, ho estem, després d'escollar l'altre dia el conseller Comín fonamentar la necessitat de canvis en el dret a la protecció de la salut que reconeix l'article 43 de la Constitució. Aquesta Constitució que és de tots i que, per nosaltres, ens sembla que és un bon camí i un bon full de ruta que ens esperança en que això es portarà a terme.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor García. A continuació, té la paraula la senyora Alba Vergés, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Alba Vergés i Bosch

Gràcies, presidenta. Conseller, consellera, i també tota la gent que ens segueix aquí al Parlament i que ens segueixen també des de casa, perquè és un tema important per molta, molta gent, vull donar les gràcies de veritat –de veritat– al diputat Marc Vidal i al seu grup, no només pel fet de portar aquesta moció, aquest debat, sinó per tot el tràmit que hem pogut dur a terme en la negociació d'esmenes per arribar a moltes transaccions a què hem arribat, que fan possible no només el debat, sinó també un acord ampli, solvent, que ens implica i que ens ocupa.

No és dels temes més fàcils de portar al Parlament, és complex, gens senzill d'arribar a aquests acords amplis, perquè és parlar de salut en la seva concepció més global. Quan constatem que la salut, o millor dit, la manca de salut, afecta tots els aspectes de la vida; en edat de treballar ens afecta la feina, allò que acostuma a ocupar-nos la major part del nostre temps i allò que ens condiciona els nostres projectes de vida –i ho sap bé la consellera també. I hem de reconèixer que la gestió de tots aquests aspectes, que no tenen només a veure amb el diagnòstic, és complexa. I la moció ho encara d'aquesta manera, ho fa així, parteix de reconèixer que no és fàcil, però que s'ha d'anar avançant. I per això l'hi agraïm.

La qüestió és que sovint volem donar solució amb respostes a aquests problemes complexos, d'aquesta complexitat, amb discursos i solucions simples. I, això, crec que és un error en el que sovint caiem en aquest Parlament, però que aquesta moció no hi cau, i ho agraeixo molt. I això és el que la fa realment útil, aquesta moció avui. I per això vull centrar el meu discurs en allò que estem fent en aquest Parlament, que és arribar a aquests acords per fer que s'avanci en aquest sentit.

Havíem de trobar la manera d'agafar aquesta complexitat i fer-la senzilla; no simple, però sí senzilla. I la moció vol corregir disfuncions, vol millorar una gestió complexa de les avaluacions mèdiques. I deixa clar que no pressuposa enlloc, com bé ho ha dit el diputat, que tot el que es fa sigui erroni, perquè no ho és; ho constatem amb molts treballadors i treballadores de l'ICAM, que fan la seva feina, evidentment, cada dia amb l'ànim i la implicació de fer-la bé. Però aquesta moció vol també treure una mica la pols a aquells mobles que costen de moure, per tornar al punt de partida, que compartim, a més a més, amb una gran majoria, en aquest Parlament, que és donar el millor servei a les persones i garantir, sobretot, els seus drets.

I crec que aquí és on haig d'agrair, també, l'esforç i, sobretot, la disposició del Govern per moure posicions, per millorar i, sobretot, per explorar –per explorar– el que calgui, perquè compartim, en definitiva, l'objectiu. Aquí dono les gràcies a la Direcció General d'Ordenació Sanitària i a la Subdirecció General d'Avaluacions Mèdiques, a qui poso noms i cognoms, que són la Neus Rams i la Lúcia Domingo.

Per exemple, cal revisar també la carta de drets i deures que hi ha ara? Doncs, sí; doncs, som-hi. Vetllem pel fet que les persones usuàries puguin anar acompanyades i això sigui una garantia per a una millor valoració; perquè, de fet, en l'atenció sanitària, el fet d'anar acompanyat pot ser un valor afegit per al mateix professional, com ho és, evidentment, per a la mateixa persona, perquè li dona seguretat, li dona comoditat durant la valoració.

Mirem també com ho podem fer per millorar el fet que l'usuari pugui tenir en el menor temps possible i amb la millor forma l'informe mèdic de la seva valoració, evitant desplaçaments, etcètera, així com mirar també de millorar el procés de situació per a la valoració a l'ICAM i tots aquests aspectes.

I, sobretot, mirada –ell ho deia, no?–, traslladem la mirada; no deixem les persones en situació de desprotecció per una mediació i revisió del cas quan no s'hi està d'acord, perquè això passa; posem mecanismes per arribar al menys possible a la judicialització, sempre respectant que existeix aquest dret, evidentment. I més i millor coordinació amb els organismes que tenen relació amb salut laboral, com vostè també ha destacat, que faci que puguem valorar molt millor la idoneïtat per a un lloc de treball específic.

Torno a donar les gràcies, doncs, al diputat Marc Vidal per escoltar, recollir i treballar sobre el text que ell mateix presentava; per enriquir-lo i arribar a aquest acord majoritari que crec que hi haurà avui en aquest Parlament, que fa allò que deia abans, que la feina al Parlament sigui avui més útil que mai.

Per últim, destacar també que hem combatut per, finalment, poder eliminar del nou conveni entre l'INSS i la Generalitat de Catalunya els injustos criteris economicistes a l'hora d'avaluar les incapacitats laborals temporals o permanents. I tot això –tot això– que tracta la moció, ha costat molt; però qui ho havia de dir també, amb tants debats que hem tingut, tantes reunions, tantes trobades, que en un tema tan complex i sensible, en la interpellació i avui aquí faríem aquest debat serè i, sobretot, que arribaríem a acordar, entre tots, solucions, en les quals el Govern s'implica al màxim amb un ànim de no deixar de valorar la feina de ningú, sinó de construir millores i de transformar, si cal, això que no fem prou bé.

Em quedo amb les seves paraules: sistema d'avaluació més útil, més social i més transparent. I ho reitero: moltes gràcies. I molt satisfeta de poder dir que el Grup de Junts pel Sí avui donem suport total a aquesta moció.

Salut.

La presidenta

Gràcies, senyora Vergés. *(Alguns aplaudiments.)* A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula el senyor Fernando Sánchez, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Fernando Sánchez Costa

Gràcies, presidenta. Bona tarda a tothom. *El procés* és una gran novel·la de Kafka, en la qual es presenta la solitud del ciutadà davant del castell burocràtic de l'Administració. I aquest..., i el procés és també el que es poden trobar molts ciutadans i ciutadanes de Catalunya quan han de passar per un procés de revisió mèdica de baixes laborals, que veuen com una mena de castell burocràtic que no coneixen, que els angunia, que els fa certa por i que no saben com sortir-se'n. I, per tant, nosaltres també volem agrair, com han fet els altres grups, a Catalunya Sí que es Pot i al diputat Marc Vidal que ens hagi presentat aquesta moció.

Vostè ha començat amb una commemoració..., jo em pensava que anava a commemorar una altra cosa, perquè fan trenta anys, vostès. I, doncs, també els volem felicitar. I és una bona forma de celebrar-los, que és una moció que tots els grups diuen que serà molt útil, i ho ha dit especialment la diputada de Junts pel Sí. I jo repeteixo el que han dit els altres: és una mesura ben orientada, encaminada a humanitzar el sistema. És aquesta la gran tasca que tenim per davant, no? Uns diuen: «No, hem de canviar el sistema, en general.» Jo..., el que hem de fer és, com diuen els físics, corbar totes les dimensions del sistema perquè girin un altre cop entorn de la persona. I això és el que vostè, doncs, ens ha proposat avui, pas a pas, perquè, com deia la diputada, és molt complicat. És a dir, clar, aquí ens trobem amb una dificultat: estem parlant de milers i milers de persones, i hi ha d'haver, clar, una normativa –una normativa–, uns procediments, uns

estàndards, uns protocols. I ens trobem aquesta norma universal i, després, que cada cas és diferent i cada situació és absolutament singular. I, llavors, com combinem aquesta singularitat de cada cas? Amb la necessitat d'establir uns protocols generals és difícil de combinar. Ens hem de moure entre el col·lapse que provocaria una atenció hiperpersonalitzada i la fredor d'una atenció hiperestandarditzada, no? I, per tant, jo crec que caminar a poc a poc, dir: «Tenim un sistema que hem d'intentar veure quines passes fem per humanitzar-lo més, per servir millor als ciutadans.»

Vostè descriu aquí alguns problemes que hi ha, no? Per exemple, els terminis fixos i rígids. Clar, a una persona li diuen: «Als divuit mesos, vostè ha de decidir si es reincorpora o no es reincorpora.» Però una persona que ha passat per una depressió forta, potser necessita dos mesos més, o potser tres, o potser quinze dies o potser abans podria fer-ho, no? I, per tant, aquests terminis tan rígids dificulten una correcta avaluació de les situacions. Hi ha categories poc gradualistes, eh?, són poques categories per aplicar a la pluralitat de situacions.

Un altre punt important: la manca d'acompanyament en la transició. És veritat, clar, aquí passem d'una persona que està de baixa, que potser fa un any i mig que no trepitja la feina, i diuen: «Bé, ara vostè torna allà i torna al cent per cent, no?» Clar, és passar del tot al res, és entrar a la selva, un altre cop. I hem de fer processos d'acompanyament. I jo crec que les empreses, a vegades, tampoc saben com fer-ho, perquè, clar, els hi arriben..., és un problema per a la persona, és un problema per a l'empresa, és un problema... I, llavors, l'ICAM i la Generalitat, doncs, també han de fer aquest procés d'acompanyament.

Nosaltres, per tant, donarem suport a gairebé tots els punts, perquè van encaminats a demanar un estudi de la situació, que sempre és bo. Bé, a vegades, es deia allò de: «No sabem què fer, creem una comissió, no?, doncs, demanem un estudi.» Però, bé, vostès diuen: «Un estudi en tres mesos.» Bé, i bastant enfocat.

Després, procurar que el judici mèdic tingui com a criteri fonamental, efectivament, el judici mèdic i laboral, i no altres criteris. També enfortir els drets dels pacients, millorar els processos de transició, i acabar amb el subregistre de malalties laborals. Escolti'm, nosaltres estem a favor d'un sistema de mútues –ho estem–, però estem a favor de que les mútues facin allò que s'han compromès a fer i paguin el que han de pagar, perquè, si no, aquests recursos després no poden servir per pagar altres persones que van a la sanitat pública. Per tant, gràcies. Felicitats.

I nosaltres demanem votació separada dels punts, presidenta, 3, 5 i 10.e, en els quals ens abstenem.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Sánchez. A continuació, té la paraula la senyora Mireia Vehí, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Mireia Vehí i Cantenys

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputats i diputades. Bé, nosaltres, com no podria ser d'altra manera, també celebrem la presentació de la moció i hi votarem a favor, perquè ens sembla molt pràctica, molt que toca, no?, i que són problemes importants.

Jo aprofitaré..., s'han dit ja molts arguments, aprofitaré per posar-ne d'altres en coneixement de la cambra –s'han dit en d'altres ocasions, però a nosaltres ens sembla de rebut tornar-los a dir. Abans que res, saludar la gent que ens acompanya en el públic, especialment la gent de la Marea Blanca, i donar-los les gràcies per la lluita incansable que fa molt temps que fan.

Fa no gaire, a la Comissió de Treball, Comissions Obreres ens va venir a presentar un estudi sobre la situació i l'impacte de la declaració de les malalties relacionades amb el treball a Catalunya. A destacar de l'estudi..., podríem posar sobre la taula tres idees, no?: la manca de reconeixement de les malalties laborals per part de l'ICAM, això s'ha dit i s'ha repetit moltíssimes vegades. Jo sempre solc posar els mateixos exemples, però és que em semblen exemples molt potents, que són, per exemple, la lluita que estan duent a terme les treballadores dels hotels, que estan visibilitzant tota una sèrie de malalties que no se'ls reconeixen o que fins ara no se'ls han reconegut; la lluita, per exemple, que va portar el sindicat de la CGT amb el tema de l'amiant, que també va ser

una lluita llarga i que va passar perquè es reconegués que allò era una malaltia laboral. L'informe també posava sobre la taula la infradenúncia de malalties laborals en aquest país i el sobrecost que això suposava per a la sanitat pública, quan és una qüestió de responsabilitat empresarial.

L'última dada que dono de l'estudi que, bé, em sembla que a tots els diputats i les diputades que estàvem en aquell moment a la Comissió de Treball ens va colpir, és que Comissions Obreres apuntava que el 10,8 per cent de les morts que es van produir a Catalunya l'any 2013, podrien ser per causes relacionades amb el treball; per tant, no són un tema menor ni les malalties laborals ni les infradenúncies.

Sobre la moció, què més dir? Bé, l'ICAM i, diguéssim, l'augment del rebuig de baixes: el 2008 teníem el 27,39 per cent de baixes rebutjades i el 2013 ens plantàvem en el 40 per cent de baixes rebutjades, per tant, és evident que alguna cosa passa. I la cosa que estava passant, s'ha dit també moltíssimes vegades, de fet, fins i tot ho ha reconegut el conseller Comín, és el conveni entre l'ICAM i l'INSS, basat en criteris economicistes i en la racionalització de la despesa, no? També s'ha dit: l'ICAM ha estat rebent més transferències de l'Estat segons..., com més curtes eren les baixes que decretava; per tant, això és un tema gravíssim i que, en part, la moció intenta posar-hi remei.

Sobre el tema de les mútues patronals..., també un altre tema greu. A partir del Decret 1299/2006, les mútues patronals cobreixen el 60 per cent de les baixes per malalties comunes. I això també és un problema vinculat a que els criteris són els del benefici i no els de la salut o els del bé comú, i que, per tant, és un model que s'ha de qüestionar d'arrel; no és un model positiu, no?, un model privatitzat, nosaltres entenem que no és positiu.

I, ja, per acabar, el diputat Marc Vidal ha fet tota una reflexió al voltant del concepte de presentisme laboral, un concepte que s'encunya, d'alguna manera, per visibilitzar la situació que molta gent segurament no denuncia malalties laborals o no se'n va de baixa per malaltia per por a perdre la feina. Tot i així, nosaltres volíem aportar la reflexió que aquest concepte té darrere la concepció negativa de la improductivitat i que, en aquest sentit, ens sembla un concepte que en un determinat moment pot ser útil per posar sobre la taula una sèrie de coses, però que no seria el marc teòric i polític en el que nosaltres ens sentiríem còmodes de moure'ns.

Nosaltres preferim parlar del dret a la salut i el dret a la vida com a drets fonamentals, i, per tant, la necessitat d'articular mesures i legislació i acció activa –perdoneu la reiteració– al voltant de garantir la salut laboral dels treballadors i les treballadores d'aquest país.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Vehí. Per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Marc Vidal.

Marc Vidal i Pou

Sí; gràcies, presidenta. En primer lloc, agrair-li al senyor Fernando Sánchez que ens hagi recordat el trentè aniversari d'Iniciativa. Jo no m'he atrevit, perquè represento un grup plural, però, efectivament, avui fa trenta anys que va néixer Iniciativa.

Amb relació a les esmenes presentades, insisteixo a agrair la disponibilitat de millorar el text inicial, i amb la sensació que compartíem l'objectiu expressat. I això jo crec que ha generat força transaccions que indiquen que aquesta no serà una moció només declarativa sinó amb voluntat de portar-se a terme i produir aquests canvis que considerem necessaris. Han presentat esmenes Junts pel Sí, PSC i Ciutadans. El pragmatisme que tots vostès entendran ens indica que la major part d'esmenes les hem transaccionat amb Junts pel Sí, entre altres coses perquè també és el grup que n'ha presentat més. Deixin-me destacar-ne algunes, perquè amb el poc temps que tinc poc podré destacar, però vostès tenen el text final tal com el votarem.

Hem modificat una mica el text inicial sobre el tema del presentisme, perquè ningú se sentís acusat –diguem-ho així, clarament. Amb relació al control de les altes que fan les mútues, hem acordat que ja existeixen mecanismes però que els hem de posar en marxa. Agraeixo especialment l'esmena sobre el conveni de l'INSS en salut perquè és més contundent que la proposta inicial: «Eliminar els criteris economicistes.» Perfecte.

Hem acordat, també, reforçar la funció d'avaluació de l'ICAM entesa com un procés i tenint en compte la reincorporació a la feina, tal com hem anat dient. És a dir, estudiar i acordar un sistema de mediació extrajudicial establint mecanismes de coordinació amb els altres organismes de salut laboral. El text és possibilista i, per tant, estem convençuts que es podrà fer. I aquí també hem incorporat transaccions d'alguna esmena de Ciutadans i del Partit Socialista. Acceptem l'esmena de Junts pel Sí amb relació al paper de l'ICAM en la detecció del subregistre de la patologia laboral, que també millora el text, perquè l'inclou en el Sivel, en el Sistema d'Informació i de Vigilància Epidemiològica Laboral. I, finalment, la redefinició de la carta de drets i deures dels pacients, amb tot el seguit de millores que abans he anat explicant, que creiem que faran possible una reorientació en positiu de l'atenció als usuaris d'aquest servei, que és necessari, però que per la situació de feblesa de les persones que hi van, dels usuaris, cal fer-lo ajudant-les al màxim a resoldre la seva situació.

I deixi'm acabar, presidenta, perquè crec que és important, creiem que això donarà més solidesa i garanties als mateixos professionals d'aquest servei, que no només treballen sota pressió, sinó que sovint poden sentir qüestionades les seves actuacions, quan el que està fallant no és la seva feina sinó els elements d'ordenació del sistema que al llarg del temps els han acabat posant massa vegades en el punt de mira. Per tant, des d'aquí, el nostre reconeixement i la voluntat de treballar plegats per fer del sistema d'avaluació allò que hem dit abans: un servei útil, més social i més transparent.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Vidal.

Estem cridant a votació.

Senyor Joan García, per què em demana la paraula?

Joan García González

Per demanar votació separada del punt 9.

La presidenta

Del punt...?

Joan García González

Nou.

La presidenta

Nou. Senyor Sánchez, per què em demana la paraula?

Fernando Sánchez Costa

Per confirmar que tenen les votacions separades que he demanat.

La presidenta

Sí; m'ha dit dels punts 3, 5 i 10.e, que es poden votar junts.

Fernando Sánchez Costa

Perfecte.

La presidenta

Ho tinc apuntat. Gràcies.

S'ha demanat votació separada dels punts 3, 5 i 10.e, que es poden votar junts, i després del punt 9. Per tant, si hi estan d'acord, votarem primer els punts 3, 5 i 10.e; després el punt 9, i després la resta de la moció. Alguna objecció? *(Pausa.)*

D'acord, doncs.

Votem els punts 3, 5 i 10.e.

Comença la votació.

Els tres punts han estat aprovats per 123 vots a favor, cap en contra i 11 abstencions.

A continuació, votarem el punt número 9.

Comença la votació.

El punt 9 ha estat aprovat per 110 vots a favor, 25 en contra i cap abstenció.

A continuació, votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La Moció sobre els criteris d'avaluació de les baixes laborals ha estat aprovada per 135 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

(Aplaudiments i veus de fons.)

Senyor Turull... Senyor Turull, per què em demana la paraula?

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta. Demanaria la paraula per una qüestió d'ordre que m'agradaria poder argumentar.

La presidenta

Trenta segons.

Jordi Turull i Negre

Sí. És perquè volem fer una petició de convocatòria, just en acabar la sessió plenària, de la Junta de Portaveus. El motiu, doncs: va haver-hi un dia que els colpistes van entrar al Congrés dels Diputats per impedir l'activitat legítima dels diputats del Congrés dels Diputats. Trenta-sis anys després, és el Tribunal Constitucional, via el fiscal, que entra al Parlament de Catalunya... *(remor de veus i aplaudiments)*, és el Tribunal Constitucional que entra, via fiscalia, en aquest Parlament per impedir la seva activitat.

Hem conegut la querella que ha presentat el fiscal; considerem que és un escàndol majúscul, no podem fer veure com si ploqués. És la versió 2017 del «todos al suelo», i, per tant, demanaríem que es reunís la Junta de Portaveus per fer un pronunciament al respecte.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Si m'ho demanen reglamentàriament, no hi haurà cap problema. Després farem Junta de Portaveus.

(Alejandro Fernández Álvarez demana per parlar.)

Senyor Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Sí; per una qüestió d'ordre respecte a la petició que ha fet el portaveu de Junts pel Sí.

La presidenta

Trenta segons.

Alejandro Fernández Álvarez

Demana una junta de portaveus per fer una equiparació entre els successos del 23-F, un dels episodis més lamentables de la nostra història recent, i comparar-ho amb l'activitat del Tribunal Constitucional; un tribunal, per cert, que és el que *totes* les grans democràcies europees tenen des de fa dècades i dècades *(forta remor de veus)* és absolutament...

La presidenta

Silenci, si us plau.

Alejandro Fernández Álvarez

...vergonyós...

La presidenta

Silenci, si us plau.

Alejandro Fernández Álvarez

...vergonyós, i demostra fins a quin punt ha arribat la degradació ètica, moral i democràtica dels que ho estan demanant.

Gràcies.

(Aplaudiments. Veus de fons.)

La presidenta

Senyor Carrizosa, per què em demana la paraula? –senyor Carrizosa, per què em demana la paraula?

Carlos Carrizosa Torres

Respecto a la misma cuestión de orden. *(Veus de fons.)* Y señor Iceta...

La presidenta

Silenci, si us plau.

Carlos Carrizosa Torres

...la habíamos pedido ya.

La presidenta

Trenta segons.

Carlos Carrizosa Torres

Sí, que nosotros bajo estas premisas, como es lógico, no podemos compartir la necesidad de la convocatoria de una junta de portavoces. Al señor Turull hay que recordarle que la fiscalía es un órgano... (*rialles*), es un órgano indepen..., independiente (*forta remor de veus i rialles*), independiente del Tribunal Constitucional (*aplaudiments*)...

La presidenta

Silenci, si us plau.

Carlos Carrizosa Torres

...y que... (*Persisteixen els aplaudiments.*) Sí, sí, sí... (*Veus de fons.*) A ver sabe usted –sabe usted–, si conoce la Constitución española, cuáles son las atribuciones del Tribunal Constitucional y las de la fiscalía, y unas y otras no tienen nada que ver entre ellas. Y eso es evidente.

Y, además –y, además–, quiero recordarles que también se ha sido partícipe por parte de este Parlamento del nombramiento de los magistrados del Tribunal Constitucional. Y así ha venido funcionando durante toda la democracia. (*Aplaudiments.*) Ahora ya no tienen ustedes posibilidad de hacerlo porque están en el Grupo Mixto y, por lo tanto, ahora por lo visto no se quieren someter al dictado de un tribunal constitucional homologable...

La presidenta

Senyor Carrizosa, em sembla que els trenta segons s'han exhaurit.

Carlos Carrizosa Torres

...con el de cualquier otra democracia.

La presidenta

Ha exhaurit el temps, senyor Carrizosa. (*Veus de fons.*) D'acord.

Senyor Turull... (*Veus de fons*) No. Senyor Turull... (*Veus de fons.*) Ai, perdó, senyora Gabriel –perdó.

Anna Gabriel i Sabaté

Sí, per sumar-nos a la petició de celebració de Junta de Portaveus extraordinària. Ja ho veu, sense necessitat de cridar, ho podem formular amb tota la tranquil·litat del món. (*Veus de fons.*) Bàsicament –bàsicament–, perquè volem recordar que la fiscalia insta una querella penal contra membres d'aquest Parlament, concretament contra membres de la Mesa.

Ens sembla que nosaltres, com a mínim mentre estiguem aquí, no contribuïrem a normalitzar aquesta situació. Qui vulgui que ho faci acollint-se en errors «garrafals», com considerar la fiscalia òrgans independents. Nosaltres no contribuïrem a donar per normal que s'insti penalment contra membres d'aquest Parlament.

(*Aplaudiments. Alejandro Fernández Álvarez demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Fernández, si és per parlar del mateix, vostè ja ha intervingut. Continuem amb el Ple.

Alejandro Fernández Álvarez

Per una qüestió d'ordre amb relació a la frase que ha fet servir vostè immediatament després de la petició...

La presidenta

De la...?

Alejandro Fernández Álvarez

...de la petició del portaveu de Junts pel Sí. Vostè ha fet referència a que estaria disposada a convocar, i només voldria manifestar la posició del grup amb relació al que ha estat la seva posició.

(Remor de veus.)

Eh? Això no havia passat abans. Vostè ha dit que la convocaria i m'agradaria simplement traslladar.

(Forta remor de veus.)

La presidenta

Sí, perdoni... *(persisteix la remor de veus)*, senyor..., senyor Fernández...

Alejandro Fernández Álvarez

Visca la democràcia que no volen que parli. Tanta por ens tenen? –tanta por ens tenen? Quinze segons.

(Persisteix la remor de veus.)

La presidenta

Si us plau..., si us plau, senyor Fernández, jo he dit que si es fa d'acord amb el Reglament convocaré la Junta de Portaveus.

Alejandro Fernández Álvarez

Sí, i a mi m'agradaria, bé, referir-me a la frase que ha fet servir vostè, no a la del portaveu, que és la resposta inicial nostra. Si m'ho permet, quinze segons? *(Veus de fons.)* Simplement per traslladar amb tota la calma del món i amb tota la serenitat, perquè no som nosaltres els que anem dient que donarem una resposta cruenta, virulenta, que donarem hòsties que pariran terror. *(Remor de veus.)* Això ho diuen vostès... –això ho diuen vostès.

Simplement per traslladar que si es vol convocar una junta de portaveus per traslladar a la societat catalana un paralelisme entre el 23-F i el que està passant ara mateix, no anirem a aquesta Junta de Portaveus. Simplement això.

La presidenta

Senyor Fernández, això ja ho ha dit.

Alejandro Fernández Álvarez

Simplement traslladar aquest missatge.

La presidenta

Senyor Fernández, està reiterant. Això ja ho ha dit.
Gràcies.

Alejandro Fernández Álvarez

No, això no ho he dit abans –no ho he dit abans.

La presidenta

Continuem amb el Ple.

(Alguns aplaudiments.)

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el col·lapse dels serveis d'urgències

302-00114/11

El dissetè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el col·lapse dels serveis d'urgències, presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Eulàlia Reguant.

(Remor de veus.)

Eulàlia Reguant i Cura

Bé, bona tarda. Gràcies, presidenta. *(Persisteix la remor de veus.)* Bé, no sé si el senyor Coscubiela em deixa parlar...

La presidenta

Si us plau, els demano... Li paro el temps, diputada Reguant. Si us plau, silenci, perquè hem de continuar amb la sessió.

Eulàlia Reguant i Cura

Gràcies, presidenta. Doncs, bé, després d'aquest debat sobrevingut a la cambra parlarem d'allò que alguns es queixen que aquest Parlament o que alguns grups no en parlem, que és dels problemes de la gent i de qüestions socials i d'emergències reals i situacions que cal posar-hi solucions.

Vam presentar una moció que enteníem que era una moció de mínims, bàsica, de coses que ja s'haurien d'estar fent o que cal posar sobre paper per recordar que les hem de fer; una moció que no fos ni un llençol..., i que, per tant, deixéssim coses a fora del que creiem que també poden ser solucions per al col·lapse del servei d'urgències i per millorar l'atenció primària, però que enteníem que podíem trobar en altres moments solucions o espais per debatre-ho, que nosaltres hem aprofitat per fer-ho en altres ocasions, però que ara creïem que podia complicar el debat o podíem generar això que deia abans d'una moció llençol.

Com vaig dir el dia de la interpehlació, a nosaltres ens hauria agradat..., i sempre hem defensat que el problema principal és un problema de model; per tant, vol dir que en aquesta moció hi ha coses que no toquem. A algú li agrada parlar de valentia, i jo diria que també ser concís, prioritzar i posar menys coses de les que ens agradaria és ser valent i que, per tant, aquí també ho podem considerar.

També una cosa que no vam posar malgrat que creïem i creiem que també podia ser una solució, perquè és un tema que ha sorgit a debat molt temps en aquest Parlament i que en certa manera creiem que no era necessari posar a la moció –hem de dir que aquest matí ens n'hem penedit una mica–, com és el tema de la prescripció infermera, perquè creïem que era un tema que hi havia..., no consens absolut en aquesta cambra, però que hi havia una àmplia majoria d'acord en la necessitat de regular des d'aquí la prescripció infermera, i fins i tot que s'havia votat una proposta de resolució on s'instava el Govern d'Espanya a derogar el decret.

De fet, nosaltres ja ens hi vam abstenir, perquè creïem que no tenia sentit, però és que avui hi ha hagut grups parlamentaris, aquest matí, que han demostrat al Congrés espanyol que aquí voten una cosa i que allà, per alguna cosa, es neguen a derogar el decret de prescripcions infermeres, ja que aquest matí la iniciativa presentada per diferents grups ha estat rebutjada o no se n'ha facilitat la tramitació pel Partit Popular –re sorprèn– i pel Partit Socialista, cosa que ens ha sorprès. Per tant, creiem que potser no..., aquest matí ens hem adonat que potser sí que ho havíem d'haver posat per refermar-ho.

Per tant, nosaltres hem volgut tocar temes d'atenció primària molt bàsics, temes que ja han estat a debat però que creïem que podíem complementar una mica per millorar el model de reassignació de recursos, que ja havíem comentat en la compareixença del conseller; coses relatives a llistes d'espera de centres hospitalaris, i més enllà, per també descongestionar les urgències; coses molt, molt, molt de mínims, coses que és trist haver de posar per escrit, que cal reduir el 50 per cent quan en el fons en certes coses ja ho hem aprovat, i hi ha coses que van més enllà fins i tot, però que com a mínim refermem aquest compromís i treballem per a això amb una voluntat de prioritzar també, com sempre, els centres de titularitat pública.

I, finalment, un parell de coses de gestió del sistema sanitari públic català que creiem que són clau també. Una, que diran..., i el Govern dirà que això ja és públic, que és: totes les dades de contractes ara..., entenem que la transparència a vegades no és posar-ho tot allà i ja està, sinó que també és ordenar-ho, fer-ho visible, etcètera, més enllà d'estar abocat allà, i, per tant, que és necessari que això ho tornem a aprovar.

I una cosa que ja vam aprovar en el seu moment la legislatura passada, que és començar a treballar i limitar d'una vegada per totes aquest moviment de professionals entre el sector públic i el sector privat que el que genera és conflictes d'interessos i que, per tant, no aposta de manera clara per un sistema públic de qualitat on els professionals que treballen al servei públic estiguin realment pel servei públic i no busquin, d'alguna manera, o portes giratòries o maneres de seguir treballant.

Després comentaré una mica les esmenes.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Reguant. A continuació, per a defensar les esmenes presentades, té la paraula el senyor Raúl Moreno, del Grup Parlamentari Socialista.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, la moció que ens presenta avui la CUP reprèn i recorda en molts aspectes altres mocions aprovades en aquest Parlament durant l'any passat i també durant aquest mateix any, algunes propostes fins i tot de legislatures anteriors, i també propostes de resolucions aprovades a la Comissió de Salut també pel grup que dona, fins i tot, recolzament al Govern.

Si s'haguessin de portar a terme allò que estableixen els anteriors acords parlamentaris, si el Govern d'una vegada per totes complís allò que s'aprova en aquest Parlament i no només allò que creu convenient, si el Govern complís amb aquelles esmenes presentades al Parlament fa poc més de quinze dies, només amb això, potser aquesta moció seria innecessària o, si més no, repetitiva. Però no ho és –no ho és–; les llistes d'espera continuen i no s'han pres les mesures oportunes per reduir-les, i continua sent un dels principals problemes del nostre sistema de salut.

Com diu el poeta català i colomenc d'adopció Màrius Sampere, viure és provar-ho infinites vegades. I, per tant, provarem tantes vegades com calgui portar a aquest Parlament aquest debat per cercar-hi solucions. Les llistes d'espera són ara, i des de l'inici de les retallades, la fuita de qualitat assistencial més evident del nostre sistema, i que només pot resoldre's amb la determinació i amb l'adopció de mesures concretes i destinant-hi els recursos necessaris.

En aquest sentit, les esmenes aprovades i presentades pel nostre grup parlamentari en l'àmbit de salut van encaminades a la reversió de les retallades. Moltes de les persones professionals o usuàries del sistema de salut sovint ens demanen tornar a la realitat que tenien durant el Govern tripartit. Volen tornar a tenir els serveis que tenien. Volen tornar a una despesa *per capita* de 1.500 euros per habitant l'any, i ens falten cent vint euros per arribar-hi. Aquesta seria una realitat contrastable i no la que se'ns presenta en els pressupostos del 2017. És molt difícil acceptar que s'estan revertint les retallades en salut i quedar-se a 450 milions del que es van gastar l'exercici anterior. Si realment ens creiem l'atenció primària, cal dotar-la de recursos suficients, l'hem de fer accessible per a tothom, recuperant els horaris perduts, donant resposta a desenes de poblacions –i esmenes aprovades a la Comissió de Salut– que han vist tancats els seus centres d'atenció primària durant la nit.

Ahir deia en aquest mateix faristol amb relació a la proposició de llei que presentava Ciutadans, i crec que ara també cal recordar-ho, que fa uns mesos es van presentar les bases per elaborar el Pla estratègic d'atenció primària i salut comunitària, i que el conseller, ja l'hi vaig recordar, faria bé en agilitzar-lo davant la inevitable convocatòria d'eleccions autonòmiques, com bé marca la tradició catalana des de fa un lustre. Però no només per això, sinó perquè la gestió de les llistes d'espera i la recuperació dels serveis sanitaris són també un tema d'urgència, i ens preocupa molt i molt al conjunt de la ciutadania.

Les nostres esmenes concreten quines serien, per als socialistes, aquelles mesures concretes amb les que començaríem a veure un canvi o una revisió a les retallades; per exemple que en quaranta-vuit hores has de tenir cita al CAP, cosa que no passa en aquests moments; que els metges de primària puguin accedir a l'agenda per fixar hora d'especialista, o que els professionals puguin prescriure directament l'accés a un servei sociosanitari. Ho dic per una qüestió també de, moltes vegades, aquest debat que es fa de la necessitat de tenir un sistema social i sanitari que ens permet a tots tenir una visió molt més global del nostre sistema.

Per altra banda, cal fer un pas decisiu cap a la transparència del sistema; només un sistema transparent és eficient, just i fàcilment avaluable. Hem aprovat i el Govern no ha complert quelcom que apareix també en aquesta moció: la necessitat de fer públics –i que s'expliquen en comissió– els contractes, els convenis o els preus dels serveis. Potser així ens adonarem que, tot i parlar de desprivatització, es continuen derivant pacients a la privada, fins i tot més que l'any passat.

En definitiva, el Grup Parlamentari Socialista donarà recolzament a aquesta moció, tot i que volem advertir que amb els pressupostos previstos potser tornem a tenir una moció que queda en paper mullat. Hem passat de proposar un pla de xoc de

l·listes d'espera per als pressupostos nonats del 2016 a que en el 2017 desapareguin 45 milions d'euros dels ja previstos. I si ja teníem dubtes de que amb 90 milions es poguessin complir els objectius de reducció del 50 per cent de les l·listes d'espera quirúrgiques, en aquest sentit, imaginin vostès que podem fer només amb els 45 milions previstos.

Que avui dia la Vall d'Hebron està fixant operacions per al segon trimestre de l'any 2018, o que no hi ha contractacions de personal per obrir més hores de quiròfan, o que hi ha pacients que desapareixen de les l·listes d'espera, o especialistes que no els incorporen perquè els fa vergonya fixar intervencions més enllà de sis mesos, són alguns exemples de la Catalunya real, d'aquella que ha d'estar present en aquest Parlament i que ens reclama solucions ràpides i efectives.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Moreno. A continuació, té la paraula la senyora Àngels Martínez, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Àngels Martínez Castells

Sí; bona tarda. La benvinguda als companys de la Marea Blanca i altra gent que ens acompanya avui. Bé, dir que nosaltres donarem recolzament a aquesta moció presentada per la CUP, perquè, si bé és incompleta en molts aspectes –com ha dit l'Eulàlia, no és un llençol el que necessitem–, però en canvi sí que toca aquelles baules sensibles, més febles, de la sanitat en aquests moments, que crec que a més a més es corresponen en força elements amb el que està reclamant la Marea.

I, per tant, en aquest sentit nosaltres només hem presentat esmenes en el sentit de que no n'hi ha prou amb dir que obrin quiròfans a la tarda i els llits corresponents, sinó que es tingui present tot aquest personal invisible que està a preoperatori i a postoperatori i que ha significat en molts casos quantitats més que centenàries de treballadors i treballadores que han desaparegut de la sanitat pública.

Em refereixo concretament al Banc de Sang, em refereixo a auxiliars, em refereixo a infermeres que preparen per als quiròfans, em refereixo a tots els serveis de reanimació, etcètera, que s'han de tenir molt presents, perquè cal obrir els quiròfans matí i tarda, però cal que hi hagi tot aquest personal i que els pacients no siguin traslladats, per exemple, de les unitats de semiintensiu perquè n'ha arribat un altre que és més greu, però, en canvi, no és segur que ja pugui sortir de semiintensius. I això sabem que passa.

Per tant, nosaltres pensem que és important fer visible, aprofitant l'avinentsa d'aquesta moció, tot aquest personal al voltant dels quiròfans que està rebent aquestes tensions laborals, de drets i de manca de personal, i reafirmar una vegada més que cal revertir també aquesta immensa estupidesa de tancar els quiròfans de tarda, quan aquest no era el problema; el problema és que aquestes baules que assenyala la moció que ha presentat l'Eulàlia Reguant, en nom de la CUP, són les baules per les quals hi ha aquesta fugida de la pública a la privada. Hi ha un anunci aquests dies a la televisió que ho diu molt clar: la teva filla no tria l'hora per posar-se malalta, pots anar tranquil·lament a les mútues privades que allà no hi han l·listes d'espera, que allà no hi han urgències, que allà t'atendran de seguida. Sabem que això no és veritat; si aquesta nena està realment molt malalta, el que faran serà derivar-la a la pública.

L'altra esmena que hem presentat, i que voldríem saber si també s'accepta, és amb relació al pas dels professionals de la sanitat a la privada i a la pública, és a dir, aquests transvasaments de personal que s'ha dit, que nosaltres considerem que s'ha d'aplicar sobretot a alt nivell; és a dir que les clàusules preventives han de ser del personal que realment pot incidir en les polítiques, en el flux de pacients, en ampliar encara més aquest pas de..., comunicant i vampíric de la privada..., per part de la privada amb relació a la pública, i, en canvi, hauríem de facilitar al màxim que tot el personal d'infermeria, de metges, infermeres i metgesses, etcètera, poguessin passar-se, naturalment, a la pública en tots els nivells de l'atenció, des de la primària fins a la hospitalària, fins a la calgui.

En aquest sentit, doncs, també pensem que cal explicitar que el que estem en contra és de les portes giratòries i estem en contra del que és el fitxatge de personal rellevant de la pública per part de la privada.

Dites aquestes qüestions, bé..., volem saber si s'accepten o no. En qualsevol cas, pensem, ho repeteixo, que toca els punts importants de fugues d'aquesta dita «col·laboració publicoprivada». I, per tant, ho repeteixo, el nostre grup hi donarà suport.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Martínez. A continuació, té la paraula la senyora Magda Casamitjana, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Magda Casamitjana i Aguilà

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades, primer de tot, tota la meua, la nostra, solidaritat, escalf i suport a la presidenta i als membres de la Mesa –no a tots–, per la querella i la fiscalia..., que acaba d'anunciar-se avui mateix. El president del Grup Parlamentari de Junts pel Sí, benvolgut diputat Llach... (*veus de fons*), benvolgut diputat Llach..., per això, malgrat tot i malgrat la boira, cal caminar.

La PR que presenta el Grup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent és un *totum revolutum*. Ens diuen «molts llençols per a molts llits diferents». Però bé, hem intentat llegir-ho i, amb rigor, intentat posar-hi els punts sobre les is. La majoria de les accions que es demanen, o ja s'estan fent o estan previstes a molt curt termini.

Per tant, avanço que votarem que sí gairebé a tots els punts; excepte a dos, que passen les competències de salut i requereixen, per nosaltres, debats molt més intensos i amb molta més informació.

Pel que fa al punt 1, m'han avisat també que a ultimíssima hora s'hi han afegit dos punts, dues esmenes del Grup Parlamentari Socialista que, *malgré tout*, diríem, les votarem que sí. Ens hauria agradat afegir en aquests dos punts alguna puntualització, per aquest rigor que insistim que cal de tots vostès; que hauríem puntualitzat, per exemple, que en el punt 5 bis el que es demana ja s'està iniciant i és al que anem en aquesta línia. I, en el punt 1.c, també del Grup Parlamentari Socialista, puntualitzar que es fa en un 85 per cent dels casos.

Pel que fa al punt 2, lamentem que no ens hagin acceptat la nostra esmena. Demanen temps. Molt poc –molt poc–, perquè la veritat és que està a punt de sortir el que seria la resolució que demanem, i, per tant, demanar aquest temps, sobretot, necessari, hi insisteixo, per rigor una altra vegada i per responsabilitat una altra vegada, i no ha pogut ser.

Com saben, el CatSalut està redactant un pla nacional d'urgències per coordinar amb més eficàcia i eficiència els serveis a nivell assistencial. El Govern vol anar més enllà, i no limitar-se, únicament i exclusivament, a reobrir aquest CAP o un altre, sinó a estudiar tot el territori en un mateix sistema. Hem de saber si és necessari un CUAP o quins dels CAP s'han de reforçar, o és més eficaç potenciar l'atenció domiciliària per les característiques del territori.

Pel que fa al punt 3, votarem que sí. Hi estem d'acord. Actualment, tots els territoris de Catalunya tenen un o diversos PADES que donen cobertura a la seva població de referència. Com saben, l'assistència a aquests malalts està garantida universalment des de l'entrada en vigor del Decret 215/1990. Afegir que en l'actualitat hi ha 131 PADES, que tenen una població de referència de 51.162 habitants per equip, de mitjana. Per tant, ja s'està garantint aquest accés i, a més a més, seguint de prop el seu correcte funcionament a tot el territori.

Pel que fa al punt 4, seria aquest que votarem que no, perquè el que ens proposa és molt indeterminat: no correspon només a les competències de salut. I, per tant, creiem que haurien de ser propostes molt més concretes i possibilitar un debat a l'alçada de la circumstància que es demana.

Pel que fa al punt 5, s'ha acceptat l'esmena de Junts pel Sí, i, per tant, hi votarem a favor.

I, pel que fa al punt 6, el que es descriu, com ja he comentat, ja s'està fent i acceptaríem també l'esmena de Catalunya Sí que es Pot. Per tant, la hi reincorporaríem.

Pel que fa al punt 7, hi votarem a favor, perquè tot el que demana, ja l'hi vaig dir ahir, ja s'està fent. És veritat que vostè em diu que a la web està barrejat, però tots –tots, tots– els documents que demana i les xifres que demanen estan a la pàgina web.

Pel que fa al 8, una vegada més lamentem que no ens hagi acceptat l'esmena, que, hi insistim, era per rigor i per responsabilitat.

L'esperit del departament i dels diputats de Junts pel Sí és el que deia Samuel Johnson: «No voldria conversar mai i només amb un home que hagi escrit més que llegit.» Per tant, el departament i els diputats de Junts pel Sí restem, com sempre, a la seva disposició per parlar i estudiar i escoltar; per llegir, sobretot, abans d'escriure.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Casamitjana. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula el senyor Jorge Soler, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Jorge Soler González

Bé, bona tarda. Moltes gràcies, novament, presidenta. Conseller Comín, diputades i diputats, ens trobem davant una moció orientada a solucionar el col·lapse d'urgències, un dels problemes més importants que crec que tenim a Catalunya, que impedeix garantir un sistema sanitari millor. I que té en aquesta moció, doncs, tres eixos fonamentals: els de l'atenció primària, els de la llista d'espera en si i els de la gestió del sistema sanitari. És evident que hi ha més eixos al sistema sanitari, però avui em centraré, doncs, en els que proposa aquesta moció.

Amb relació al primer, el de l'atenció primària, té, l'atenció primària, bé, la capacitat de solucionar el col·lapse de les urgències hospitalàries? Doncs, bé, clarament –clarament–, no. Els pacients són diferents, els hospitals es col·lapsen... –l'altre dia ho vam parlar, veig que el conseller assenteix, doncs–, es col·lapsen pels pacients que han d'ingressar, no pels que són altats. Per als primers, doncs, calen llits hospitalaris; per als altres, doncs, més i millor atenció primària. Crec que hi estem tots i totes d'acord. Cal potenciar la primària millorant la seva accessibilitat, la seva dotació pressupostària; metges, doncs, amb capacitat de resolució, de discriminació, i el drenatge, doncs, amb això millora. Hi insisteixo, a l'hospital, per tant, el que calen són més llits.

Ara bé, cal fer coses per a l'atenció primària? Doncs, indubtablement i per molts motius. Estic pensant, bé, en tots aquells motius de patologies que es cronifiquen i que dintre d'uns anys, cada vegada més, requeriran més atenció, així que la primària ha de donar resposta efectiva a aquest assumpte. Va ser per això –i també per altres motius– que vam portar aquella moció en aquest Ple, doncs, instant a fer aquella reforma integral de l'atenció primària. Desitjo veure-la, doncs, en aquesta legislatura.

Amb relació al segon punt, el de les llistes d'espera, doncs, mirin, novament saben que també hem treballat aquest tema, començant perquè tenim aquell projecte de llei en curs, que vol donar major transparència a aquestes, de forma que tinguem diverses qüestions, diverses coses. Bé, en primer lloc, conèixer la magnitud real del problema, qüestió sovint difícil per aquesta opacitat que té la gestió, i ara mateix la publicació, doncs, de la llista d'espera en si mateixa. I també volem gestionar, doncs, aquesta llista d'espera establint vasos comunicants, perquè no té sentit que aquella mateixa prova que es pot fer en cinc setmanes en un hospital, doncs, tingui una llista d'espera de quatre mesos en un hospital proper.

Per tant, bé, són iniciatives que desitgem que puguem treballar-les, però que, no obstant, sabem que no acaben anant al fons de la qüestió –i també això ho hem comentat sovint a la Comissió de Salut–, i la qüestió de fons es diu «retallades». I, per tant, som conscients de que aquesta llista d'espera s'arregla, en bona part, destinant més recursos.

I això em porta a lligar-ho al tercer eix que ens porten vostès aquí, la tercera part de la moció, que és la de la gestió del sistema sanitari on, indubtablement, hi insisteixo novament, calen més recursos, però no solament això. Cal canviar certes qüestions; en la nostra opinió, doncs, càrrecs de confiança i direccions que van canviant cada vegada que es renova una legislatura, cada vegada que canvia un conseller i, per tant, bé, això no és exclusiu solament de Catalunya, això passa a Espanya i així ens va. Però, en tot cas, si en tot això ens entenem, que tinc clar, doncs, que ho acabarem fent, podem estar en condicions d'avançar molt en la millora d'aquest sistema sanitari.

Nosaltres no hem presentat esmenes, perquè en línies generals estàvem d'acord pràcticament en tots els punts. I és cert que alguns, doncs, per qüestions òbvies perquè ja ho hem presentat en mocions, en lleis i en altres activitats parlamentàries, tenim alguna qüestió que voldríem ampliar. Per tant, ja anuncio que votarem a favor tots els punts, exceptuant dues qüestions, més pel fons que per la forma.

Al punt 4, plenament estem d'acord en que cal canviar el model de justificació, i que les baixes laborals sobretot en aquelles processos, doncs, molt banals i de pocs dies de durada cal canviar-ho. Ara bé, els canvis aquests legislatius creiem que caldria fer-los ampliant aquest punt i separant el que són les absències laborals de les escolars. Estem absolutament d'acord que mai ningú hauria d'anar, doncs, a un metge a demanar un certificat perquè el nen aquell dia té la grip o té una gastroenteritis. Per tant, hi estem d'acord.

I l'últim, el punt 8, el de limitar per contracte, també estem d'acord en el fons. De fet, estic d'acord en absolutament cada una de les paraules que vostè avui ens ha explicat del que representava per a vostè aquest punt, però ben bé no està especificat així; per tant, ens hi abstindrem.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Soler. A continuació, té la paraula la senyora Marisa Xandri, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, bé, la veritat és que el contingut d'aquesta moció m'ha sorprès una mica, no? Jo esperava que aquesta seria una moció que giraria més entorn del que era el col·lapse dels serveis d'urgència, tal com presentava el títol de la moció i de la interpel·lació, no?

Però veiem que només, doncs, hi fa referència en un punt molt concret, que és el punt número 2 i que diu..., bé en el que es demana «procedir a la reobertura dels serveis d'urgències nocturnes dels CAP, els caps de setmana, que han deixat de fer-ho des de l'any 2010». És veritat, no?, que la resta de la moció parla d'altres qüestions que interessen, evidentment que afecten la sanitat, com són les llistes d'espera, però que pensem que no tenen a veure directament amb el que és el servei d'urgències hospitalari, no? Després ja tindrem ocasió de poder-ne parlar amb la moció que nosaltres sí que hem presentat i que fa especial referència a aquesta qüestió i que ja, des d'aquí, doncs, els demanem al Grup de la CUP, doncs, que ens hi doni suport.

Dit això, aquí ens presenten un poti-poti de temes, de qüestions que són prioritàries per a la majoria de catalans, i que nosaltres compartim en la majoria de punts. Però penso que vostès, com a socis de Govern, doncs, són responsables..., també en són responsables, del que s'està fent actualment a Catalunya en polítiques de salut. I, per exemple, una qüestió en concret, no?, el tema de l'atenció primària. Al primer punt, quan parla d'atenció primària, cal recordar aquí que en el debat de política general, el president, el president de la Generalitat, va anunciar que durant el 2017 es realitzaria una oferta pública d'ocupació que inclouria 2.500 metges. Però quan hem vist els pressupostos, aquesta xifra es redueix fins a 1.637 places de metges.

I vostès, senyors de la CUP, això ho beneeixen. (*Veus de fons.*) El conseller diu que vaig confosa, però no ho sé, ho haurem de comprovar. Jo..., són les dades que tinc i, en tot cas, ho comprovarem.

Bé. Està bé que la CUP demani més recursos en polítiques sanitàries amb una mà, però que mentrestant amb una altra signin, doncs, una llei de pressupostos que redueix els recursos sanitaris destinats a Salut. D'aquesta manera suposo que comparteix els principis morals de Junts pel Sí, no?, que els seus principis és que tot s'hi val, doncs, per tirar endavant aquest procés que tant fatiga, no? I que, inclús, estan vostès disposats a..., de presentar els 400 milions d'euros en un pressupost per a un referèndum il·legal en lloc de dedicar-ho o de destinar-ho a despesa social.

Ja l'hi he dit: de totes maneres nosaltres donarem suport a la moció, excepte a alguns punts, i..., bé, bàsicament per als motius que ara li explicaré, no?

Pel que fa al punt 4, no té cap sentit demanar en aquesta moció fer canvis legislatius en la justificació d'absències laborals i escolars que regulin la declaració responsable per malaltia, ja que el certificat d'incapacitat temporal l'expedeix el metge quan algú el va a visitar per recuperar-se de la malaltia de la que es veu afectat. Per tant, nosaltres, a això, hi votarem en contra.

Pel que fa als punts 6 i 8, volem deixar clar que els serveis sanitaris públics, evidentment, són públics quant a que van dirigits a tothom; són universals, van dirigits a un públic en general, i que, per tant, l'Administració ha de vetllar per ells. Però la seva

gestió..., nosaltres..., el nostre model és que pot ser pública o privada. Per tant, en aquest sentit discrepem, no? Servei públic i gestió privada no són incompatibles, per nosaltres no ho són. I al contrari, són..., es complementen l'un amb l'altre. I entenem que el fet que el sector privat pugui participar en la prestació de serveis sanitaris, doncs, atorga en moltes ocasions flexibilitat i capacitat d'adaptació; i ho veiem sovint quan davant d'episodis transitoris de saturació del sistema, al final, el privat també és el que ajuda a tirar endavant el públic.

Finalment..., i m'agradaria fer una esmena especial al tema dels PADES. Crec que és importantíssim el que vostès demanen i que compartim al cent per cent, que s'han de garantir a tothom i que s'hi pugui accedir des d'arreu del territori, que no només es concentrin a Barcelona, sinó que tot el territori pugui disposar d'aquest servei.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Xandri. A continuació, per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Bé, gràcies. Respecte a les esmenes que comentava la diputada de Catalunya Sí que es Pot, la segona esmena, la que volia especificar «en els alts...», en certa manera, bàsicament, «en alts càrrecs o temes gerencials», finalment entenem que, tot i que aquesta és una de les coses que volem atacar, sense posar-ho, quedava més ampli, perquè entenem que hi ha més sectors i que era una primera manera de començar a treballar-ho, i entenem que amb calma. I és evident que sobre les portes giratòries hauríem de fer tot un monogràfic, al voltant d'això, i hauríem d'aterrar molt més, i limitar, i en el fons prohibir o garantir d'alguna manera que no existeixen, no només limitar-ho.

Respecte a alguns comentaris que s'han fet..., a la diputada del Partit Popular, que per vostès és lícit fer negoci amb un dret humà bàsic, ho tenim clar, no es preocupin, ja davant d'això no hi ha cap mena de dubte. Per vostès això és el que hauria de ser normal, per tant, si és lícit fer negoci amb l'accés a la salut, poca cosa més hi ha a discutir.

I després, respecte al que deia dels pressupostos, si totes les esmenes que la CUP ha presentat als pressupostos, Junts pel Sí ens les ha tombat gràcies als seus vots també, per tant, no... (*remor de veus i alguns aplaudiments*), poca cosa més. Nosaltres destinàvem més diners a l'Institut Català de la Salut, més diners a personal mèdic, i vostès van decidir no votar-ho. Cap problema. També vostès, llavors, són responsables d'això; i, de fet, ho són al llarg de molts anys.

Per la resta..., com ha dit el diputat del Partit Socialista, moltes d'aquestes coses amb la mateixa redacció o similars ja han estat aprovades i lamentablement ens veiem obligats sistemàticament a posar-ho sobre la taula.

De la mateixa manera que, al diputat de Ciutadans, moltes de les coses les compartim, les hem parlat, les hem discutit, les hem votat i les seguirem votant mentre no es facin, i seguirem estant amatents tant aquí com al carrer, conjuntament amb tots els companys que treballen en la defensa de la sanitat pública, per garantir que el Govern, més enllà de dir que fa, fa les coses.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Estem cridant a votació.

Senyor Soler, per què em demana la paraula?

Jorge Soler González

Per demanar votació separada del punt 4 i del punt 8.

La presidenta

Es poden votar junts?

Jorge Soler González

Sí.

(*Veus de fons.*)

La presidenta

Senyora Casamitjana, per què em demana la paraula?

Magda Casamitjana i Aguilà

Em sembla que ja ho ha dit, votació separada del 4 i el 8, sí? I els dos junts també és possible.

(Veus de fons.)

La presidenta

Senyora Xandri, per què em demana la paraula?

Marisa Xandri Pujol

Per al·lusions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Marisa Xandri Pujol

De la diputada Reguant. Sí. No..., jo..., dir-li a la diputada Reguant que abans de fer afirmacions com que el Partit Popular, doncs, comercialitzem amb la sanitat, li agrairia que abans de fer aquest tipus d'afirmacions veiés els tipus de votants que vostès tenen, que tenen moltes més assegurances privades que els votants del Partit Popular.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

S'ha demanat votació separada dels punts 4 i 8, que es poden votar alhora. Per tant, començarem votant els punts 4 i 8, i després votarem la resta de la moció. D'acord?
(Pausa.)

Votem els punts 4 i 8.

Comença la votació.

Els punts 4 i 8 han estat rebutjats per 37 vots a favor, 73 en contra i 24 abstencions.

A continuació, votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La Moció sobre el col·lapse dels serveis d'urgències ha estat aprovada per 135 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de la sanitat

302-00116/11

El divuitè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de la sanitat, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Marisa Xandri.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, bé, aquesta moció que presentem des del Partit Popular, doncs, és fruit de la interpellació que va fer el nostre portaveu a la Comissió de Salut, el diputat Santi Rodríguez, al conseller Comín, sobre una qüestió que ens preocupa i que preocupa a la majoria de catalans, per no dir a tots, i que no és un altre que el tema de les urgències hospitalàries, o millor dit, el tema del col·lapse als serveis d'urgències dels nostres hospitals, encara que sé que a vostè aquesta paraula, «col·lapse», no li agrada massa, però és la que utilitzen la majoria de professionals.

I el president del grup parlamentari en la sessió de control, ahir mateix, li deia al president del Govern de Catalunya que no es pot tolerar que hi hagi centenars de persones llençades a les urgències dels hospitals. I li posava, a tall d'exemple, no?, que aquest és un dels problemes reals que preocupen els catalans, de la mateixa manera, doncs, que ho són l'educació i tot allò que té a veure amb el benestar de les persones i dels ciutadans. La resta és fer volar coloms. I el que és més trist és maquillar la realitat de tal manera que suposa generar frustracions. I ho deia el company Santi Rodríguez en la interpellació: «L'objectiu és, un cop analitzada i avaluada la situació, buscar mesures per tal de millorar les urgències a Catalunya.» En les darreres dades del CEO el que més preocupava els ciutadans pel que feia al funcionament dels serveis públics era..., és la salut.

Bé. Entrant en matèria, aquesta és una moció, conseller i diputats, breu i concisa, que pretén arrencar compromisos concrets al Govern. Són tres punts –tres punts– amb els seus corresponents apartats, que tenen per objectiu millorar l'atenció dels serveis d'urgències. En primer lloc, demanem incrementar la dotació econòmica d'aquell Pla integral d'urgències que, per la temporada d'hivern..., que vostè va presentar a finals de desembre, just per Nadal, als voltants de Nadal, per tal, doncs, d'alleugerir les tensions que pateixen aquests serveis. I ho concretem en tres qüestions.

La primera: dotacions que impliquin, doncs, reforçar la dotació de personal per atendre el 061 i que serveixi per donar resposta a l'increment de consultes derivades de la campanya endegada, «Creus que has d'anar a urgències? Truca al 061.»

Segona qüestió: pensem que és imprescindible reforçar els serveis d'urgències dels CAP i dels CUAP i que així es pugui absorbir una part d'aquelles urgències que s'adrezen als hospitals.

I, finalment, en l'àmbit d'increment de recursos, demanem que de forma urgent es doti dels recursos humans i materials per tal de que els llits que romanen buits, doncs, puguin ser ocupats per pacients que es troben a urgències.

Un altre dels punts importants de la moció és que en el termini de tres mesos, doncs, el Govern, la conselleria, presenti un pla d'acció i d'implementació de les mesures necessàries que ens permeti disposar d'una xarxa d'atenció urgent que contempli tots els recursos sanitaris disponibles. I aquí, doncs, incloem el que fa referència a les oficines de farmàcia i als seus professionals, la dotació de llits, el dimensionament dels serveis d'urgències, així com el que fa..., a la dotació de recursos humans i d'horaris en els CAP i els CUAP.

I un darrer punt de la moció és el que es refereix al temps que passen els pacients als serveis d'urgències, en què demanem al Govern que no facin esperar més de vint-i-quatre hores els pacients. És un drama veure els passadissos de les urgències d'hospitals plens de persones, sense llits i sabent que hi han llits tancats i plantes tancades d'hospitals. I crec que aquí la conselleria ha de fer un esforç, un esforç important, perquè no es perpetuï en el temps les actuals imatges que tenim d'aquest servei.

I aquesta és la moció. Jo vull donar les gràcies a tots aquells grups que han presentat esmenes, concretament a Junts pel Sí i Catalunya Sí que es Pot. He de dir que hem arribat a unes transaccions amb Junts pel Sí i que l'esmena proposada per la diputada Martínez, doncs, no l'hem acceptat i que després, en el torn de rèplica, doncs, li explicaré el perquè.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Xandri. A continuació, per a defensar les esmenes presentades, té la paraula la senyora Àngels Martínez.

Àngels Martínez Castells

Senyora Xandri, ben cordialment, no cal que m'ho expliqui (*l'oradora riu*), ja ho sé. L'única esmena que nosaltres hem presentat era en el sentit d'assegurar progressivament la desmercantilització i la desprivatització dels serveis també d'urgències i d'emergències i d'ambulàncies, i tot el relacionat amb aquest tema.

I, en canvi, han acceptat les esmenes de Junts pel Sí, que el que han fet és convertir una moció, doncs, que, a més a més, si s'acceptava aquesta voluntat –que tampoc era taxativa, tampoc era draconiana– de tendir cap a una desmercantilització i desprivatització..., en canvi, acceptant les esmenes de Junts pel Sí el que han fet és convertir la seva moció en un *wishful thinking* que ha perdut força, i que fins i tot el fet que a mi m'agradava molt de la seva moció, que era que recollien aquell *hashtag* de la Vall d'Hebron, de #nomes24hurgencies, ara queda: «Bé, si es pot..., si cal..., si hi han possibilitats...». És a dir, han convertit una moció que era d'alguna manera, sobretot, l'hi repeteixo, si s'acceptava, que s'havia de tendir a desmercantilitzar també les urgències, ho han acabat convertint, una vegada més, en paper mullat.

Clar, jo abans he preguntat a un del seu grup –no sabia que ho portava vostè– si acceptaven l'esmena i han dit: «No, perquè aquesta és la vostra dèria, no és la nostra.» I jo he recordat –i permeti'm que l'hi digui de memòria– una entrevista magnífica que li van fer a *Newsweek* al senador Edward Kennedy, ja malalt de mort; però,

en canvi, donant suport a l'*Obamacare* i desitjant que tots els americans tinguessin accés a una sanitat pública. Ell explicava per què, i no en deia «la dèria», en deia «la causa de la meua vida».

I per què una persona amb la fortuna dels Kennedy s'havia inclinat d'una manera tan clara per defensar la sanitat pública? Senzillament, perquè als anys setanta un fill seu de tretze anys va tenir un càncer, no hi havia res a fer teòricament, sinó participar d'un assaig clínic que, com que era assaig, era gratuït. I allà es van trobar amb moltes altres famílies de Boston, amb fills amb els mateixos problemes, i l'assaig era fantàstic, els càncers van remetre, però quan va acabar l'assaig hi havien famílies que no podien continuar pagant-se el tractament.

I els Kennedy no tenien problemes, però altres pares i mares amb qui havien compartit moltes hores d'angoixa a les sales de «químic», preguntaven: «Ho hem hipotecat tot, ja no tenim res. Què passa amb el meu fill si només rep la meitat del tractament o podem arribar a donar-li un terç del tractament o senzillament ja no rep més tractament?» I deia Ted Kennedy: «Aquesta és la causa de la meua vida, perquè això no pot passar en el meu país.» I en el nostre, sí? –i en el nostre, sí? No, clar que no. Ni passa ni passarà mentre hi hagi gent amb força per seguir defensant la salut pública i per no confondre que tant li fa, que tant és la sanitat privada i la sanitat pública.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Martínez. A continuació, té la paraula la senyora Maria Rosell, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Maria Rosell i Medall

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, en aquesta moció ens hem posat d'acord amb totes les esmenes i ho celebrem. En aquesta moció es demostra la voluntat de treballar per la millora de l'atenció sanitària i augmentar la qualitat de vida de tota la nostra ciutadania. Si hem de ser honestes, no ens ha estat difícil, perquè el Pla nacional d'urgències té una visió integral del sistema i dona una resposta efectiva involucrant l'atenció primària per reordenar, reorientar part de la demanda de les urgències hospitalàries i millorar l'atenció i l'assistència per a les persones que utilitzen el sistema de salut. Aquest pla té una visió global de les urgències, de l'anàlisi de la demanda, d'optimització del drenatge d'indicadors de la qualitat de l'atenció a urgències i millorarà a partir d'aquesta moció, ja que ja hi ha molta feina feta.

Instem el Govern a incrementar la dotació econòmica per al Pla integral d'urgències, que permeti alleugerar les tensions d'urgències hospitalàries, cosa que si el pressupost s'aprova, això ho permetrà. També s'insta a garantir el reforç del servei de consulta telefònica del 061 per l'increment de consultes derivat de la campanya «Creus que has d'anar a urgències? Truca al 061». Com molt bé ens va comentar ahir el conseller Comín, la plantilla s'incrementa segons la demanda que hi ha, també. I que, a més a més, cada dia va progressant i és un servei del qual també al juny es farà una valoració per determinar si es continua de la mateixa manera o es modifica de la manera que..., qui dona el servei i de la manera que s'està prestant.

També celebrem haver transaccionat que es dotin de recursos necessaris els serveis d'urgències dels centres d'atenció primària per tal que es pugui absorbir part de les urgències que s'adrecen als centres sanitaris..., hospitalaris, perdó. També hem acordat que es doti amb urgència els recursos necessaris perquè els llits que romanen sense serveis en els centres hospitalaris puguin ser utilitzats per als serveis d'urgències. Hem fixat en un termini de tres mesos un pla d'acció i d'implementació de les mesures necessàries que permetin disposar d'una xarxa d'atenció urgent i tots els recursos sanitaris disponibles.

Finalment, hem fixat l'objectiu que cap ciutadà romanguí més de vint-i-quatre hores a les dependències d'urgències, evidentment sempre que les circumstàncies mèdiques no aconsellin un termini diferent.

Esperem que puguem tirar endavant totes aquestes mocions que estem aprovant, que, com he dit a l'inici de la intervenció, si aprovem els pressupostos, millorarem tots els serveis d'atenció a les persones. Vull agrair a la diputada Xandri la facilitat i entesa per posar-nos d'acord per a una millora de la sanitat, de la nostra sanitat, per totes les

personas que utilitzen el sistema sanitari i també, molt especialment, per les persones que hi treballen, que ho estan fent amb tots els recursos i les forces que els són possibles.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Rosell. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula el senyor Martín Barra, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Martín Eusebio Barra López

Gracias, señora presidenta. *Conseller* Comín, diputados, diputadas, les confieso que preparando esta intervención me entraba hasta un poco de vértigo, de dudas, de..., ¿y qué digo? Sí, porque resulta que me toca intervenir en una moción sobre los servicios de urgencias, cuando la anterior también hablaba de estos temas, la ha defendido mi compañero Jorge Soler, del que creo que ninguno se extrañará si digo que siempre sabe encontrar el contenido y el tono justo, incluso cuando se le atribuye baja autoestima a uno de Lleida. En fin, ¿qué podré decir yo, si ya ha intervenido Jorge sobre el mismo tema? Y es que además el propio contenido de la moción presentada por el Partido Popular ofrecía pocas dudas a nuestro grupo.

Ya anuncio que votaremos afirmativamente a la totalidad de la moción. Esa era nuestra posición cuando conocimos el contenido original, por eso ni presentamos enmiendas. Y con las enmiendas y/o transacciones aprobadas seguimos estando totalmente de acuerdo, así que aquí podría terminar mi intervención. Pero estuve escuchando el debate en el Pleno anterior y la réplica y contrarréplica del *conseller* Comín y se lo confieso, *conseller*, me pareció un debate..., de una buena intervención por su parte, se lo digo sinceramente; con contenido, con datos, lógicamente repitiendo algunos conceptos, que lógicamente tocaba, pero también encontré algún aspecto que creo que merece la pena recordar.

Primero, respecto a las cuestiones presupuestarias. Ante la que yo creo oportuna recriminación por parte del señor Rodríguez de que el presupuesto en este ejercicio sí tiene más presupuesto que el anterior –esto es así–, pero no suficiente como para cubrir simplemente el déficit del ejercicio anterior, usted en cualquier caso afirmaba que tenía el compromiso del Gobierno de que el presupuesto ejecutado al final del año tendría el mismo porcentaje que en ejercicios anteriores. O sea que no mejoramos, no superamos los recortes de años anteriores. En el mejor de los casos, sí, esperando que al final se destine a sanidad el mismo porcentaje del total de la tarta, la tarta puede ser algo más grande, pero seguimos aplicando el mismo porcentaje del total de la tarta que aplicaba su antecesor en el cargo, el mayor experto en tizeretazos que hemos conocido. No es avanzar mucho.

Y había otro dato que me llamó la atención. Comentaba usted que no todos los problemas de las urgencias eran de presupuesto y tiene razón, se lo reconozco. Dijo usted que también había que tener en cuenta cuestiones organizativas, por ejemplo. Y mencionó el caso del Hospital de Sant Pau, y no recuerdo las palabras textuales, pero decía algo así como que este hospital mira totalmente a las urgencias y eso se nota en sus resultados y en sus datos. Tiene razón, *conseller*, hay mucho que mejorar y no todo cuesta dinero.

Por eso en otras comunidades autónomas con los mismos o peores problemas de financiación que Cataluña, se encuentran mejor, aunque esto les cueste reconocerlo porque se les acabaría su discurso, claro. La organización es clave, y otros aspectos que se han comentado, como el empoderamiento de la primaria, el adecuado reparto territorial de los CUAP..., en resumen, tiene trabajo.

En una de mis primeras intervenciones, yo creo que incluso fue la primera intervención que hice aquí, en este Pleno, aquí, en este abril, la prensa recogió mi intervención. Sí, porque utilicé un término coloquial que les llamó la atención y lo entrecomillaron en el título, no sé si acordará. Hace unos meses le dije, señor *conseller*, que tenía usted que arremangarse. Hoy se lo vuelvo a decir, se lo vuelvo a repetir, y no es por salir en los periódicos, se lo aseguro, lo que nos interesa no es eso, sino que nos preocupa la sanidad catalana y sé que a usted también. Mire, yo me puedo arremangar. (*L'orador s'arromanga les mànigues de la camisa.*) Sí, lo puedo hacer. Pero no soy el *conseller*.

La sanidad catalana necesita que se arremangue usted, que ponga en marcha medidas que se noten en el día a día de los ciudadanos, que en algunos casos dependerán del

presupuesto, pero como bien explicó usted en el Pleno anterior, a veces son cuestiones de organización, y no tienen un sobrecoste económico. Le recuerdo un tema, aunque no sea exactamente lo mismo: la reorganización de las ambulancias aprobada en este Pleno hace muchos meses que se sigue sin aplicar. O temas como le ha comentado mi compañero Jorge Soler hace un momento, que a un paciente se le dé la oportunidad de derivarle a otro centro donde haya menos lista de espera para una prueba, puede significar que se le atienda antes y lleguen menos a urgencias.

Se lo vuelvo a recordar, el tema de arremangarse, porque le queda poco tiempo. Ya sabe, esta legislatura tiene fecha de caducidad autoimpuesta. Su compañera de grupo ahora en su intervención decía que tenían mucha faena hecha, pero no se ha notado en los colapsos recientes.

Y el tema es que le queda poco tiempo, *conseller* –y a mí, ¡uf! Los pacientes que esperan en urgencias y los profesionales que también sufren, los profesionales que sufren viendo que no pueden hacer su trabajo en condiciones, no entienden esto de «tenemos que hacer planes, tenemos que hacer estudios, tenemos que ver, tenemos que estudiar, nos falta algo...»; ni los pacientes ni los profesionales pueden esperar, señor Comín, no desaproveche el tiempo que le queda: a arremangarse.

Gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Barra. A continuació, té la paraula el senyor Raúl Moreno, del Grup Parlamentari Socialista.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, conseller... Saludo, ara que entren també, abans no ho he pogut fer, l'Antonio López, don Miguel Mansergas i la Trinidad Cuesta, acabant-se..., ens han acompanyat i voldria, doncs, deixar el meu agraïment en l'acta d'aquesta sessió.

Aquest ha estat un ple on hem parlat molt del sistema sanitari, de les seves necessitats i de les mesures que cal portar a terme. La moció que ens presenta avui el Partit Popular va també en aquesta línia, i, pel que fa al posicionament del meu grup parlamentari, doncs, hi podrem donar recolzament, ja que estem a favor, a grans trets, del seu contingut, tot i que ha quedat una miqueta descafeïnada al final, amb les transaccions, i aquí coincideixo amb la diputada de Catalunya Sí que es Pot que, d'una certa força inicial, al final s'ha descafeïnat una mica, però en el que té a veure amb el contingut hi donarem recolzament.

I ho fem perquè lliga molt també amb una proposta de resolució que el meu grup parlamentari va presentar el passat mes de desembre, abans que l'epidèmia de la grip col·lapsés, un any més i de manera especial, els serveis d'urgència de Catalunya i que posés en relleu les deficiències del funcionament dels plans d'urgències, no només en èpoques de grip. I, malauradament, és una situació comuna que pateixen diàriament –ho hem dit aquí– centenars de ciutadans al nostre país.

Només cal apropar-se a les urgències dels nostres hospitals i veure com els llits es concentren en els passadissos d'urgències, inclús en hospitals on hi han plantes tancades. No s'entén. No es pot parlar de qualitat en el servei quan es donen aquestes situacions. És vergonyós per als responsables de gestionar aquests serveis, genera molta pressió als professionals que han de bregar amb aquesta situació, però és absolutament incomprendible i intolerable per als ciutadans i ciutadanes, que perden confiança en el sistema.

Com ha de ser la situació que, si vostès fan l'exercici de seguir els comptes de Twitter dels hospitals més importants, podran seguir minut a minut quantes persones estan esperant a urgències i fins i tot quantes en porten més de vint-i-quatre hores? I que quan vostè va a fer, senyor conseller, una visita a algun hospital, la realitat que es troba no és la que ens trobem després, al dia següent, quan alguns ciutadans i ciutadanes hi anem.

I per posar fil a l'agulla en aquest tema cal cercar solucions al dia a dia, al mentrestant, i esperem que el Pla estratègic d'urgències, que, tot sigui dit, esperem que vingui acompanyat de recursos suficients, tant tècnics com humans, per poder-lo portar a terme. Perquè davant d'aquesta realitat no s'hi val, senyor conseller, a culpabilitzar els pacients, culpabilitzar la infermeria –o la infermera–, visites sorpresa com a mecanisme

de control i centrar els seus esforços en la propaganda i la publicitat. L'hi dic amb relació al 061, però això és una cosa que succeeix també en altres àmbits d'aquest Parlament. I li poso un exemple de la llei –en parlàvem ahir a la tarda– LGTBI, no?, on un dels punts importants és posar en relleu tota la publicitat que s'ha fet de les benevolències de la llei, que es poden comptar per moltes, però les multes imposades per aquesta llei es poden comptar amb un dit.

I davant l'esforç publicitari que ha fet amb relació al tema del 061, doncs, nosaltres volem reconèixer l'esforç dels professionals i insistim en incorporar-ho com un dels elements fonamentals en el tractament de les urgències. Però no volem que es faci de qualsevol manera; necessitem menys titulars de diari i improvisacions, més feina de fons, més planificació, però també més concreció i efectivitat en l'aplicació de les accions polítiques, que ens serveixin per donar la volta a la situació actual.

Ahir, senyor Comín, a primera hora del matí contestava una pregunta de Catalunya Sí que es Pot amb relació a la campanya del 061. Ens afegim a les denúncies que ens han fet arribar els treballadors i treballadores. Mentre vostè ens diu que ha augmentat el personal del 061, el mateix personal del 061 ens diu que no. Això pot voler dir diverses coses: primera, que s'ha augmentat el personal allà on no calia, o que s'ha augmentat poc o que no s'ha augmentat. Ens anuncien també que trucant al 061 ens indicaran el CAP on podem anar, cosa que està molt bé; espero també que ens diguin si és de vint-i-quatre hores, si només és de dotze, si ha patit les retallades o no, o si l'especialista, doncs, ha emigrat a uns quants quilòmetres més enllà.

Sigui com sigui, sembla que avui dia els problemes del 061 persisteixen i que l'error, que la trucada sense respondre porta darrere seu un drama familiar, pot portar darrere seu un drama familiar molt important. Però, com li he dit, posem l'esperança en el Pla estratègic d'urgències, un pla que considerem que ens ha d'assenyalar que falten més llits, sobretot socio-sanitaris, més recursos i més previsió.

Diputats i diputades, acabo. Sovint hem expressat que el nostre sistema de salut, davant d'una patologia greu, davant l'activació d'un codi d'emergència, el sistema és dels millors i és d'excel·lència. Però el problema el tenim en la quotidianitat en la resposta a la cronicitat en les llistes d'espera per intervencions quirúrgiques no greus. Estem col·lapsats, els nostres ciutadans perden qualitat de vida..., bé, no tots, sobretot aquells que no tenen possibilitat de pagar-ho; aquells que contracten una assegurança privada i els atenen en qüestió de dies, aquests sí que tenen una atenció ràpida. Ara, si t'ho pots pagar..., més val que consultis el Twitter de l'hospital de torn per veure quantes hores t'has d'esperar per tal que t'atenguin.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Moreno. A continuació, té la paraula la senyora Mireia Vehí, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Mireia Vehí i Cantenys

Gràcies, presidenta. Bé, nosaltres no seria exactament l'enfocament que li donaríem a una moció d'urgències, però abans la meua companya, la diputada Eulàlia Reguant, ha presentat la nostra; per tant, és evident quin és el nostre enfocament: reforçar l'atenció primària, ser molt curoses i insistir molt en garantir l'accés de tothom, de totes les persones, al sistema sanitari, i, sí, també posar més recursos a urgències, però partint d'aquestes dues premisses. A grans trets, hi donarem suport. Ens sembla que tots els passos que vagin a donar resposta al col·lapse de les urgències són imprescindibles.

Alguns comentaris. Sobre el 061, nosaltres no estem d'acord en posar-hi més diners, perquè ja se n'hi han posat molts, perquè a més entenem que el 061 deriva, no cura, i que, per tant, on hem de posar els diners és a l'atenció primària. A més, al 061 els treballadors i les treballadores estan en unes condicions laborals molt precàries. Abans mirava dades del sindicat de la CGT, i més o menys el 20 per cent dels contractes de la gent del 061 estan en frau de llei, per temes vinculats a les vacances i per temes vinculats a d'altres..., sí, a vacances i a dies de festa. Per tant...

Nosaltres, a més, fèiem una proposta en l'articulat de la Llei de pressupostos i a l'articulat de la Llei de mesures, orientada a constituir un organisme públic de gestió de les urgències que incorporés també el 061 i el 112, etcètera, en la línia de caminar cap a

serveis enterament públics i amb les condicions laborals de les persones que hi treballen dignes. Perquè entenem que, a més, el 061 és un servei a on la gent està sota moltíssima pressió i que, per tant, és imprescindible que les condicions laborals siguin dignes.

Apuntar una petita reflexió sobre la campanya «Creus que has d'anar a urgències? Truca al 061», de què també es fa esment a la moció, que és que entenem que és una mica de missatge contradictori: si volem descollapsar urgències i pensem que molta de la gent que arriba a urgències podria anar a atenció primària, el missatge, diguéssim que no ens acaba d'encaixar. Però és un petit comentari que volíem incorporar.

Ens abstindrem al punt..., em sembla que és el 3.d, si no ho recordo malament –perquè m'he deixat la moció a dalt–, perquè vostès fan referència a incloure dotació de llits a centres socio-sanitaris; posen els centres socio-sanitaris al costat d'altres centres eminentment públics, i nosaltres no estem d'acord en posar al mateix nivell centres concertats que centres públics. Ja saben que estem totalment en contra del transvasament de recursos públics a centres privats, i, per tant, en aquest punt ens abstindrem.

Dues reflexions més. Estem molt d'acord en posar més recursos a urgències, però sí que fem una lectura que manca, per dir-ho d'alguna manera, perspectiva de classe en el territori; és a dir, no tenen les mateixes necessitats tots els centres i, per tant, tots els serveis d'urgències. Veiem que li manca i volíem posar-ho sobre la taula.

I, vinculat a això, tampoc..., es tracta de passada el tema dels punts d'urgències ambulatoris. Se n'han tancat moltíssims. Segurament això també explica per què s'ha de fer una lectura del territori amb necessitats diferenciades. Allà on més s'han tancat els serveis d'urgència ambulatoris és on més demanda hi ha als serveis d'urgències; sovint és així.

I, per tant, tornem al nostre tema central: reforçar l'atenció primària, que sigui la via d'entrada dels pacients al circuit sanitari, entenem que és una de les claus d'aquest col·lapse d'urgències. No l'única, però sí que entenem que és important.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Vehí. A continuació, per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Marisa Xandri, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, bé, molt breument, i crec que ja s'ha dit, no?, no acceptem l'esmena de Catalunya Sí que es Pot. De totes maneres, agrair a la diputada Martínez, doncs, la seva proposta; també a la diputada de Junts pel Sí, la diputada Rosell, les esmenes presentades i les transaccions a les que hem pogut arribar.

I jo sí que li vull repetir una altra vegada –ja ho he fet en la moció anterior–, doncs, per què no donem suport al que vostè ens planteja, no? Són uns models totalment antagònics, són..., crec que no coincidim amb el que vostè ens planteja. I nosaltres, doncs, com bé sap, tenim molt clar que l'Administració ha d'oferir, és veritat, un servei públic –per a això està, per a això paguem els nostres impostos–, però la gestió entenem que pot ser també privada concertada, no? I al final el que volem és que les persones, doncs, tinguin una atenció adequada i en un termini o en uns terminis concrets i, si pot ser, al més aviat possible. La gestió, al final, doncs, ens és igual si és pública o privada; la qüestió és que estiguin atesos com han d'estar i com es mereixen.

Quant a les transaccions, també s'ha dit que, bé, han descafeïnat la moció. Jo crec que no, al contrari, crec que han millorat el text en certs aspectes i en altres, doncs, han concretat també la nostra proposta en qüestions que, bé, amb la diputada Rosell hem estat parlant i penso que l'han millorat.

En definitiva, amb aquesta moció nosaltres el que demanem és que no es llancin els diners en coses supèrflues i es destinin a qüestions tan importants com són aquestes i que preocupen a tothom, no? Pensem que les urgències a Catalunya..., la situació actual és un escàndol i que, per tant, el Govern, doncs, s'ha de posar les piles i ha de treballar en aquesta qüestió per tal de donar-hi solucions.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Xandri.

Estem cridant a votació.

(Pausa llarga.)

S'ha demanat votació separada del punt 2.d, de manera que començarem votant el punt 2.d i després votarem la resta de la moció. D'acord? *(Pausa.)*

Doncs, anem a votar el punt 2.d.

Comença la votació.

El punt 2.d ha estat aprovat per 109 vots a favor, cap en contra i 14 abstencions.

A continuació votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

(Veus de fons.) Haurem d'aturar la votació, senyora Boya. *(Aplaudiments. Veus de fons.)* La senyora Mireia Vehí em demanava la paraula abans, quan ja estava en marxa la votació. En tot cas, jo no he dit el resultat... Per què em demanava la paraula?

Mireia Vehí i Cantenys

Presidenta, era per demanar votació separada d'un punt *(rialles)*, que no ho he fet quan tocava. Disculpi.

La presidenta

Em sap molt greu, però és que la votació està feta, ja.

Mireia Vehí i Cantenys

D'acord –d'acord, d'acord.

La presidenta

O sigui, la Moció sobre la situació de la sanitat ha quedat aprovada per 121 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estat del litoral

302-00115/11

El dinovè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estat del litoral, presentada pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí. Per a exposar-la té la paraula la senyora Montserrat Candini. *(Remor de veus.)* I, com sempre, els demano que surtin de pressa i en silenci per poder continuar amb la sessió.

(Pausa.)

Gràcies per sortir de pressa i en silenci. *(Rialles.)*

Senyora Candini, quan vulgui.

Montserrat Candini i Puig

Gràcies, presidenta. Conseller i diputats i diputades, presentem aquesta moció a conseqüència de la interpellació, bàsicament, per cinc qüestions; cinc qüestions i cinc constatacions.

Primer, per, òbviament, doncs –i així entenem el parlamentarisme, sobretot des del Grup Parlamentari de Junts pel Sí–, la necessitat de parlar d'allò que passa també al nostre país. Per tant, lluny de tots aquells que, d'alguna manera reiterada, intenten fer veure que només ens cuidem del «processionisme», en realitat, lògicament, també nosaltres parlem de tot allò que afecta i que, per tant, repercuteix en el conjunt del territori.

Segona constatació: no és únicament parlar-ho, sinó també, diguem-ne, la necessitat de donar resposta a aquestes problemàtiques i de posar-hi el focus i de posar-hi tota l'atenció, doncs, en aquestes problemàtiques, per intentar, en la mesura de les nostres possibilitats, certament, trobar el camí que pugui desllorigar totes aquestes circumstàncies.

Tercer element que jo crec que és molt evident, i un element també que cada vegada més s'ha de dir i s'ha de fer molta pedagogia en aquest sentit, és el fet del canvi climàtic. Moltes vegades se'n parla molt, del canvi climàtic, de fet se'n parla fa molt de temps, però sí que és veritat, i sobretot d'una manera molt clara les persones que vivim, doncs, a tocar de mar –tenim aquesta expressió, diem «a tocar de mar»–, que estem veient, certament, com l'evolució, diguem-ne, geogràfica, l'impacte geogràfic pel que fa al propi territori a partir de les tempestes és molt diferent. Per tant, també és veritat que hi ha aquesta afectació, aquesta afectació especial a partir del canvi climàtic. I això ens porta, òbviament, doncs, a fer plans i estratègies de manera molt més global, on element de la sostenibilitat i l'element d'intentar donar-hi sortida i respostes, però sempre entenent

molt quina és aquella petjada de la natura i com fem compatible la petjada de la natura amb les necessitats de les persones, és evident que són absolutament necessaris.

Quarta constatació. Ho vaig dir en el moment de la interpe·llació: rep el territori des del territori, conseller, rep el territori des del territori, i això és absolutament important i bàsic. I li explicaré una cosa que de ben segur vostè, conseller, sap, però que és que avui, doncs, el delegat del Govern, el senyor Enric Millo, s'ha presentat a Malgrat de Mar sense informar-ne el seu ajuntament, sense informar-ne la seva alcaldessa, com aquell de *Bienvenido, míster Marshall*, i ha vingut a anunciar tot un seguit d'obres que es faran, segons ell, arran de tot el tema de la tempesta. És evident que per part de l'ajuntament, a més a més d'aquesta manca de tacte i aquesta manca de respecte institucional, a més a més, doncs, lògicament els han dit que com a mínim ha d'haver-hi una avaluació d'impacte ambiental en tot allò que pretenen fer. Se'ls ha ensenyat un mapa –un mapa, quatre eixos, quatre ratlles– i han dit que la setmana propera surt a licitació. Bé, no és únicament la cultura política de *Bienvenido, míster Marshall*, sinó que, a més a més, tenen, doncs, diguem-ne, segueixen practicant aquesta vella, antiga i rànica política.

Cinquena constatació, cinquena constatació que..., el que dèiem, pel territori des del territori, però cinquena també, sobretot, reivindicar, conseller, des del Grup Parlamentari de Junts pel Sí, doncs, que nosaltres volem tenir la capacitat, des de totes les forces i des de totes les eines possibles, de poder donar respostes..., per tant, no únicament compliment d'aquell estatut que, malgrat que se l'han *cepillado*, determinats articles que no se'ls van..., doncs, diguem-ne, hi van passar el *cepillo*, que deia l'Alfonso Guerra, també ni tan sols han complert amb aquells articulats; malgrat tot això, el que volem és poder tenir tots els instruments per donar respostes a les necessitats.

I és per tot això que hem presentat aquesta moció, amb la qual, doncs, vostès tenen tots en què consisteix, una moció que té sis punts. En la part..., en la segona meua intervenció ja ho comentaré respecte a les esmenes que s'han presentat. Sí que dir, d'una manera molt clara, que les esmenes presentades per Catalunya Sí que es Pot... –ho ampliaré, en tot cas, en la meua segona intervenció–, exquisidesa, el parlamentarisme de la diputada Hortènsia Grau, exquisidesa és poc; així es pot fer, diguem-ne, política en majúscules, quan realment no hi ha aquell reduccionisme d'actuació que fa que la meua raó, la seva, la que sigui, vagi en contra..., en lloc de, com ha fet l'Hortènsia, intentar ajudar.

I per acabar, en tot cas, dir que evidentment aquesta moció, conseqüència d'interpe·llació, la faig acompanyada, que així m'han guiat d'una manera molt clara tant la diputada Meritxell Roigé, que forma part del territori i, per tant, d'una manera molt vigilant i positivament vigilant, com el diputat Marc Sanglas, que és portaveu, doncs, també d'aqueta comissió, que m'han acompanyat, m'han guiat i m'han donat tots els consells necessaris.

Gràcies, consellers, senyores i senyors diputats.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, per a defensar les esmenes presentades, té la paraula la senyora Hortènsia Grau, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, en un primer moment no hi vaig poder estar quan la senyora Candini va interpe·llar el conseller, per una reunió, però llegint el text, bé, em va semblar més interessant la interpe·llació, el que contestava el conseller, que el que després era una mica la moció, que em semblava una mica reduccionista, en el sentit de que posava tota la força en el que calia exigir al Govern de l'Estat, però jo crec que aquí, en la gestió del litoral, tot i que no tenim totes les competències que desitjaríem ni que volem, sí que encara tenim cert marc competencial o cert marge. I en aquest sentit, pensant en aquest sentit, vam proposar tot un seguit d'esmenes, que també he d'agrair a la diputada Candini i a l'equip del departament que les hagin pogut treballar. Com que tinc poc temps em centraré en aquelles que em semblen més importants.

I és..., en el punt 1 afegim tota una sèrie de punts que tenen a veure..., que, per resoldre la qüestió de la gestió del litoral, cal que ens posem d'acord tant amb l'Admi-

nistració de l'Estat..., però també amb l'Administració local, perquè hi han competències que estan repartides. A mi em sembla molt important el punt *b*, per exemple, que s'hi hagi afegit tot el tema de la sorra, de les obligacions de moure la sorra d'un lloc a l'altre. És una pena que no hàgim pogut posar també allò de drenar, perquè això és important, perquè depèn com fem aquesta gestió, quan venen les llevantades, doncs, fan més mal o menys. Per tant, aquí, un avenç. I a més aquest avenç ve en el sentit del que està defensant Ecologistes en Acció, del que estan defensant..., del que diu l'informe del CIIRC, és a dir, que depèn quines pràctiques fem al drenar sorra, depèn quines practiques fem al netejar... Per exemple, els recomano un informe estupend que ha fet Ecologistes i que posa l'exemple del tractament que s'està fent en algunes platges de Tarragona i en algunes de les Balears, que està dient: «Escolta, cada vegada que ve una llevantada que se'ns ho emporta tot, si deixem que a l'hivern, quan hi ha les tempestes i el mar expulsa totes les restes de praderies de fanerògames, de posidònia, les boles aquelles, allò no és brutícia. La brutícia és el plàstic o són els residus químics, però allò no és brutícia, allò no cal netejar-ho, perquè allò el que fa és fixar i fer un sistema de duna que després, quan venen les tempestes, fixa l'arena, no?» Per tant, jo crec que hem de fer un canvi de xip del que és brut o no i com això ens ha d'ajudar, no?, amb les aportacions aquestes del món científic, a com hem de fer aquesta neteja de les platges.

També, per exemple, un punt que trobem important és que de l'estratègia del Maresme, com que fa anys que es va fer –i també ho hem transaccionat–, doncs, que s'actualitzi el document estratègic. Per què? Perquè han canviat coses, perquè tenim un escenari de canvi climàtic i perquè han canviat –i afortunadament cada vegada es tenen més en compte– el medi ambient, la sostenibilitat, etcètera.

També el punt 3. El punt 3, per nosaltres, és important. Justament aquest dematí estàvem reunits amb la gent de la PDE i amb la gent de la Campanya pels Sediments. Hem de tractar el tema, en el cas del delta de l'Ebre, en el cas de..., el tema dels sediments, que a més té a veure amb tota la gestió integral de la conca, té a veure amb els embassaments, té a veure amb els cabals ambientals, però és important que ho abordem, perquè si no..., que ho abordem així, amb una mirada més global. I jo crec que tenim un instrument, que és el PIPDE, el Pla integral de protecció del delta, en el que estan representats els dos governs i que hi ha també el món científic, i, per tant, en aquest marc podem avançar.

També que s'hagi acceptat en el punt 5 afegir..., que està molt bé exigir el traspass, i té raó quan el conseller deia en la compareixença: «És que aquí estem fent com d'API, no?, amb les concessions», està molt bé exigir, però jo crec que també ara el que hem de fer és modificar el decret que se'ns va fer, de traspass. És a dir, a part de que nosaltres puguem fer la gestió de les autoritzacions i concessions demanials, també nosaltres que puguem fixar i recaptar el cànon, i, sobretot, que mentre no tinguem aquestes competències transferides, home, exigim al Govern de l'Estat que compleixi amb dret i temps.

I molt ràpid, perquè acabo, dir que he retirat l'esmena 4, perquè estava repetida, era un error, i he retirat l'esmena 7, que feia referència al Port Olímpic de Barcelona, perquè entenc que és un tema complex, que hi ha un protocol signat entre l'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat i que, per tant, potser és millor que..., jo crec que jo no la vaig redactar amb els termes prou correctes, i entenc que, vista la complexitat del tema i que hi ha aquesta voluntat entre l'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat, crec que és millor que aquest tema dels arranjaments pendents d'aquí al 2020 es resolgui de manera bilateral entre els dos governs, com em consta que ho faran.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Grau. A continuació, en representació del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el senyor Sergio Sanz.

Sergio Sanz Jiménez

Gràcies, presidenta. Conseller... Bueno, todo el mundo sabe que esta moción que nos presentaba Junts pel Sí en realidad no es una moción. Tal como venía redactada en origen es propaganda, un panfleto que responde a una estrategia, que es presentar a Ca-

taluña cada día como una comunidad maltratada sistemáticamente por eso que ustedes llaman «l'Estat».

Es evidente que lo que inspira esta moción no es una preocupación por el litoral, sino el programa 2000 de Convergencia, concretamente un apartado, el *f*: «Memorial de greuges: descobriment i constatació dels fets discriminatoris, carències, etcètera, de forma clara i sistemàtica.» Es lo que hacen desde hace treinta y cinco años, de manual, hoy instrumentalizando el último temporal para presentarnos como víctimas de un estado malvado, pérfido, desleal, que no cumple con sus compromisos; puro maniqueísmo: «Madrid, dolent; nosaltres, bons.» ¿Un argumento con el que reclaman cada día más competencias, y más competencias, y más competencias..., fins a l'estat propi, oi? (*L'orador riu.*) Llevan así desde 1980, cuando Jordi Pujol, ese político tan honrado, incorruptible, transparente, porcentual y diría que andorrano, accedió a la Generalitat. Llevamos ya más de treinta y cinco años de *procés* y de victimismo nacionalista. Una deslealtad que no es hacia otros niveles de la Administración, es una deslealtad hacia todos los ciudadanos a los que mienten sistemáticamente. Es una estrategia que ustedes publicaron, es que es conocida. Y los ciudadanos merecen un gobierno honesto, que no instrumentalice los problemas para conseguir sus objetivos partidistas, sino que su objetivo sea solucionarlos. Porque cuando ustedes dicen que el problema es que no tienen la competencia no están siendo honestos, no dicen la verdad, mienten. Siempre dicen: «Si ho gestionéssim nosaltres, ho faríem millor.» Pero eso no es cierto; no hay más que ver lo de la línea 9 y el desvío de más de 8.000 millones en una sola obra. Qué grandes gestores, ¿eh? O lo del carril bus-VAO. «Si ho gestionéssim nosaltres, ho faríem millor», repiten. Bueno, esto es casi una idea supremacista. Pero, claro, con un Govern formado por los herederos de Jordi Pujol y Heribert Barrera... Ya sabemos lo que eran Jordi Pujol y Heribert Barrera en esos términos, ¿no?

La estrategia del Maresme se aprobó hace dos años y medio –dos años y dos meses, no llega a dos años y medio–, con un presupuesto previsto de 48 millones de euros, de los cuales dos terceras partes, 32 millones, las ha comprometido el ministerio, pero una tercera parte, 16, corresponde a los ayuntamientos. Esto es lo que dijo el *conseller* Rull en la respuesta a la interpelación en el anterior Pleno, pero su moción, originalmente, solo instaba a la Generalitat a reclamar a la Administración general del Estado, no exige ninguna implicación al Govern, como si no tuviese ninguna responsabilidad.

Y, sí, es verdad; la fase 1 ya debería haber comenzado a ejecutarse en El Masnou y Premià de Mar, que es precisamente donde vivo. Pero, ¿saben qué pasa?, que ese proyecto no puede llevarse a cabo si los municipios no contribuyen económicamente. ¿Y qué está haciendo el Govern de la Generalitat para que los ayuntamientos puedan contribuir económicamente a sufragar, a contribuir a esta estrategia? Acumular deuda con ellos. Claro, es un poco difícil que los ayuntamientos puedan hacer su participación cuando ustedes gestionan de manera desastrosa.

Y no pueden dar lecciones de exigencia sin ser un poco más humildes, sin intentar dar ejemplo y sin ser ustedes los primeros en cumplir con sus obligaciones. Yo entiendo que las cosas son muy complicadas, ¿eh?; pero, claro, esto, que es una realidad, pues estaría bien que no se instrumentalizase, como hacen continuamente. Porque en los últimos años han acumulado una deuda de casi 2 millones de euros con Premià de Mar, y de más de 1.200.000 euros con El Masnou, y de más de 1 millón con Vilassar de Mar, algo más con Pineda, de más de 2,2 millones con Malgrat, y de 7 millones de euros con Mataró. En total, la Generalitat debe a los ayuntamientos más de 700 millones de euros.

Y la verdad es que su moción parece inspirada por una idea: «Es muy fácil culparse a uno mismo, pero es más fácil culpar a los demás»; de ese gran filósofo que es Homer Simpson. Es en el que parece inspirarse el apartado *f* de su programa 2000. Con nuestras enmiendas hemos querido cambiar ese enfoque, hacer que la moción pasara de ser un *memorial de greuges*, apartado *f* del programa 2000, a un texto orientado a solucionar problemas de manera coordinada entre todas las administraciones, que es lo que deberían hacer. Aquí están siempre buscando el reproche, el victimismo, el enfrentamiento; pues no, lo que hay que hacer es coordinarse. Tenemos un modelo de estado complejo, descentralizado, ¿eh?, que va desde la Administración general del Estado, ayuntamientos... Bueno, coordinación.

Por último, lamentamos que no hayan aceptado ninguna de nuestras enmiendas. Con ello han dejado claro que no pueden prescindir de una propaganda política que se resume en la idea «Madrid dolent, nosaltres bons», y que multiplican con eslóganes como «Ens volen aixafar», «Tenim un estat en contra», «Espanya ens roba» y patrañas de este tipo. Del apartado f, programa 2000. Está claro que siguen actuando bajo esa misma estrategia ideada por Jordi Pujol, y si ese sigue siendo su referente, *no hi ha més a dir*.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Sanz. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula el senyor Jordi Terrades, del Grup Parlamentari Socialista.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, la moció, què ens demana, entre altres coses? Que l'Estat compleixi els seus compromisos. Absolutament d'acord, eh? Ara, jo crec que en això que estem demanant a l'Estat, que compleixi els seus compromisos, hi ha un tema de fons, eh?, mar de fons, en aquesta qüestió. Què vull dir amb això? Home, que el temporal d'aquests darrers dies i l'impacte que ha generat cada vegada que hi ha una llevantada posa en evidència un altre tema: que, malgrat abocar una quantitat ingent de recursos per mantenir les platges del nostre litoral, els passeigs marítims que s'han fet en algun lloc, cada vegada que hi ha llevantada se'ls emporta.

I, per tant, això em planteja o em porta a plantejar que, més enllà d'aquesta moció, el que ens hauríem de plantejar és el tema de fons, que és quina gestió més correcta hem de fer de les nostres platges, perquè les continuem perdent cada vegada que hi ha una llevantada, eh? I això no és culpa ni de l'Estat, ni de la Generalitat, ni dels ajuntaments, sinó de la manera en què han gestionat el nostre litoral.

Hi han estudis; se'n cita un en la moció, eh? La mateixa Universitat Politècnica de Catalunya ens indica que el nivell del mar a Catalunya, a la Mediterrània, està augmentant cada any; que les nostres platges perden centímetres de costa també cada any, no?

Jo crec que el problema que tenim, en el sentit de perdre platges, no deixa de ser la punta de l'iceberg de com hem gestionat, eh? Jo crec que caldria plantejar-se seriosament com protegim, eh?, de manera molt més radical, per exemple, les praderies submarines per evitar aquests episodis que tenim, perquè és la manera de falcar la sorra de les nostres platges.

Altres comunitats autònomes..., Balears ha començat a tractar des d'un punt de vista d'actuar d'una manera més natural el seu litoral, les seves costes, i comença a haver-hi resultats avaluable positius, eh?, de com es fan les coses i de com no les hem de fer. I aquí seguim allò, entestats a destinar-hi recursos per tal de, cada set, vuit mesos, quan arriba la temporada d'estiu, perquè prèviament hi ha hagut la llevantada corresponent, com salvem les platges i com tornem a refer els passeigs marítims de les nostres ciutats. Ho hem de fer? Segur. Ara, jo crec que ens hi hem de posar –el Govern el primer, al capdavant, però tots plegats– a reflexionar com gestionem aquest tema.

Hi ha també un estudi, que jo els hi recomano, elaborat pel laboratori d'enginyeria marina de l'Escola d'Enginyers de Camins, Canals i Ports de Barcelona, en el que jo crec que ens planteja o ens posa davant del mirall, no?, que segurament ha arribat el moment de decidir quina costa volem. I, com en tantes coses, estem en un canvi de paradigma, no? El model actual, a mitjà i llarg termini, segurament també..., «segurament» no, pels efectes del canvi climàtic..., els haurem de canviar perquè no seran sostenibles, tampoc des del punt de vista econòmic, pels costos de reparació, hi torno a insistir, que això comporta.

Hauríem de fixar prioritats i resoldre problemes: zones de platja amb sorra, perquè l'economia d'aquelles ciutats, d'aquells municipis, doncs, depenen d'això; zones de platja d'altres tipus, perquè en depenen les infraestructures que passen pel costat i també hem de protegir aquestes infraestructures, i plantejar-nos també què fem amb les zones deltaïques del país i la política de sediments, perquè diguem que els sediments que arriben a les platges i a les zones deltaïques després es distribueixen en forma de sorra pel conjunt del litoral, no?, i aquí hauríem de decidir si hem de deixar que les zones deltaïques evolucionin naturalment o bé les hem de protegir d'alguna manera.

Tenim unes infraestructures que hem construït, probablement més del compte, a la zona catalana, com són els ports, algunes altres infraestructures, que també ajuden a que quan hi han llevantades..., i els moviments naturals dels corrents marins acaben afectant les platges d'una manera evident. En la llei que ara tenim en tràmit, que és la Llei de ports, probablement aquest és un dels temes que també haurem de tractar.

Nosaltres donarem suport al conjunt de la moció. Això sí, demanem votació separada del punt 5 i del punt 6.a. Del punt 5, el primer apartat, eh? Em sembla que n'hi han tres; el primer apartat.

La presidenta

A continuació, té la paraula el senyor Alberto Villagrasa, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Alberto Villagrasa Gil

Señora presidenta... Diputados, diputadas, *conseller*... Señora Candini –está ahí–, quien hizo de *Bienvenido, míster Marshall* no ha sido el señor Millo, fue el *conseller* de Territorio, el señor Rull, que fue, se hizo una foto y se largó. Eso fue lo que pasó. Y el Estado no ha ido hoy a ver lo que pasó en el litoral del Maresme; la misma semana de los desperfectos la delegada de Costas ya estaba en el terreno reuniéndose con los alcaldes para ver qué es lo que estaba sucediendo. (*Veus de fons.*) Sí, señora, sí. Estuvo –estuvo–, y no lo niegue. Y además se puede demostrar. Y estuvo con los alcaldes.

Y, además, no solo eso, sino que además se acordaron unas partidas presupuestarias para arreglar todos los desperfectos del temporal. Cuando yo vi la moción pensé: «Una de dos: o les falta información, y yo se la traigo, o es una moción para hacer oposición al Estado.» Porque ves el primer punto, que es muy general, sobre los efectos del temporal; en el segundo punto, meten dos municipios; vuelven al cuarto, hablan de lo mismo, dos municipios más... Hombre, y yo creo que lo normal sería reconocer la reacción del Gobierno, que esa misma semana estaba valorando los desperfectos, y hace ya varias semanas se aprobaron unos..., una partida presupuestaria para arreglar los desperfectos del temporal: 2.100.000 para Malgrat y Pineda de Mar; 125.000 para la costa de Girona, y 1.400.000 para Tarragona. En total, 3.625.000 euros que se han aprobado por parte del Estado para arreglar los desperfectos del temporal. Lo que usted pide en la moción ya está hecho y se van a empezar las obras.

Luego empiezan a hablar de otros municipios. Sitges. En Sitges, por lo que a nosotros nos consta, ya se está hablando. Y cuando habla de Badalona, ¿qué habla, del colector? Porque, si está hablando del colector, el Estado ahí no tiene competencias. Será Área Metropolitana y será Generalitat; no es el Estado. ¿Por qué le reclama al Estado algo de lo cual no es competente? ¿No quiere competencias? Asímalas.

Por lo tanto, eso es una moción, una de dos, para desinformar o para confundir a la opinión pública. Cuando habla sobre la estrategia del Maresme, perfecto. Se ha dicho, hace dos años que se aprobó y se ha empezado ya la fase técnica de las actuaciones de prioridad alta. Y así, por ejemplo, se ha desarrollado el proyecto de la construcción del dique de apoyo de la playa de Ocata, en El Masnou; se ha aprobado la retroalimentación de las playas de El Masnou de levante al puerto de este municipio; estabilización de las playas de Premià de Mar de poniente hasta este mismo puerto, y a fecha de hoy se ha iniciado ya la tramitación de la valoración de impacto ambiental. Por lo tanto, todo eso que ustedes piden se está haciendo. Como el punto número 3, que también lo está haciendo el Estado.

Luego hablan de que quieren competencias sobre el aprovechamiento del dominio público maritimoterrestre. Ya sabe que ese espacio es de interés general y que requiere de una defensa y un tratamiento general de ámbito nacional –«nacional», evidentemente, de España. Y, por lo tanto, sabe que esto no lo van a tener.

Yo, la verdad, cuando hablan de que no se invierte en el litoral catalán faltan a la verdad. Inversiones en la provincia de Barcelona en materia de costas del 2011 al 2017, ejecutadas: más de 20 millones; en Tarragona, otros 20. Mire, yo si quiere se lo doy. Hoy no. O, si quiere, ahora. Yo le traigo aquí el acuerdo del ministerio por el cual se acuerdan las partidas –las partidas– para el tema del temporal. Aquí las inversiones del Estado: Barcelona, Tarragona y Girona, ejecutadas; no presupuestadas, ejecutadas.

Por lo tanto, hombre, si quieren hacer oposición al Estado, háganlo en el Congreso de los Diputados. Si quieren venir con una moción, sean más realistas y reconozcan lo que se está haciendo. Y, por cierto –por cierto–, que está sí que es la duda que tengo, ¿dónde están las inversiones de la Generalitat en el Maresme?, ¿dónde están? Porque a día de hoy ni están ni se las espera.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Villagrasa. A continuació, té la paraula el senyor Sergi Saladié, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Sergi Saladié Gil

Molt bé. Gràcies, presidenta. Bones tardes a tothom. Mos trobem amb aquesta moció sobre l'estat del litoral, presentada pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí, i podríem dir que és una moció tipus a la que ja mos estem acostumant en la qual, doncs, aquest grup parlamentari lo que fa és presentar una sèrie de reclamacions al Govern de l'Estat i generalment fa molt poca o cap autocrítica cap a les diferents responsabilitats que tenim com a país i, en aquest cas, del litoral, ne tenim i en tenim moltes.

És al mateix temps una moció que partix d'una posició que podem anomenar conceptualment «feble», perquè no ataca les causes d'aquesta problemàtica que tenim al litoral, i tot ho porta cap a una sèrie de fatalitats naturals sobre les que nosaltres, doncs, l'únic que podem anar fent, mos diuen, és anar intervenint a base, doncs, de més formigó, de més espigons i de més regeneració artificial de platges.

I és veritat que hi ha una sèrie de competències, sobretot dins de la ZMT, que són gairebé exclusives de l'Estat. Però també és cert que, més enllà d'aquesta ZMT, la Generalitat de Catalunya hi té competències exclusives, en ordenació del litoral, tal com queda reconegut en el mateix Estatut d'autonomia de Catalunya de l'any 79, i, en canvi, no hem desenvolupat cap llei d'ordenació del litoral, tot i tindre les competències exclusives, ja ho dic, més enllà de la ZMT.

També és veritat que la majoria d'elements, edificis, infraestructures, equipaments que estan al litoral, o que s'han acabat ubicant al litoral, s'han fet a partir de procediments urbanístics o sectorials que són de competència exclusiva de la Generalitat. I és així, d'aquesta manera, i des d'aquí, i no pas des de Madrid, la manera com hem anat transformant lo llarg i ample, més aviat llarg, del litoral del Principat.

Només unes dades: del total de 260 quilòmetres de platges que tenim al Principat, un 56 per cent són urbanes. Si descomptem lo delta de l'Ebre, que per la seua naturalesa, doncs, no s'hi ha urbanitzat pràcticament re, perquè és bastant difícil, aquesta xifra puja al 70 per cent. És a dir, tenim lo 70 per cent de les platges del Principat urbanitzades.

És culpa de Madrid que només mos quedin un 30 per cent de platges naturals? En part podríem dir que sí, perquè una mala aplicació d'una bona llei, al meu parer, com era la Llei de costes de l'any 88 –era una bona llei, la posada en pràctica va ser nefasta–, va fer, doncs, que tots los municipis del litoral, abans de l'aprovació d'aquella llei requalifiquessin com a urbanitzable tots los fronts litorals. Com que aquella llei no era retroactiva, aquests fronts litorals urbanitzables allà es van quedar. I des d'aquí, cap Govern de la Generalitat mai va obligar a requalificar com a no urbanitzables terrenys que eren manifestament superiors a les necessitats de tots aquests municipis, i així mos han anat quedant moltes peces de litoral com a urbanitzables i que no s'han desenvolupat mai, però que quan ha calgut sí que ho han pogut fer. I això és responsabilitat nostra.

Per altra banda, també és veritat que los efectes dels temporals potser és veritat que cada vegada seran més freqüents per efectes del canvi climàtic, però també és veritat que les llevantades no s'han inventat fa quatre dies. Les llevantades han existit des de que hi ha mar. I podem dir que aquesta moció lo que fa, no sé si intencionadament o no, és obviar lo funcionament i les dinàmiques naturals pròpies d'aquests sistemes litorals. És com si mos volguessin fer creure que no saben que els sistemes costaners són dinàmics per naturalesa, que a la tardor i a l'hivern les platges acostumen a ser més curtes, més petites, i que a la primavera i a l'estiu aquestes platges s'eixamplen. Això fins i tot la gent de secà, com jo, ho sabem... (*rialles*), vull dir, no cal haver anat a la universitat per saber aquestes coses.

Però, en canvi, el que han fet és anar posant-hi més formigó, anant-hi posant més espigons, anant-hi posant més ports..., qüestió que per intentar solucionar els problemes moltes vegades lo que han fet és agreujar-los encara més, amb totes aquestes intervencions que hi han anat fent. Hem eliminat los sistemes dunars, hem assecat i ocupat los diferents aiguamolls, hem construït passejos marítims, hem ocupat urbanísticament les primeres línies i zones inundables d'aquestes primeres línies, hem construït ports –un cada disset quilòmetres, per ser més exactes–, hem construït espigons, esculleres, hem retingut los sediments als embassaments –aquest dematí les companyes de la Campanya pels Sediments m'ho recordaven, que actualment a la mar de l'Ebre només hi arriba un 1 per cent dels sediments que hi arribaven abans de la construcció dels embassaments. Tot plegat ha portat a l'alteració d'aquests sistemes litorals, fent-los més pobres i més vulnerables.

I mos trobem amb una moció que, en lloc d'atacar les causes d'aquestes problemàtiques, lo que fa és proposar, o enteníem que proposava, més pedaços a aquesta problemàtica. Uns pedaços que lluny –ja ho diem, eh?– de solucionar aquestes problemàtiques, les agreugen i que són uns pedaços que costen diners. Entre el 60 i el 80 per cent del pressupost anual de la Direcció General de Costas se gasta anualment en la regeneració de platges, és diner que es tira literalment al mar.

Amb tot això –i ja acabo–, només dir que la intenció inicial era votar en contra de, pràcticament, tota la moció, lo que passa que, doncs, amb les esmenes, ha quedat una cosa, diguéssim, bastant votable, i votarem a favor de bastants punts. Tot i això, mos abstindrem en aquells que reclamen coses a Madrid, que, com sabeu, nosaltres, doncs, estem per fer-les nosaltres aquí.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Saladié. A continuació, per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Montserrat Candini.

Montserrat Candini i Puig

Gràcies, presidenta. Pel que fa, doncs, a les esmenes que ha presentat Catalunya Sí que es Pot, ho he dit en la meua primera intervenció, jo crec sincerament que aquesta moció surt molt millor amb totes les seves aportacions, senyora Grau; jo crec que és molt més enriquidora i, per tant, li agraeixo aquest bon fer del parlamentarisme, no?

Pel que fa a les esmenes que ha presentat Ciutadans, jo crec que vostès avui han demostrat al llarg de la jornada –tinc la impressió, eh?– que han anat a algun curset, no? A algun curset que els han dit que una manera de fer-se veure és sobreactuar, bé sigui posant música, bé sigui fent *striptease*, o bé sigui..., en tot cas, doncs, dient, a les iniciatives parlamentàries, que fem pamflets. (Alguns aplaudiments.) Bé, en tot cas, són maneres, són recursos, o no recursos, en aquest sentit, des d'un punt de vista del parlamentarisme.

Vostè diu que no són esmenes. Miri, jo el que sí que no voldríem per res del món és que tot allò que féssim nosaltres semblessin anuncis del Nodo. Cregui'm que la part en què vostès han incorporat que senzillament es limitaven a no exigir al Govern de l'Estat, semblen més aviat anuncis del Nodo. Perquè un dona la impressió, una miqueta, de que, atesa la seva intervenció, vostès s'estan transformant una miqueta, doncs, diguem-ne, en la minyona del Partit Popular, de «facilitem-ho tot», no? (L'oradorariu.) «Facilitem-ho tot, que així sobretot que puguem dir, això sí, que tenim una gran influència –una gran influència– a Madrid.»

En tot cas, tranquils, contents de poder-hi treballar en aquesta línia. I dir-li en tot cas al diputat Villagrasa que jo parlava en tot moment..., he parlat en tot moment del delegat de Govern, no he parlat de la senyora María José Toledano, de cap de les maneres. He parlat del delegat de Govern, senyor Millo, que ha anat a Malgrat de Mar i ni tan sols ha fet una trucada a l'alcaldesa. Cosa molt diferent amb el conseller Rull, que va anunciar, va parlar amb tots els alcaldes i quan, lògicament, trepitja territori, va acompanyat de tots els representants electes. Entre altres coses perquè és molt diferent pensar que un té la responsabilitat, perquè la té, des d'un punt de vista, emanada del poble, o un altre que *ejerce* des de la verticalitat del poder com si fos un virrei. Els virreis no ens agraden, de cap de les maneres.

Gràcies, en tot cas, als que heu aportat coses.
Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyora Candini.
Estem cridant a votació.
Senyor Saladié, per què em demana la paraula?

Sergi Saladié Gil

Presidenta, per demanar votació separada del punt 1.a, 2, 4 i 5, i es poden votar conjuntament.

Gràcies.

La presidenta

Molt bé.
Senyor Villagrasa, per què em demana la paraula?

Alberto Villagrasa Gil

Sí; para pedir votación separada: punto 1.a, 4, el 5 entero, 6.a y 6.b. Por separado.

La presidenta

Per tant, ja no es poden votar junts l'1.a, el 2, el 4 i el 5.

Alberto Villagrasa Gil

Es poden votar junts el 2...

La presidenta

El 4... El 2 i el 5.

Alberto Villagrasa Gil

No, 2 i 3.

La presidenta

Tampoc. Doncs, no; no es poden votar conjuntament.
Senyor Carrizosa, per què em demana la paraula?

Carlos Carrizosa Torres

Per dues coses, una per al·lusions i l'altra per demanar votació separada.

La presidenta

Trenta segons per al·lusions.

Carlos Carrizosa Torres

Sí; respecte a les manifestacions de la portaveu de Junts pel Sí, que ens ha comparat amb minyones, dir-li que la professió de minyona és molt digna i que no hauria d'utilitzar aquesta expressió en el Parlament d'aquesta manera, com menyspreant aquesta professió. Després... (*Aplaudiments.*)

Y luego, en cuanto a la votación separada, pedir votación separada de los puntos 5, 5.1, 6.a y ya está. Esto.

Gracias.

La presidenta

Ja s'havien demanat tots menys el 5.1.

Carlos Carrizosa Torres

Gràcies.

La presidenta

Senyora Candini, per què em demana la paraula?

Montserrat Candini i Puig

Sí; per al·lusions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Montserrat Candini i Puig

D'acord. Dir-li, en tot cas, al senyor Carrizosa, primer, vostè no hi era, s'ha de veure el context. Segon element, vostè dues vegades ens ha titllat a nosaltres de «supremacistas». Jo li diré que qui no vulgui pols, no vagi a l'era. (*Veus de fons.*) En castellà no ho sé, però estic segura que vostè ho entén.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

S'ha demanat votació separada dels punts... (*Remor de veus.*) Si us plau. S'ha demanat votació separada dels punts 1.a, 2, 4, 5, 5.1, 6.a, 6.b. D'acord? (*Pausa.*) Sembla que no se'n pot votar cap conjuntament, els votarem, tots aquests, separatament i, després, votarem la resta de la moció.

Per tant, comencem.

Votem el punt 1.a.

Comença la votació.

El punt 1.a ha estat aprovat per 111 vots a favor, cap en contra i 20 abstencions.

A continuació, votarem el punt 2.

Comença la votació.

El punt 2 ha estat aprovat per 124 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

A continuació, votarem el punt número 4.

Comença la votació.

El punt número 4 ha estat aprovat per 113 vots a favor, cap en contra i 20 abstencions.

A continuació, votarem el punt número 5.

Comença la votació.

El punt número 5 ha estat aprovat per 73 vots a favor, 26 en contra i 35 abstencions.

A continuació, votarem el punt 5.1.

Comença la votació.

El punt 5.1 ha estat aprovat per 89 vots a favor, 10 en contra i 35 abstencions.

A continuació, votarem el punt 6.a.

Comença la votació.

El punt 6.a ha estat aprovat per 83 vots a favor, 26 en contra i 25 abstencions.

A continuació, votarem el punt 6.b.

Comença la votació.

El punt 6.b ha estat aprovat per 124 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

Senyor Rodríguez, per què em demana la paraula?

Santi Rodríguez i Serra

Sí, presidenta. Em temo que ara demanarà votació de la resta de la moció i demanaríem la votació separada del punt 5.2.

La presidenta

D'acord.

Votem el punt 5.2.

Comença la votació.

El punt 5.2 ha estat aprovat per 117 vots a favor, 10 en contra i 7 abstencions.

A continuació, votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La Moció sobre l'estat del litoral ha quedat aprovada per 134 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

(*Aplaudiments.*)

Moltes gràcies a totes i a tots, i s'aixeca la sessió.

Senyor Villagrasa, per què em demana la paraula?

Alberto Villagrasa Gil

Sí, presidenta. Quince segundos porque en esta sala de plenos se ha faltado a la verdad y era para comunicarle a la señora Candini que el delegado del Gobierno sí que iba acompañado de la alcaldesa de Malgrat. Infórmese mejor. (*Remor de veus.*)

La sessió s'aixeca a dos quarts de sis de la tarda i catorze minuts.